

16+

*Я знаю, як ви
виглядаєте краще всього!*

Маргарита
Сурженко

КВАРТИРА
Київський
ГРІХІВ

DISCURSUS

УДК 821.161.2
ББК 84-4(4Укр)6
С 90

Маргарита Сурженко

С 90 Квартира київських гріхів [Текст] : роман / Маргарита Сурженко. — Брустурів : Дискурсус, 2017. — 256 с.

ISBN 978-617-7236-90-9

Вони живуть у самому серці столиці, але ніхто їх не помічає. Вони приходять до вас, але ви цього не бачите. Вони щодня зваблюють вас. А вибір — піддатися спокусі чи залишитися вірному собі — завжди за вами. Вони — сім київських гріхів, прекрасні містичні панни, які не дають місту нудьгувати. Одного разу піддавшись спокусі, головний герой потрапляє в їхнє помешкання. Чи вдасться йому пройти випробування всіма гріхами? Адже в кінці шляху на нього чекає найкраще, що може подарувати доля...

УДК 821.161.2
ББК 84-4(4Укр)6

ISBN 978-617-7236-90-9

Усі права застережено

© Маргарита Сурженко, текст, 2017
© Дискурсус, видання, 2017

ΡΟΖΔΙΑ Ι

Магнетизм

Серед десятків тисяч людей ви знаходите одну людину. Розумієте, що справа зовсім не в кольорі волосся, розмірі його гаманця чи її грудей. Магнетизм. Вас притягує до тієї людини. Чому? Бо є я. Я пускаю у вашу кров кілька видів гормонів, у вашій голові виникають фантазії, серце пришвидшено б'ється, кров приливає до голови, ви збуджуєтесь. Серед десятків тисяч людей ви бачите лише одну людину, яка стає особливою. Вона притягує все: думки, тіло, душу. В мозку за одну секунду вибухає мільйон нервових клітин, електричний заряд проходить по всьому тілу, ви відчуваєте кожну клітину організму, ваше тіло на Землі начебто вже давно, але вперше ви починаєте жити лише у цю мить. Особлива людина поруч захоплює і полонить. Магнетизм.

Я знала, як це діє на інших. Але того весняного дня це вперше подіяло на мене. Так, це був саме той магнетизм. Божевільний, сильний, гарячий. Він не має нічого спільного з логікою, він руйнує життя.

Я сиділа в барі і працювала. І раптом — він і цей клятий магнетизм. Я й уявити не могла, що ці правила поширюються на мене. Я була шокована і на мить перестала контролювати ситуацію. Ледве не наробила дурниць. Закінчила робочі справи, пішла до туалету і перед дзеркалом почала приміряти різні образи. Хвилювалась. Я чи не вперше в житті почала хвилюватись. Прекрасно розуміла — до нього не можна підходити, треба бігти від нього подалі. Вдягла вузьку спідницю до колін, блузку, туфлі на невеличких підборах, на вустах з'явилась матова червона помада. Закінчивши чепуритись, попрямувала знайомитись.

Він сидів за стійкою в барі. Ні зліва, ні справа вільних місць не було. Музика, шум, хлопці напідпитку фліртували з дівчатами. Він дивився на алкоголь на полицках позаду бармена. Його мозок був зайнятий логічним підрахунком і намаганням зрозуміти, що він зараз хоче випити. Через кілька секунд я переможу війну вибору алкогольних напоїв у його мозку. Люди щодня роблять вибір, але одного дня розуміють — це було лише тренування.

Я швидко оцінила всіх, хто був біля мого хлопчика, а потім подумки послала дуже непристойні думки незнайомцю, що сидів поруч з моїм об'єктом зацікавлення. Той зрозумів, що потрібно швидко вийти до туалету. Миттю звільнив місце, я швидко його зайняла. Все так блискавично, як зазвичай буває, коли тебе переповають емоції і ти забуваєш, що треба думати. Коли по-справжньому. Коли твоя повільна річка перетворилась у водоспад.

Я зайняла місце біля нього. Не дивилась, але все відчувала. Він поруч, а моя шкіра покривається мурашками. Замовила віскі з колою й льодом, а потім увімкнула свій маячок. Десять секунд. Всього десять секунд — і мій хлопчик обернув голову на мене. Помітив мене серед десятків інших. Зелені очі, чорна шкіряна куртка, чорне густе волосся, яке він давно не підстригав, тижнева щетина, дірка у вусі, але сережка відсутня, на пальцях нема обручки, нема подряпин кішки. Холостяк, який увесь день провів в офісі і прийшов сюди за пригодами. Можна пірнути в його голову і прочитати, чи не помилилась я з аналізом, але я зупинилась, хотілося пізнати його звичним для людини способом — розмовами, усмішками, дотиками. Десять секунд — і він реагує на мій маячок. Я бачу, як його нейрони активно запрацювали, мій образ вже розтікається під його шкірою, я збуджую емоційні центри в його голові. Я думала, що буде достатньо і двох секунд.

— Можна вас пригостити? — каже він.

Ну чому так банально? Такі емоції всередині, така енергетика — і тут такі банальні фрази. Але ж він всього лише втомлений чоловік, що сидить в одинадцятій ночі у барі, всього лише людина, чого я ще хотіла?

— Можна, — відповіла я і відразу зашарілась, бо забула скорегувати свою інтонацію і тембр голосу. За звичкою, відповіла сексуально. Дуже багато енергетики було у моєму «можна». Миттю я побачила в його очах безліч брудних думок про нас із ним. Ну і що я наробила? Я відкашлялась, стишила оберти. Мені дійсно було просто цікаво пізнати його, я не хотіла у той момент бути Хтивістю, не хотіла псувати йому життя, не хотіла звалювати на нього випробовування.

— А як вас звати? — спитав він, а я починала звикати до банальності. Так дивно, але коли є магнетизм, то навіть банальність сприймається по-особливому. Я почала вигадувати, як мене звати. Насправді, я рідко з'являлась перед людьми в їх подобі, робила це у різних образах і вигадувала на ходу різні імена. А тут розгубилась, треба було вигадати хороше ім'я, бо я точно знала, що захочу зустрітись із цим хлопцем ще раз. Я відповіла, що я Саша. Він теж виявився Сашею. Ще одна милість — люди полюбляють такі збіги. Мозок вирішив наблизити мене до його серця на ще один міліметр. Хімія. Я вже бачила, як мій образ розтікався під його шкірою. Усе, що він знав про мою особистість, — це вигадане ім'я. Усе, що він хотів мати від мене у майбутньому, вже почало повільно брати його в полон.

Він по міліметру підсувався до мене. Рука, яку він тримав на барній стійці, присунулась ближче, ноги розвернулись до мене, навіть волосся на шкірі наелектризувалось і витягнулось у мій бік. Мурашки. Але ж йому не можна, що я робила? Я вже тоді почала його повільно вбивати...

— Що ви робите тут так пізно й одна?

— Я живу з шістьма сусідками у квартирі. Нам дуже часто треба відпочивати одна від одної. І сьогодні я відпочиваю саме тут, — забрехала я.

— А в мене був дуже важкий день на роботі. Але... Почекайте... шість сусідок? Ви не схожа на студентку.

— Ми всі колеги з роботи. Не питаєте тільки про роботу, обіцяєте? — лукаво промовила я свої слова заборони. Цікаво, Бог просив не їсти з дерева насолоди таким самим голосом? Чи його заборона була суворішою?

— Ну от, ви заінтригували мене своєю роботою.

У його голові вже роїлися брудні думки про нас із сусідками. Важко мені буде з ним і з його хтивими думками. Уперше мені так хотілося, щоб мої чари не діяли, щоб думки були чистими, ніяких фантазій, але я не вмiла тоді по-іншому. Я була зіткана із ниток хтивості, та починала мріяти про нитки любові.

Я дійсно жила з шістьома дівчатами в одній великій квартирі, що загубилась поміж арок на вулиці Саксаганського у центрі Києва. Старенький будинок. Люди часто задавались питанням, чому він і досі стоїть — не відреставрований і не зруйнований. Тому що там жили ми. На третьому поверсі у квартирі з дев'ятьма кімнатами. У квартирі київських гріхів.

Магнетизм. Він одурманює і змушує робити божевільні вчинки. Аналізуючи хімічні реакції в тілі чоловіка, я навіть не помітила, що відбувається у моєму тілі. Тоді я навіть не здогадувалась, що такі реакції можливі. Друга хвилина нашого знайомства, а я втрачаю голову, бачу в ньому рідну людину, хочу розповісти про свої секрети, про те, що я — гріхія Хтивість. Я розуміла, що не можна, і я розуміла, що це не за правилами. Але, як і мої жертви, я захотіла порушити всі правила, бо вперше моє серцебиття набуло якихось сенсів. І було байдуже, що вже завтра і він, і я будемо відповідати за це. Хотілося сьогодні, хотілося у цю мить, хотілося відкрити душу, хотілося близькості, хотілося саме з ним. Тому, попросивши не питати про роботу, я через декілька секунд почала розповідати про неї сама. Ніби щось прорвало у мені водоспад відвертості. Іноді відвертість може затопити і змусити потонути в ній.

— Ми — гріхи. Людські гріхи. Дуже солодкі, — промовила я, нахилившись до нього, щоби більше ніхто цього не почув. Потім відпила віскі, спостерігаючи за його реакцією. Він мовчав, але у його очах був великий інтерес й заінтригованість. Я продовжила: — Наша робота — змушувати вас проходити випробування, падати дуже низько, робити дурниці. Але за це ми даємо вам справжню насолоду. Багато хто з людей називає нашу насолоду

справжнім сенсом життя. Але звісно, потім ми приносимо рахунок за свої подарунки. Змушуємо кожного платити.

Так, я знала, що ця наша розмова вмить перетворилась на найцікавішу для нього за останній місяць. Рік. Життя. Вічність. А мені було цікаво дивитись йому у вічі та спостерігати за його інтересом, за тим, як мої слова зрушують у ньому процеси мислення. От він аналізує, от він уявляє. Ось він включає логіку, а ось — фантазії. А ось у його крові вже адреналін. Кров кипить, серце пришвидшено б'ється. Він повільно божеволіє, навіть не розуміє, що я для нього радіоактивна. Процес почався. Я доводжу його до шалу.

— І ви, певно, Хтивість?

— Ну звісно. Ви відчули чи проаналізували?

— Я прочитав у ваших очах.

Він включився в гру, зараз буде говорити щось оригінальне. Чистий нерозбавлений флірт. А от віскі було розбавленим.

— А інші гріхи? Які вони, ваші сусідки? Такі ж гарячі, як і ви?

— Наркотична Насолода пішла з цього бару десять хвилин тому, — так дивно було говорити правду людині із забігайлівки, усвідомлюючи, що навколо занадто близько сидять інші люди. Але мене було не зупинити. — Її волосся кольору білого порошку — її знаряддя праці. Ми називаємо її просто Насолодою. Вона надзвичайно солодка. Ми з нею чимось схожі. Ми робимо людей щасливими, а потім змушуємо їх страждати. Навіть змушуємо мозок пускати по крові однакові гормони. От тільки шляхи отримання тих гормонів різні, тому і думки до голови ми надсилаємо різні. Вона хитро і повільно спокушає, а я падаю, як сніг на голову в найнесподіваніший момент.

— Це точно. Відчуваю себе вашою жертвою.

— Мені завжди здавалося, що моїм жертвам пощастило більше, ніж її. Кожній з нас здається, що її насолода найсолодша.

— І яка ж Ліль? Постійно лежить на дивані?

— Ну що ви! Ліль у нас найактивніша. Постійно у роботі. Іронія долі.

— Змушує лайкати котиків у робочий час? А Лють дуже добра?

— Я інколи дивуюся з розмірів її серця. Вона, дійсно, свята людина, завжди прийде на допомогу, підтримає, заспокоїть. У неї чорне волосся, чорні очі, чорні густі брови. Вона схожа на східних красунь.

Я розповідала, а він зовсім неухважно слухав. Думав, чи не запросити мене додому, намагався розгадати мою гру, проаналізувати мої погляди, зрозуміти, чи з тих я, хто відповість «так» і поїде до нього, чи з тих, хто образиться і забере геть. Щоб привернути увагу, я замовкла і зробила ще один ковток свого віскі. Саша теж мовчав, а потім запропонував пересісти за більш затишний столик. Там було інтимніше, музика звучала тихіше. Тьмяне світло. Свічка на столі. Радіохвилі ловили наш настрій, і в барі лунала романтична музика, вона гармонійно впліталась у мої слова, поєднувала наші тіла. Я відчувала запах його шкіри, що наповнював повітря пристрастю... Запах тваринних інстинктів.

— Хто ж ще живе у вашій квартирі?

— Ненаситність, Жадоба, Заздрість, вона ж Ревність. Ненаситність дуже любить... — почала я, але Саша мене перебив.

— Пробачте, пробачте, що перебиваю. Але я раптом зрозумів, що не хочу про них слухати.

— Хочете слухати...

— ...про вас.

— Про Хтивість?

— Про вас.

— Ну добре. Що саме? Зі мною ж усе зрозуміло.

— Ви руйнуєте життя одружених чоловіків?

— Я нічого не руйную. Вибір завжди за ними.

— Розповідайте ще.

Я посміхнулась. Він насолоджувався моїм голосом і хотів історій, яких йому не можна було чути.

— У мене багато роботи, — я подивилась навколо в пошуках гарного прикладу своїх діянь. — Наприклад, бачите того хлопця? Він зайшов сюди підтримати друга,

якого звільнили з роботи. Зазвичай, він у такі місця не ходить.

— Він теж ваш клієнт?

— Так. Ви доросла людина і маєте знати, що тут всі чоловіки — мої клієнти. Але з його допомогою я можу показати, як люди роблять вибір, а потім вчаться на своїх помилках. Йому було дев'ятнадцять. Він був дуже правильним, відмінником, який не пропускав жодної пари. Раніше до нього неможливо було пробитись. Я підходжу до нього, щось шепочу, а у нього у голові суцільна вища математика. Така вища, що навіть мені ставало нудно, я починала позіхати і тікала. Юні хлопці для мене завжди дуже легка робота, але цей ніколи не піддавався. І ось одного разу в його гуртожитку поселилась одна дівчинка. Тоді я відчула, що вона ідеально підходить для нього.

— У неї були великі груди?

— Ох, це не має значення. Я не пам'ятаю її грудей.

— Вибачте, сам не знаю, навіщо я це спитав, — щиро здивувався, зникнів і відвів погляд від мого декольте. Я вибачила. Вже звикла, коли я сиджу поруч, люди постійно думають не про те, про що варто було б.

— Я пам'ятаю, що вона була розумна і дотепна. Вона любила багато говорити, а він умів слухати. У перший же день у гуртожитку вона пішла шукати чайник. Я зробила так, щоб вона постукала саме у його двері.

— Як?

— Магнетизм, — посміхнулась я. — Він відкриває двері — і все завмирає. Магнетизм. Його тілом пробігає струм. Він дивиться на неї божевільними очима і не може нічого сказати. Шах і мат, математико! Хвилину він мовчав. А знаєте, що таке хвилина мовчання для закоханого? Це ціла вічність. Їм двом здавалось, що вони мовчали кілька годин. І ось вона заговорила. Попросила нагріти воду в чайнику. Він нагрів. Вона ходила до нього ще три дні. Вона насправді і чай-то не дуже любила, але доводилося пити його по кілька разів на день. Потім до її кімнати приїхали сусідки вже зі своїм чайником.

— І вона їх ненавиділа?

— О так. Кляла і їх, і їхній чайник. Але я ж казала про її розум? Вона вигадувала гарні приводи зайти до його кімнати. Просила його відкрити консерви, встановити антивірус, підказати, як дістатися до музею. Я була дуже рада тому, що ми з нею поховали його математику. Тому я приходила до нього щоночі. Він не міг заснути, бо багато думав про неї. Зрозумів, що щастя зовсім не у формулах і рівняннях — в іншому щастя. Як же багато гормонів було в його крові. Стук у двері, а його вже трясє, він уявляє, що це вона. Як собака Павлова, реагував на будь-який стукіт.

— Дуже схоже на кохання.

— Нагадай мені якось, і я розповім тобі про те, чим кохання відрізняється від пристрасті. Але зараз продовжую про свого клієнта. Разом із магнетизмом, я підкинула йому випробування. Він мав зізнатись їй. Мав зробити перший крок. Або хоча б другий. Дівчинка натякала, як могла. Казала, що пізно повернеться, і їй буде страшно іти з метро. Чуваче! Скажи, що зустрінеш. Ні, мовчить! Каже, що їй треба донести сумку з вокзалу. Важкі сумки. Мовчить. Три місяці мовчить і лише уявляє.

— Ідіот.

— Ну от, а інший не мовчав. Не було з іншим мурашок по шкірі, але інший був наполегливим, і вона забила на того математика.

— І суть?

— Суть в тому, що зараз він щасливо одружений. Бо через два роки він зустрів іншу. І вже не мовчав. А не мовчав, бо згадав, що одного разу його мовчання розбило йому серце. Він навчився на своїх помилках. Він же так страждав тоді, коли вона була в його уяві з ним, а у житті з іншим.

— А математика повернулась до його життя?

— Ти не повіриш, математика в цій країні рідко повертається. Зараз він працює водієм.

— Сумна історія.

— Всі історії трохи сумні. Але ж... Як бачите, грішити потрібно. Вкрай потрібно. Щоб потім робити в житті безпомилковий вибір.

— Треба обирати в житті не прямий шлях, а правильний. Виходить, за вашою теорією, грішити — це правильно?

— За мою теорію нема в житті правильного чи неправильного. Є твоє і не твоє. Лише серце підкаже, де твоє, — я дивилась йому в очі, і мої слова звучали дуже двозначно.

Саша почав розповідати про себе, а я відчувала в повітрі вібрації брехні. Так буває, коли людина говорить щось, що порушує дійсність, суперечить минулому, створює паралельну хибну реальність, зтягаючи туди чужі думки. Довелося пірнути в його голову і подивитись на життя, як на фільм. Він брехав мені про свою роботу і про хобі. Казав, що він директор рекламного агентства, насправді ж був програмістом в невеличкій компанії, не прагнув отримати більшого, переживав легку форму кризи середнього віку, яка ніяк не мотивувала рости. Казав, що на вихідних захоплюється великим тенісом, щойно повернувся з Європи, насправді ж вихідні провів на дивані, а закордонний паспорт вже давно не зустрічався зі свіжими візами. Він сказав, що його Audi останньої моделі на ремонті, хоча насправді він їздив на Форді. Мій співрозмовник сприймав усе, як гру, вважав, що вигадую, тому він має повне право вигадувати так само, як і я. Пам'ятаю, як мене це тоді обурило. Я нарешті зрозуміла, що моя відвертість для нього — проста гра і він без докору сумління підігрує мені, але робить це так незграбно, з примітивною фантазією, без краплі відвертих душевних зізнань. Я чи не вперше відкрила людині душу, а вона не вірить. Вже зараз я розумію, що мозок захищав Сашу від стресу, продовжуючи звичну життєдіяльність за правилами його реальності. Але в ту мить я так сильно обурилась факту відвертого лицемірства, що дуже захотіла закінчити цю гру, яка насправді була життям. Хотіла, щоб він замовк і нарешті прокинувся, повернувся до мене і побачив такою, яка я є.

Він закінчив самопіар і мовчки поїдав мене очима. Я теж дивилась прямо у вічі, не відводячи погляду. А потім повільно підвелась. Підійшла близько, нахилилась до його вух і повільно подула. Тепле повітря, молекули, флюїди, бажання. Магнетизм. Вибух гормонів. Мозок виділив у кров такий потік гормонів, що йому стало важко дихати,

він розстібнув гудзик, йому захотілось води. Все його тіло почало тремтіти, він жадібно подивився на мене, а потім на стіл. Він повністю втратив над собою контроль, він став звіром. Інстинкти, фантазії, голос бажання, а разом із тим голос розуму — вони перекрикували один одного. Тихо-тихо. Я швидко відійшла. Я перегинала палицю. Вибухати або займатись коханням на столі в барі? Не зі мною, не сьогодні, ні. Що я робила? Ну що ми робимо через цей клятий магнетизм?! Я теж почала сходити з розуму тієї ночі.

— Треба випити, — у його роті пересохло. Він нарешті почав розуміти, що мої розповіді — це не казки.

Я мовчки водила пальцем по склянці. Лід давно розтанув. У барі було дуже душно.

— Віскі жахливе, — промовила я, а він мовчав.

— Що це було? — нарешті заговорив він. Я вже почала думати про те, що він втратив дар мови. — Всі твої слова... Це правда?

— Ти мені сподобався. Зазвичай я дивлюсь на людей, як на роботу. Дуже рідко прив'язуюсь до них. Ніколи не розповідаю їм про нас. Це велика таємниця, нам не можна ділитись нею з людьми. А ось ти. Нічого в тобі особливого нема. Звичайна людина. Ніби. А для мене чомусь став особливим. Захотілося все розповісти.

— Можливо, ти станеш особливою для мене? І ми закінчимо цей вічний пошук тих самих.

— Я ніколи нікого не шукала. Я ж не буду жінкою, що варить борщ. Я маю жити зі своїми дівчатами, зводити таких, як ти з розуму, псувати людям життя, дарувати їм пристрасть, насолоду. Я маю робити їх щасливими і нещасними. І не можу прасувати сорочки, готувати тобі котлети. І не тому, що не вмю змішувати фарш із хлібом. Бо я — Пристрасть, я вмю лише брати, я не вмю давати, я не вмю турбуватись, я не вмю жертвувати, я не вмю терпіти, я не вмю наповнювати. Я лише спустошую і притягаю. Забудь.

— Але тепер мені буде дуже важко тебе забути.

— Я знаю. Пробач мене за це. Найгірше те, що відпустити тебе тепер буде нелегко.

- Не відпускай. Розповідай.
- Хочу ось так сидіти з тобою. Хочу ось так відчувати запах твого одягу і тіла.
- Дуже важко сидіти біля Хтивості і не вибухнути.
- Тоді ходімо на свіже повітря. Платити не будемо. Моє віскі було занадто несправжнім. Платити треба лише за справжнє, запам'ятай це.

Ми вийшли на вулицю. Початок весни. Морози відступили. Асфальт все ще був мокрим, але сніг вже розтанув і калюж майже не було. Свіже повітря. Кожна клітина отримала свою порцію кисню. Дихати стало легше. Думати стало легше. Повний місяць. Природа очікувала тепла, дерева хотіли квітнути, птахи хотіли співати, все живе хотіло любові. Він обійняв мене. Приємно. Він не переходив межі, але і був поруч. Усе, як я хотіла. Ми йшли мовчки, він думав. Так незвично було крокувати поруч із чоловіком. Усе життя мої підбори відбивали асфальт на самоті і мені не доводилось синхронізувати свою ходу з чоловічими кроками.

— Платити за справжнє. Виходить, гріхи дарують нам дещо справжнє. І ми за це потім платимо, — промовив він, перебравши у голові купу думок.

— Питання філософське: чи справжнє те, що дають гріхи, чи ж справжнє можна заслужити, лише йдучи шляхом праведним. Але загалом так, це звичайне життя, звичайна фізика. Ви купуєте насолоду. Розплачуєтесь за неї майбутнім, здоров'ям, репутацією.

— Гріхи... Я зараз ніби сходжу з розуму. Де я так нагрішив, що зустрів тебе? Чи мені навпаки пощастило?

— Без гріхів життя було б дуже нудним. Ми даємо людям дещо дуже цінне. Історії. Історії, які дівчата захоплено переповідають подружкам на кухні за чаєм. Історії, які розповідають по великому секрету. Історії, якими пишаються. Ці історії — цінніше за все на світі, вони і є самим життям. Історії, які роблять життя глибоким.

— Розповідай. Розповідай мені ці історії. Усе, що хочеш. Ти ж хочеш поділитись. Я буду слухати стільки, скільки ти

захочеш. Буду ловити кожне слово. Буду відганяти всі ці брудні фантазії з голови, я буду слухати тебе.

— Ну слухай...

І він слухав — робив те, що мені було так потрібно. Ловив кожне слово. Відганяв брудні фантазії. Тримав мене за руку. А я розповідала про зраджених дружин, про зраджених чоловіків, про службові романи. Про магнетизм. Про гормони. Про дофамін, який змушує думати лише про об'єкт свого бажання і піднімає настрій. Про серотонін, який наповнює оптимізмом і ставить тебе на вершину світу. Про ендорфін, який дарує відчуття всемогутності. Про окситоцин, що забезпечує відчуття повноти життя. Історії банальні. Історії унікальні. Історії, які не можна нікому розповідати. Розповідала про політиків і листонош, про співаків і фітнес-тренерів, про пенсіонерів і студентів, про киян і гостей міста. Можливо, я розповіла Саші одну з ваших грішних історій, якщо ви колись піддавались пристрасті у Києві. І так ми гуляли майже всю ніч.

Ми були схожими на романтичну пару: я була відвертою, а він уважним. Я була така задоволена в ту мить, так сяяла, що ті поодинокі перехожі, які бачили нас, заздрили нам. Думали, що ми закохані, що нам пощастило. Вони помилялись. Вони нічого не знали насправді. Їм лише здавалось.

Нарешті прийшли до мого будинку. Було біля четвертої ночі. Триповерхова будівля заховалась між багатоповерхівками на Саксаганського — з одного боку, в самому центрі Києва, з іншого боку, рідко хто її помічав. Ми зупинилися перед під'їздом, і в повітрі нависла напруга. Саша тримав мене за руку і не хотів відпускати. Але десь там, усередині нього, логіка й інтуїція волали про те, що від мене треба не просто йти, від мене потрібно бігти. Мені не можна дивитися в очі. Та й слухати не можна було. Але він стояв. Він дивився в очі. Він слухав.

— Я не хочу тебе відпускати. Але якщо ти хочеш, йди. Мої заборонені історії будуть тобі подарунком, за який не треба нічого платити, якщо ти підеш просто зараз, — промовила я. На вулиці був початок весни, світанки ще

дихали морозною прохолодою. Але тіло відчувало лише спеку. Щоки були червоними. Його долоні — дуже теплими. Не хотілося, щоб він забирав свої руки від моїх. Здалося, лишень він забере свої руки, я вперше в житті змерзну. Хоча до того я ніколи не мерзла, навіть під час найсильніших морозів у Києві.

Я дивилась йому прямо у вічі і мовчала. Він робив вибір. У нього тоді, у ту секунду, був вибір, і він бачив це у моїх очах. Він знав, що можна забрати свою руку і бігти. Бігти далеко, щодуху, а я би не мала права його зупиняти. Не обертаючись на мої очі, бігти вперед. Тоді він востаннє у житті мав вибір. Але він стояв поруч, ковтав слину і дивився на мене. Секунди летіли, він завмер, тоді я просто потягнула його до під'їзду. Могло здатись, що я зробила цей вибір за нього, але ж ні. Бездіяльність — це теж вибір людини. Чоловіки такі сильні. Сильніші за жінок фізично. Але варто Хтивості взяти їх за руку, і вони вже легко затягуються на третій поверх будинку з височенними стелями. Чоловіками так легко керувати. Вони стають такі піддатливі, легкі, слабкі...

Я відкрила важкі дубові двері і завела його до свого дому. До свого грішного світу. Двері голосно грюкнули. Саша потрапив до квартири сімох київських гріхів. За моєї пам'яті, ще жодного разу туди не заходила людина. З невеличкого коридору я провела його прямо до вітальні з високою стелею. Кімната здавалась надзвичайно просторою і зливалася в одне ціле з кухнею. Саші відразу сподобалось у нас. Він любив простір, стриманість, поєднану з хорошим смаком і дорогими меблями. Він швидко оглянув вітальню і сів на диван. Тільки-но він присів, сили різко покинули чоловіка і м'язи розслабились.

У нас була особлива атмосфера. У нас було затишно і спокійно, ніби в раю. У нашій квартирі покоїлось невидиме тепле світло людей, які віддали його нам в обмін на швидку насолоду. Це світло було всюди, у кожній шпаринці, у кожному ковтку повітря. Коли ми ходили по квартирі, ми розганяли хмарки тієї енергії своєю гріховною радіацією, але коли у вітальні нікого не було, вона розпливалася по

паркету і наша квартира ставала схожою на затуманений рай. Саша зняв взуття і поклав голову на подушку.

— Спи, — прошепотіла я. Він ліг на канапу і дивився на мене. Зачарований. Я подула йому в очі. Він закрив їх. По крові потекли ендорфіни й окситоцин. Він відчув себе в безпеці. Усміхнувся і заснув. А я віднесла його кросівки у коридор з непритаманною мені ніжністю, зняла і свої туфлі, ноги зраділи рідному паркету. Навшпиньках підійшла і сіла поруч зі своїм нічним знайомим. Гладила його по голові. По шкірі. У нього були такі теплі й ніжні руки. Я торкалася його щетини. Не знаю, скільки часу гралася з його тілом. З трансу мене вивів чийсь голос.

— Хто це? — спитала мене Лінь. Вона рідко спала.

— Це Саша. Він мій, — сказала я і лягла поруч з ним. Було тісно. Було добре. Я заплющила очі і швидко заснула. Його футболка все ще пахла сексом з іншою. Але мені було все одно. Тепер він мій. Тепер його життя буду руйнувати я.

Я прокинулася першою. Мої гормони діють, як алкоголь, тому часто вранці після мене хтось буває наче з похмілля. Отже, я прокинулася і подивилася на Сашу, що спав, немов перелякане немовля. Що це взагалі було? Навіщо я притягла його сюди? Що тепер із ним робити? Я підвелася, пішла на кухню, ввімкнула чайник, попрямувала до своєї кімнати, але раптом зупинилася і поглянула на чоловіка, що спав. Лише один погляд на нього — і всередині знову все прокинулось. Один погляд — і відразу з'явилася відповідь на мої запитання. Навіщо? Бо я так хочу і по-іншому не можу.

Я важко зітхнула і пішла до своєї кімнати. Червоні шпалери, червоний килим, червоні корінці книжок на полицях, на столі ваза зі свіжими червоногарячими трояндами. Найпрекрасніші квіти пристрасті.

Я подивилася на себе у дзеркало і трохи злякалась. В одну мить я побачила там не Хтивість, а жінку. Ставати звичайною людиною мені дуже не хотілось. Від переляку я кілька разів потренувалася ставати прозорою, а потім приймати людську подобу. Я проекспериментувала із зачісками, вбранням, довжиною ніг і розміром грудей. Після того трохи заспокоїлась: я все ще була могутнім гріхом, що може спокусити будь-якого чоловіка. Швидко пішла в душ. Хотілося змити з себе усе, навіть те, що було в серці. Сліди жінки повільно стікали по моему тілу вниз, струмок води звивався по вигинах моїх форм, цю хтиву жінку засмоктувало в каналізацію, залишалась я справжня. Душ — прекрасний очисник душ.

Повернувшись до кімнати в рушнику, побачила в дзеркалі вже себе справжню і заспокоїлась. Можна було з

чистим сумлінням пити чай. Чайник давно вимкнувся, а вода охолола. Довелося ввімкнути його ще раз. Натиснувши на кнопку і почувши, як він загудів, подумала, що іноді так само я роблю з двома людьми, які довго прожили у шлюбі. Спочатку вони літають на крилах кохання, ідеалізуючи один одного. Вони й не здогадуються, що це всього лише я підсипала до їхньої кави гормонів і змусила їх зблизитись. Адже все живе на Землі прагне до безкінечності, так і їх тіла прагнули залишити по собі слід. І от коли вже ці сліди йдуть до школи, а дорослих давно нудить один від одного, я можу завітати до подружжя знову. Включити той чайник ще раз. Звичайно, роблю це лише тоді, якщо пара мені подобається. Я люблю мудрих і терплячих жінок, турботливих і відповідальних чоловіків. Я додаю до їх життя своїх спецій, і ось вони знову відчують його смак. Обожаю пари, які заслужили розквітнути знову.

Я залила чайне листя окропом і подивилась у вікно. Сонце повільно піднімалось над Києвом, люди починали метушитись, як мурашки. Мої дівчата прокинулись і майже одночасно з'явились у нашій просторій кухні-студії. Саша сопів на дивані. Гріхи нічого не казали. І так все було очевидно. Вони розбрелися кухнею, готуючи для себе ранкові напої і вдаючи, що нічого не сталось. Я лукаво посміхалась їм, стояла біля вікна, пила свій чай і чекала питань, а вони вичікували, коли я почну першою давати відповіді.

— Надумала гратись? — нарешті спитала Жадоба.

— Яюсь так випадково сталося. Побачила його в барі і забрала собі.

— Так не буває, — захитала головою Заздрість.

— Ти ж знаєш, що буває з тими, хто робить інших своїми іграшками. Він має піти сьогодні ж, — сказала Ревність.

— А тобі потрібно працювати. Ти ж не будеш брати його з собою на роботу? А лишати його самого в нашій квартирі дуже небезпечно, — зауважила Ненаситність.

— Сьогодні сонце світить так яскраво. А Хтивість ще вдома? У халатику п'є чай і посміхається? — лагідно промовила Лють, підійшовши до сусіднього вікна і розкритивши штору повністю.

— Дівчата, він скоро піде. Обіцяю. Але не сьогодні. Ви не хвилюйтеся, я себе контролюю, — промовила я, усвідомлюючи безглуздість своїх слів, і перевела погляд на чоловіка, що сопів на канапі. — Може, хтось із вас пригляне за ним? У кого сьогодні менше роботи? Люте, у тебе? Весняне сонечко зробило всіх веселими!

— Сонце програло у війні з доларом, — ніжно засміялась Лють.

Вона насипала в турку каву, залила водою і поставила її на вогонь. Лють все робила з такою граційністю і ніжністю, ніби випромінювала любов кожним своїм рухом, словом і подихом. Вона дістала з шафи білосніжну порцелянову чашку, бо принципово пила каву лише з крихкого посуду. На роботі вона занадто часто зустрічалася з грубістю й огидою, тому вдома оточувала себе затишком і спокоєм. У її кімнаті постійно грала медитативна музика.

— Бачила, як злетів курс? — ніжно усміхнулася вона. — Кияни розлючені, у мене надзвичайно багато роботи. Буду змушувати їх розбивати свої голови об стіни, рвати на собі волосся і хапатися за серце. Через мене сьогодні буде багато аварій, декілька вбивств, кілька захворювань нарешті стануть хронічними, кілька смертей у лікарнях. Вибач, люба, але такий плідний день я не зможу прогавити, сидячи вдома.

— А я когось підсаджу на горілку! — сказала Насолода, витягаючи з холодильника селеру і моркву. Вона, як завжди, починала ранок із корисного овочевого смузі.

— А як я буду працювати сьогодні! — радісно потерла руки Заздрість. — Скільки ж людей будуть заздрити своїм друзям, які мають зарплату в доларах! Програмісти, сьогодні ваші щоки будуть палати, і ви навіть не здогадаєтесь чому! А як же сьогодні будуть заздрити емігрантам! І ось тим чувакам, які подорожують Азією, викладають фотографії зі слонами й океанами! А як жінки будуть заздрити гарним коханкам мільйонерів! Криза — джерело натхнення для мене.

— А мої клієнти будуть купувати все, що побачать у магазині, — промовила наша красуня, струнка й чарівна

Ненаситність. Поки на плиті готувалась її вівсянка, вона випила склянку джерельної води з лимоном, щоб пришвидшити обмін речовин у тілі.

— Знаєш що? А давай змусимо їх купити собі щось дуже смішне. Наприклад, сіль, — засміялась Жадоба. — Уявляєш: от біжать люди до магазину і скуповують сіль, пояснюючи це тим, що курс долара виріс.

— Тобі не вдасться. Можу навіть побитися об заклад, — промовила Заздрість.

— Не сумнівайся у мені, — впевнено відповіла Жадоба, заливаючи окропом два пакетики чаю. Жадоба завжди робила чай для себе і ще для когось. Не могла почати ранок, не поділившись із нами своєю турботою або посмішкою. — Я прекрасно знаю, що робити. Особливо, коли росте курс долара. Мені здається, гратися з людьми і сіллю — це геніально. Це крутіше, ніж тест на IQ. Перевірю, хто є хто, і Богу буде легше визначити, кому куди йти далі.

— Все ж таки, курс долара — це прекрасно. Сьогодні вдень Жадоба змусить їх накупити собі повний холодильник харчів, а я ввечері змушу їх все це з'їсти. Дай п'ять! — промовила Ненаситність, проковтнувши ложку поживної вівсянки. Дівчата вдарили одна одну по долонях.

— А ще піду до киян і буду змушувати їх думати, як би то підняти ціну за оренду їхніх квартир, — знову потерла руки Жадоба.

— Що ж мені з ним робити? — сумно спитала я, повернувши дівчат до реальності. Сонце підіймалося все вище. Я мала бігти. Я відчувала, як Київ кличе мене, як він потребує хтивих думок, насолоди і бажання. Я мала шукати голодних чоловіків, які б задивлялися на короткі спідниці, і вкладати їм хтиві думки до голови. Мала змушувати жінок розпускати волосся, розстібати верхні гудзики на блузках і фарбувати губи червоним. Мала змушувати людей закохуватись. Закохуватись у тих, хто зруйнує їхнє життя. Закохуватись у тих, хто дасть життю сенс. Я відчувала, як у мені починається круговорот енергії, що мала б перетекти в кров людей і вимити з їх мозку гормони. Сьогодні до моїх сітей мало попастися багато риби. Я подивилась на Сашу і

на дівчат. Невже доведеться позбутися його так швидко? Та раптом мене врятувала Лінь. Вона відчула мій стан ще на світанку, коли побачила, як я скрутилась біля чоловіка, як почала дихати в ритмі з ним, як мій кровообіг синхронізувався з його.

— Коли сходить сонце, людям хочеться жити і усміхатись. Давай я сьогодні залишуся вдома і побуду з ним. Попроцюю з його думками, після того він захоче весь день лежати на дивані і нікуди не втече. А ввечері передам його тобі, цілим і неущокодженим шматочком ледачого м'яса. А потім ти позбудешся його, і полегшиш нам усім життя.

Із вдячністю подивилась на свою подругу, а потім на сонного Сашу. Вчора він сам зробив свій вибір. Намагалась запам'ятати його такого, яким він є. День із Лінню. Увечері я побачу його вже іншим. Він зробить кілька кроків до стану шматка м'яса.

*

Минуло кілька хвилин — і в нашій величезній квартирі стало тихо. Крізь дерев'яні рами вікон до кімнати час від часу проривалися звуки ранкової столиці — шум машин, вітру, що воював із металевими дахами, голоси людей, гавкіт псів. Підлога була чистою, вчорашнє світло любові, що стелилось по паркету, тепер забилось між його шпаринами, ховалося від нас. Ми ж розбіглися у справах, ми полетіли змушувати Київ грішити. Лінь швидко помила посуд після нашого колективного сніданку, замісила тісто для пирога, дістала з морозилки листи для лазаньї. Потім почала прибирати в квартирі. Коли я лише почала працювати, я уявлення не мала, як вона могла встигати робити так багато справ одночасно. По суті, за ідеально прибрану квартиру, завжди свіжі троянди на моєму столі, смачні страви в холодильнику, чисті речі в шафі ми були вдячні саме Ліні. Окрім роботи, вона встигала читати книги, дивитись фільми, навіть відвідувати різноманітні концерти і виставки в людській подобі. Пізніше я зрозуміла, звідки цей гріх бере силу на всі свої справи. Звісно, у людей, які нехтують своєю енергією. Кожна вбита ідея, ініціатива, мрія дарує силу Ліні.

З іншого боку, кожен прекрасний гріх, надивившись на плоди своєї роботи, завжди намагається не потрапити до своєї ж пастки і не бути схожим на своїх пропавших клієнтів.

Часто люди вважають, що гріхи схильні до вад, які самі пробуджують. Ненаситність нібито має бути гладкою і з кількома бутербродами в руках, Лють повинна змінити все на своєму шляху, ніби відьма. А Лінивість має весь день сидіти на дивані. Насправді все не так. Насправді навпаки. Насолода, скажімо, дуже боїться пробувати будь-які наркотики. Вона бачила, як помирили наркомани, як вони повільно або ж швидко вбивали себе, горіли, а потім згнивали. Як вони ставали пропавшими, як виривали яму, яка потім засмоктувала їх. Тому тепер Насолода дуже боїться наркотиків, навіть алкоголю, навіть сигарет. Іноді ми п'ємо червоне вино, насолоджуємось його смаком, а її нудить. Лінь так само вважають ледащицею. Але ж вона у нас завжди в русі.

Вона обожноє знищувати ідеї. Приходить і розстрілює їх із автомата. Часто достатньо одного дотику пальця — ідея тріскає, як мильна бульбашка. Іноді їй подобається шматувати ідею пилою, дуже повільно і болісно. А іноді вона за секунду вбиває ідею з револьвера. Буває так, що гріх спалює ідеї живцем, а буває, що робить аборт у голові — ідеї помирають ще в зародку, залишаючи людство без прекрасних картин, книг, додатків на телефон, сайтів, кафе, ресторанів, іграшок, підприємств, наукових відкриттів, ліків. Лінь може вбити навіть кохання.

Скільки ж ідей вона поховала на кладовищі! Лінь робить гарних дівчат негарними. Лінь робить успішних чоловіків невдахами. Лінь любить прикидатися стабільністю, шепотіти людям про те, що вони на вершині і можна розслабитися. Лінь любить зупиняти. Вона зупиняє життя, зупиняє ріст і рух. Вона запевняє людей, що зупинка — це відпочинок, при цьому люди починають грати проти природи. Все живе має рухатись вперед, Лінь же змушує зупинятись, а сама боїться присісти на хвилину, постійно мчить вперед. У неї надзвичайно багато роботи.

Повитиравши пил на кухонних полицках, Лінь зав'язала

своє коротке волосся в гульку і дістала з духовки пиріг. Саме в цей час Саша розплющив одне око. Він побачив барну стійку, шафу з книгами, журнальний столик, Лінь, що поралась на кухні, і сонце за вікном. Хотів підвестися, але натомість перевернувся на інший бік і знову заплющив око. Йому не хотілося прокидатись, навіть їсти не хотілося. Навіть думати не хотілося. Його нічого не цікавило, крім сну. Сила гріха почала діяти на чоловіка. Моя подруга тим часом намастила коржі сметанним кремом і поставила на підвіконня свій кулінарний шедевр. А потім Лінь знову бігала по квартирі, витираючи пил, поливаючи квіти, миючи підлогу. Чим швидше вона рухалася, тим глибше провалювався Саша в своєму небажанні жити, тим більшим шматком м'яса він відчував себе на канапі. Дзень! Нарешті гріхія зупинилась і дістала з духовки лазанью. Коли вона встигла її туди поставити? Ми завжди дивувались її вмінню встигати все і відразу. Вона нарізала лазанью і принесла до скляного журнального столика біля дивана. Сіла на крісло поруч із Сашею і промовила:

— Wake up!

Саша розплющив одне око. Йому було лінь говорити. Моя дівчинка добре постаралася.

— Прокидайся давай! Я приготувала тобі смачну лазанью і зелений чай. Ти любиш зелений чай?

— Де я? — нарешті промовив Саша.

— Включай мозок.

— Та дівчина з бару... Вона... Я вчора, здається, перепив. Де та дівчина? Саша...

— Саша? Ах... Саша. Мене тоді можеш називати Ліною. Як Костенко. А Саша на роботі. Попросила за тобою наглянути, щоб ти нікуди не втік. Але тобі лінь втікати, правда? — вона говорила, ніби сама до себе, знаючи, що Саші важко слухати, йому б тільки лежати й мовчати. — Розкажи, як це? Нічого не хотіти. Тупо лежати на дивані, коли навколо тебе мільярди можливостей. Завжди хотіла спитати це у людини. Як це? Прогавити все на світі, бо твоя дупа приросла до дивана? Була б я людиною, я би пірнула в світ можливостей і шансів. Жадібно нахапалась

їх, розсадила би, як моркву на городі, поливала би трудом і чекала, коли вони зійдуть. Тішилась би своїми успіхами. Інвестувала би плоди у майбутнє. Я б ніколи не зупинялась. Але ж ви... Ви пливете за течією і навіть лінуєтеся гребти.

— Хто ти така? Я починаю щось згадувати...

— Ти щось відчуваєш всередині? Бажання? Відчуваєш бажання?

— Я... Відчуваю... Я нічого не відчуваю.

Лінь із посмішкою дивилась на Сашка і насолоджувалася своєю роботою. Вона була дуже задоволена собою, розпустила коротке волосся, яке зав'язала на час прибирання, і солодко потягнулась, усвідомлюючи, що здобула ще одну маленьку перемогу над людиною. Це те, чого вона домагалася. Убити бажання собою. Лінь убиває плід своєї роботи — пристрасть. Лінь часто приходиться до закоханих пар. Ми з нею любимо обмінюватися саркастичними поглядами, коли бачимо двох пристрасно закоханих, які кажуть, що їх вогонь ніколи не згасне. Лінь сміється і підморгує мені, я все розумію, покидаю їх через декілька місяців, а Лінь переймає цю естафету. І от хлопцеві вже лінь їхати до своєї коханки, він включає комп'ютерну гру чи серіал і поїдає піцу, яку йому приніс кур'єр. Або ще гірше: купує її в магазині і розігріває в мікрохвильовці. Мертва їжа ледачих людей. Лінь приходиться до мене і дає мені «п'ять».

— Я знаю, що на вас діє, — сказала Лінь і підсунула до Саші ароматну лазанью. — Як тобі? Не лінуйся хоча б понюхати.

Інстинкти, звісно, спрацювали, і Саша потягнувся до їжі. Знайшов у собі сили побороти лінь, розплющити очі, підвестися з лежачого положення у сидяче. Подивився на співрозмовницю і розгледів гарну худеньку блакитнооку дівчину з каре і тоненькими рожевими губами.

— Пригощайся, — посміхнулася Лінь і підвелася. — Я в душ. Ти їж, пий чай. Можеш тут роздивитися нашу квартиру, якщо сил раптом вистачить.

Лінь залишила мого хлопчика, і він не посоромився і не полінувався з'їсти половину лазаньї. Він дивувався тому, якими стали його рухи. Складалося враження, що на канапі

він пролежав не ніч, а весь тиждень. Рухатись було важко, м'язи стали ніби атрофовані. Здавалося, що його мускули розтанули і перетворилися на жир. Радіоактивні, ми, гріхи, несвідомо впливали на Сашу і спустошували його, навіть просто перебуваючи поруч. Щоб упевнитись, що минула лише ніч, а не тиждень чи два, Саша дістав із кишені телефон, а потім знайшов гаманець і перевірів наявність у ньому грошей.

Поки Лінь, наспівуючи, милася, Саша здійснив паломництво на кухню. Кожен крок давався йому нелегко. Але він мав звичку починати ранок із кави. Наївшись лазанї, він відчув несправедливість ситуації, в якій опинився. Паскудство! Замість того, щоби йти на роботу, він знаходиться невідомо де і невідомо з ким, а день для нього ледве не почався з зеленого чаю замість улюбленої міцної кави... Роздратувавшись, чоловік встав із канапи і пішов до кухні шукати напій, щоб хоч якось виправити становище... Звичка — ще одна зброя, що допомагає у боротьбі з лінощами. Вона закладає в мозку фундамент, на який особистість опирається і розуміє, що саме їй принесе справжній результат. Він відкривав шухлядки, шукаючи будь-що, схоже на каву. Чим більше Саша рухався, тим більше приходив до тями. Туман поступово зникав з-перед його очей. А разом із тим він починав мислити і шукати шляхи виходу із ситуації. Саша зрозумів, що має подзвонити на роботу і сказати, що запізнився. Але потім подумав, що краще попросить відгул на день, адже сили йти обмаль. Саша почав згадувати і мене. Зловив на кухні молекули мого запаху. Мій запах.

— Тільки пиріг не чіпай. Його будемо їсти ввечері. Має ще постояти кілька годин, аби коржі стали ніжними. Ця алхімія додасть торту вишуканого смаку, який ще краще можна буде оцінити після важкого трудового дня. Ти теж зможеш скуштувати. Якщо до вечора тут протримаєшся, — прекрасна Лінь зайшла до кухні в ідеально випрасуваній синій сукні, із вирівняним волоссям і рюкзак на спині.

— Слухай, де я? Та дівчина з бару. Як її знайти?

— А ти все ще хочеш її знайти?

— Хочу.

— Хм... — Лінь здивувалась. Вона вважала, що повністю мене перемогла, а в чоловікові знову наростала зацікавленість. — Вона добре вчора з тобою попрацювала. Ну, якщо хочеш, знайдеш. Вона завжди ночує вдома. Почекай її тут, на дивані. А зараз я маю йти на роботу.

Лінь хотіла знову змусити Сашу природи до дивана невидимими магнітами, вона була майже готова подути на нього вітром сну, але чоловік раптом згадав деякі кадри з нічної зустрічі. Звичайне питання збило з пантелику гріхину.

— А хто ти? — запитав Сашко.

— Подруга твоєї вчорашньої знайомої.

— Та сама колега з роботи? Одна з сімох? Як тебе звати?

— Ем... Ліна, я вже казала, — спантеличено промовила гріхиня.

— Ліна... Лінь?

Їй вмить стало цікаво. Вона зрозуміла, що я вчора розповіла всі наші таємниці, тому Саша вже не просто людина з дивана. Подумки Лінь вигадала кілька нецензурних сварок на мене.

— І що тобі відомо?

— Те, що ви робите наше життя життям.

— Як романтично вона прикрасила нашу брудну роботу. Хтивість грається з вогнем, — спохмурніла Лінь. Вона раптом розгледіла в Саші купу проблем, які звалились на нас. А головне, зрозуміла, що я — чи не найбільша проблема і творець ідіотських прецедентів. Лінь продовжила: — Ти хоча би розумієш, що тепер тобі ніколи не можна буде спілкуватися зі своїми друзями і родичами, що ти ніколи не зможеш повернутися назад до звичного життя?

— Частково починаю про це здогадуватись, — промовив чоловік і несвідомо потягнувся у кишеню, де зазвичай лежав його телефон.

— І ти все одно хочеш до Саші?

— Дуже хочу. Щось притягує мене до неї. І я навіть злитись на неї не можу, — промовив Саша, який раптом зрозумів, що дзвонити на роботу вже не потрібно. Не тре-

ба возити авто на СТО і змінювати зимові шини на весняні. Не треба платити за оренду квартири. Не треба ховати зимові речі на нижню полицку і витягати звідти речі весняні. Не треба поповнювати рахунок мобільного і платити за інтернет. Не треба дописувати скрипт для вимогливого замовника, який сам не знає, чого хоче. Не треба думати про те, де би пообідати так, щоб не дуже дорого. Не треба думати над сенсом свого життя і тим, що він залишить після себе. І чи не даремно він взагалі тридцять років дихає киснем. Він був вільним від людських турбот, і єдине, чого йому все більше хотілося — ще раз побачити мене. І десь глибоко він усвідомлював, що це неправильно, але так бажалося заглушити голос розуму і знову просто потонути в моїх очах.

Лінь зробила глибокий вдих, витягла телефон і посварила мене у «Viber». Вона дивилась на чоловіка й уявлення не мала, що тепер з ним робити. Та лишати самого вже не могла. Тепер він став небезпечним свідком. А можливо, Лінь просто не хотіла залишати його самого. Подумала, чим вона гірша за мене, чому не може так само погратись із людиною?

— На жаль, Хтивість повернеться додому лише ввечері. Якщо тобі багато відомо з теорії, можу показати практику. Підеш зі мною на роботу?

— І яка ж твоя робота?

— Моя робота найпрекрасніша з усіх тобі відомих. Ми будемо просто гуляти Києвом. Я маю один мішечок із зернятками у своєму рюкзаку. Ми будемо сіяти в людях сумніви, будемо вигадувати з ними відмовки, будемо з ними відкладати на завтра те, що вони могли б зробити сьогодні. Мої зернятка лінощів будуть розростатись у їхніх тілах, а ми будемо дихати свіжим повітрям. Як тобі план?

— Звучить цікаво.

— Тоді ходімо. Але ходити доведеться швидко. Попереджаю: чим більше ти будеш ходити поруч зі мною, тим більше почнеш лінуватись. Перевіримо силу твого духу?

І вони пішли. Побігли. Полетіли. Приймавши людську

подобу, Лінь сіла на свого мотоцикла, Саша сів позаду і схопив її за талію. Лише один дотик, а в нього вже заплющувались очі. Саша намагався триматися щосили, щоб не заснути і не впасти з мотоцикла. На щастя, заторів не було, та й їхати з Саксаганського до Хрещатика було зовсім близько.

Доїхавши до центральної вулиці Києва, Лінь припаркувала мотоцикл і стала прозорою. Почалось. Гріхія була невидима для людського ока, вона водила Сашу за собою, залишала ніби на мить, а за цю мить встигала зробити мільйон справ. Коли Лінь покидала Сашка, він починав обдумувати план втечі, намагався загубитись посеред натовпу, злитись у потоці туристів. Але ліньки було, не хотілося нічого. Та й дуже швидко дівчина поверталась, брала його за руку і вони вдвох далі продовжували свій шлях. Думки про те, що варто діяти, зникали. Сашко плив за течією і йшов туди, куди його вели.

Йти треба було швидко. Лінь сіяла свої зерна. А ті зерна, що були посіяні раніше, вона поливала. Вона зайшла до кожної крамнички. Вона не обділила увагою жодного продавця, який мріяв звільнитись і почати втілювати свої ідеї в життя. Вона пробігла по кожному київському офісі, завітала до студентів, які наважилися мислити замість того, щоб просто записувати. Вона прийшла в гості до домогосподарок, які гуглили рецепти страв, що потребували більше, ніж години їхніх трудів. Вона прошепотіла школярам забути паролі від соціальних мереж і сайтів знайомств.

Лінь вбивала ідеї, сіяла в людських душах свою липку тягучу субстанцію, що призупиняє бажання жити. Хтось випльовував її зернятка. Звільнявся з роботи і йшов боротися за свою ідею. Ставив питання викладачам, вимагаючи пояснень сказаного, й уважно слухав відповіді. Йшов на кухню, бажаючи здивувати чоловіка. Але більшість піддавалися чарам цієї прекрасної дівчини. Люди опускали руки, підживлюючи Лінь своєю енергією.

— Я так втомився, — промовив Саша через чотири години блукань. За цей час вони вдвох встигли піднятися

по Богдана Хмельницького і дійти до проспекту Перемоги.
— Мої ноги. Я більше не в змозі йти.

— Але ж ми не зробили й половини з того, що мали.

— Я не можу.

— Зізнайся: ти просто не хочеш.

— Я не можу.

— Людина може все. На те вона і людина. Будь чесним: ти просто не хочеш. Бо поруч я. Хоч і не хочу інфікувати тебе лінощами, але кожний мій дотик до тебе вбиває твій інтерес до всього, що відбувається навколо.

— Ви всі такі по-чортячому самозакохані, любите перемагати і щоб люди визнавали, що перед вами безсилі?

— Насправді, ні. Насправді, я обожнюю тих людей, які мене поборили.

— Я хотів побачити Сашу, а не всіх цих людей, яким ти псуєш життя.

— Тоді я проведу тебе до нас додому, — трохи розізлившись, промовила Лінь. Її дратувала слабкість чоловіка, який все більше обтяжував її і вповільнював роботу. Вона згадала, як відчувала вранці небезпеку через нього, але тепер це ледаче тіло викликало лише зневагу і аж ніяк не вселяло страх. — Ляжеш спати. Прокинешся, а Саша буде вже вдома. Вона тебе й розбудить.

Лінь зайшла за дерево, прийняла людську подобу, а потім зловила таксі, бо мотоцикл лишився на Хрещатику. Вони з нашим в'язнем приїхали додому. У машині мій хлопчик ледве не заснув, адже Лінь сиділа дуже близько. Вона боялась торкатися його, адже нести важке тіло на третій поверх їй не хотілось. У квартирі Саша ліг на диван і заплющив очі. Лінь підморгнула йому, і він одразу заснув. А гріхія побігла працювати далі. Без чоловіка працювалося набагато легше і швидше. Але при цьому Лінь зловила себе на думці, що скучає за Сашком. За його наївністю і слабкістю, за його зацікавленим поглядом. Що не кажи, а відкривати свої таємниці було приємно не лише мені. Саша зробив її звичайний робочий день особливим і змусив Лінь ще раз усвідомити свою могутність.

*

Мить — і гріхія з центру Києва опиняється на Борщагівці. Без Саші вона могла собі дозволити вільно літати Києвом, сподіваючись, що мотоцикл на Хрещатику буде залишатися на своєму місці. Робочий день Ліні продовжувався. У віддаленому спальному районі Києва мою струнку красуню дуже зацікавив один чоловік. Лінь зайшла до його квартири. Типове помешкання холостяка тридцяти п'яти років, який довгий період свого життя був обплутаний павутинням лінощів. Всюди бруд і пил. Немитий посуд. Подерті шпалери — маленькі плоди ледарства. Вона одразу подумала, що переможе і цього разу, вона в гостях у постійного клієнта. Але немитий посуд не завжди показник твого виграшу, поважна пані Ліне.

Поведінка клієнта Ліні була нетипова. Він щось активно читав в інтернеті, робив запис у блокноті. Його мозок іскрив. Він навіть купив собі мейнстрімний моліскін, бо почав цінувати свої думки й ідеї. Що відбувається? — не могла зрозуміти Лінь. Звідки ця боротьба? Ах, ідея. Ах, прозоріння. Його мозок був настільки активним і задоволеним, що вже виділив у кров маленьку порцію дофаміну. Тому чоловік почувався дуже піднесено і бадьоро, йому здавалося, що він знайшов рецепт успіху. Він усвідомив, що йому тридцять п'ять, і що заробляти на «Форексі» все життя в нього не вийде. Він вирішив створити свій сайт. Ну от. Лінь пірнула до його ями. Він очищав душу від слизу сумнівів і страхів. Клітини його тіла наповнювались вірою. О ні! Мотивація поплила по крові. Що? Він ще й спортом вирішив зайнятись? Невже закохався? Ні. Просто він довго думав і вирішив змінити своє життя. Довго збирав у собі сили по крупинці і нарешті назбирав достатньо. Прозоріння зарядило енергією, якою можна вибити лінь. Звісно, Лінь сильніша і має більше енергії. Ну-ну, посміхнулася гріхія і розсипала в його душі ще кілька своїх зернят. А тепер? Тепер здається, що з цих ідей нічого не вийде? Та й куди тобі бігати? Там світло, люди будуть сміятися з тебе. З твоїх незграбних рухів. Твій жир буде трястись, в складках твого тіла можна перевозити наркотики через кордон. Не варто смішити

людей. Ти пробіжиш всього лише кілометр. Ну давай, потіш бабусь на лавочці, вони давно не сміялись, давно не бачили захеканого кабанчика. Вже краще скористайся своєю звичкою: зайди на «Форекс», зроби ставку, отримай свій мізерний відсоток із приведеного клієнта, заплати за комунальні послуги, купи пельменів. Не вимахуйся, так би мовити. Та й ідея твого сайту далеко не оригінальна. Людям це не потрібно. Люди шукають в інтернеті лише порносайти і салати з майонезом.

Лінь посміхнулася. Вона зробила все, що мала. Вона вистригнула з його тіла і хотіла забиратись геть. Вона повільно йшла до дверей прислуховуючись. Вона чула повільну ходу годинника на фоні суцільної тиші. Тиша. Тиша. Вона перемогла. Та раптом тишу порушило биття по клавіатурі. Він не здався. Ну то й що, що будуть сміятися? Продовжу життя тих бабусь. Ідеї маразматичні? Нічого. Буде досвід. Буде що розповісти на лекціях «TED». Скажу: послухайте, як я вбивався до тридцяти п'яти, а потім так загорівся однією маразматичною ідеєю, що зробила мене живим. Усім тоді ідея здалась маразматичною. А я боровся. І тепер я тут.

Чоловік поставив крапку в документі, закрив його, вимкнув комп'ютер і пішов шукати свої старі кросівки. Ніби відчув, що Лінь завітала в гості, стоїть у його дверях, немов поглянув їй у вічі, трохи зухвало і відчайдушно. І почав шнурувати кросівки. Але Спокуса не збиралася здаватися так просто. Ще одна спроба. Про всяк випадок. Остання надія. Гріхія набрала повітря у груди. Твої кросівки. Вони старі та з діркою. З тебе будуть сміятися жінки і чоловіки. З тебе буде сміятися вся Борщагівка. А гопники закидають тебе семками. Бігати треба лише в спеціальних кросівках для бігу, а в цих дуже шкідливо для здоров'я. Чоловік зупинився і подивився на себе в дзеркало.

— Почни з понеділка! Хоча б з завтрашнього дня. All you need is диван, — прошепотіла йому на вухо Лінь.

Сумніви. Очі уважно розглядали в дзеркалі жовту шкіру, подвійне підборіддя, бороду, яку варто було б поголити. Потім погляд упав на брудні кеди з чорними шнурівками

і маленькою діркою на підшві. Сумніви полетіли геть — і чоловік потягнувся за навушниками, включив улюблену музику, закрив вхідні двері з іншого боку, залишаючи Лінь у себе вдома. А вона підійшла до комп'ютера і передивилась історію в Опері. Він навіть не заходив до соціальних мереж того дня. Сильно, нічого не скажеш. Лінь програла бій.

Ми завжди любимо вбивати людей собою, але ще більше ми любимо тих людей, які знаходять у собі сили не вбиватись нами. Їх сила викликає повагу. Лінь відсунула штору, подивилась у вікно, побачила, як чоловік вийшов з під'їзду і повільно побіг по дорозі. Почати — пройти майже половину шляху. Але найважче лише попереду. Рано чи пізно йому захочеться здатись і зупинитись. І Лінь ще обов'язково повернеться.

Полетівши з квартири чоловіка, гріхinya вирішила будь-що відігратися і знайти нову жертву. Вона пробіглась по борщагівських вулицях у пошуках жертв. Жіночки з пивом у руках, які адаптувались до свого дна і почуваються там цілком комфортно, заливаючись пінним напоєм. Мамочки, які сварять дітей на майданчиках. Білявка з довгим хвостом у спортивних штанях, яка біжить свій п'ятий кілометр. Руда повія, яка повертається додому від клієнта. Дідусь, що чекає, коли ж буде тепло і він зможе дістати зі свого серванта дерев'яну коробку з шахами, винести на вулицю і доводити всій Борщагівці, що він ще живий, мислить, існує, грає і виграє. Панельні дев'ятиповерхівки. Цегляні п'ятиповерхівки. Потрісканий асфальт. Кременезний парубок, що закинув важку сумку на плечі й іде до спортзалу. Двоє школярів, які втекли з останнього уроку, купили чіпси і гойдаються на гойдалках, підклавши під дупи рюкзаки. Їм трохи страшно, що від їх коливань здійсмається гучний скрип, що той скрип може привернути увагу і хтось помітить, що вони не на уроках. Та вони розгойдуються ще сильніше, поїдають свої чіпси, сміються, а коли десь за дитячим майданчиком проходить якась жінка, хитають головою і кажуть, що ні, їй жоден із них точно б не вдув. І щось було особливе в тих людях, у тих вуличках, у тих двориках, у тих магазинчиках. Було в них щось рідне, таке

по-особливому борщагівське, щось гидке і щось прекрасне. Лінь летіла вперед, і вітер розвівав її коротке волосся в різні боки. Вона довго вишукувала і нарешті знайшла світло в очах. Ідея. Вона завітала до жінки, яка сіла на покинуту двома школярами гойдалку. І десь поруч із нею лежала пуста пачка з-під чіпсів, залишена хлопцями. Вітер все намагався підняти її вгору, але був занадто слабким для того, тому просто перевертав з боку в бік. А дама сиділа на гойдалці в пальто, яке накинула на свій повсякденний діловий костюм, закутала шию у шарфик. Дама хиталася посеред порожнього дитячого майданчика так, ніби їй нікуди не треба бігти. Дама дивилась на небо, мріючи бути вільною від своєї роботи, від офісного рабства, вільною, як пташка. Вона була схожа на раба, що насмілився порушити правила і почати мріяти. Ідея раптом зробила її світ кольоровим. Дихати було легко, з'явилась надія, сенс. Дорога стала цікавішою, бо до цієї миті сірий асфальт перетворився на шлях, яскравий і кольоровий.

Лінь рішуче підійшла і ніби дощем змила всі кольорові малюнки з уяви жінки, зробивши асфальт її життя знову сірим. Ще мить тому так хотілось покинути ці борщагівські хрущовки, ніколи не повертатися до свого офісу, пізнавати світ, ризикувати, жити, відправитись у подорож без зворотного квитка. В інших же виходить, чому б і їй не спробувати? Дош, дош, дош. Лінь змила все жорстоко і ніби назавжди. Вібрація. Дама раптом схопилася за телефон, злякалась, що хтось помітив на роботі її відсутність. На екрані не було ні дзвінка, ні повідомлення, вібрація існувала лише в голові, вібрацію породили страхи, а страхи оселили в душі лінощі. Мозок вирішив, що не буде виділяти енергію туди, де існує ризик. Мозок проголосував за стабільність. Жінка підвелась і покірно побрела на роботу в своїх чоботах із штучної шкіри. В офісному центрі її гостинно чекав стілець на чотирьох колесах. Лінь виграла бій.

Того дня вона забігла ще до кількох чоловіків, які не хотіли працювати на «дядю», але й на себе все ніяк не могли почати трудитися. Вона ще сильніше прикувала їх до дивана. Забрала собі їх енергію і побігла додому щаслива,

задоволена собою. Лінь була в гостях у студентів і школярів, у вчителів і тренерів. Київ — місто, що постійно поспішає, але Лінь у ньому тим не менше ніколи не повертається додому засмучена.

— Що це за звук? — здивувалась Лінь, зайшовши в той день до квартири. Ми всі вже повернулись і навіть встигли поласувати її чарівним пирогом.

— Хлопчик так званої Саші хропе, — ніжним голосом промовила Лютя і взяла у Ліні пакунки із супермаркету.

— Здається, я трохи перестаралася сьогодні з ним, — посміхнулася Лінь. — Хотіла, щоб він добряче заснув і раптово не прокинувся, коли вдома нікого не було.

— Ми тут намагаємося зрозуміти, коли припиниться це чарівне хропіння, — продовжила Жадоба. — Тобто, коли його власник забереться звідси і забере його з собою.

— Головне — куди, — підсумувала Насолода.

— Дівчата. Я не знаю чому, але він має бути тут. Ну хто, як не я, відчуває сильніше за нас усіх? — аргументувала я, і мої дівчата погодились.

Поки Ліні не було вдома, я розповіла улюбленим сусідкам історію нашого знайомства. Покаялась у своїх діяннях і пояснила, що Сашу більше не можна відпускати від нас. Ми разом думали про те, чим загрожує нам ця історія. Чи не порушуємо ми правила Бога, чи не ризикуємо відкритись людям раніше, ніж треба? Лінь нас трохи приголомшила, що брала Сашка з собою на роботу, але потім заспокоїла тим, що чоловік не намагався втікати або ж контактувати з людьми. Він просто спостерігав за гріхинею. Слухаючи про те, як Лінь гуляла київськими вулицями поруч із Сашею, я спіймала на собі погляд Заздрості і побачила її хитру посмішку, адресовану мені. Я жалкувала, що мій хлопчик провів цей день не зі мною, а Заздрість вже хотіла сісти до мене поближче.

Ще кілька хвилин ми просиділи в кухні і потім втомлені розбрелися по своїх кімнатах. Я перевдягнулась у червону піжаму і повернулась до вітальні, сіла біля Саші. Хотілося, щоб він розплющив очі, хотілося пірнути в них. Хотілося,

щоб він почав говорити, хотілося дихати його тембром голосу. Відчувати його, живого і веселого. Такого, як у барі. Але того дня він так і не прокинувся. Він спав до самого ранку, я теж пішла відновлювати свої сили під пухкою ковдрою, думаючи про те, що весна у розпалі, що у мене купа роботи, а Саша знову грішитиме не зі мною...

Но так, по сгу

Я любила Леру. Того ранку я мала її навідати. Не могла не йти до цієї зіпсованої мною, прекрасної жінки. Їй було 27 років, вона була незаміжня. Більшість сусідських бабусь вважала її хвойдою, а вона любила рахувати, скільки чоловіків озирнуться на неї, і була щасливою. Іноді я забувала прийти до Лери, тоді вона починала мучити себе і ставала вкрай нещасною. Вона починала порпатися в собі, аналізувати, накручувати. Тоді пила вино, багато вина, вважала, що не зробила в житті нічого важливого, що вона самотня і нещасна. Але тривав цей сум не довше доби... Я намагалася навідуватись до Лери частіше. Я любила її і не хотіла бачити її сліз. Я завжди давала їй користуватися собою досхочу. Натомість ця жінка допомагала мені зваблювати потрібних чоловіків.

Спочатку Лера була для мене просто інструментом для підкидання випробувань деяким чоловікам, наживкою, яку вони охоче ковтали, не помічаючи, як потрапляють до тенет моєї підступної гри. Вже згодом я прив'язалась до неї і захоплювалася тим, як вміло вона поєднувала мої чари і свій розум. Вона завжди мала бездоганний вигляд, оточувала себе правильними людьми, її самооцінка вражала адекватністю. Вона ніби ловила мої чари і конвертувала їх у свою вічну молодість, граційність, хороший настрій і посмішку. Її дуже рідко гризли докори сумління, а ще вона навчилася цінувати те, що має, і жалітись на те, чого не вистачало.

Здавалось, ніби Лера обманула природу і закони життя. Найщасливішими людьми на планеті є ті, хто гармонійно використовує силу розуму і почуттів.

Того ранку я почала роботу з візиту до білявої красуні.

Біля восьмої ранку я була в її квартирі. Лера повільно натягала панчохи, коли я зайшла до її кімнати прозорою, як повітря. Навіть коли того ніхто не бачив, вона все робила спокусливо, ніжно, елегантно і сексуально. Її погляд у дзеркало, її манера фарбувати губи. Вона не просто тренувалася бути спокусливою, щоби потім повторювати це, коли хтось буде підглядати одним оком. Вона любила себе і своє тіло. Насолоджувалася собою. Не модельної зовнішності, вона була неймовірно привабливою.

Лера заслужила мою повагу не відразу. Коли їй було вісімнадцять, вона була дуже хорошою і правильною. Моралісткою, що боялась бути засудженою суспільством. Моралізаторство — це свого роду фанатизм, а будь-який фанатизм на планеті рано чи пізно має бути приведений до рівноваги. На практиці це схоже на перехід з однієї крайності до іншої. Бог не любить дівчат, які вигадують собі свої нереальні світи. Бог сам створив світ, і його потрібно пізнавати, а не закриватись від нього своїми ілюзіями. Життя таке, яке воно є, а є воно прекрасним і постійно намагається зробити так, щоб ти відчув його досконалий присмак. Дівчата ж тікають від нього, вигадують історії про ідеальних принципів, про чоловіків, які не є звірами, які не сплять зі своїми секретарками, мають рельєфний прес, манери джентльмена і квартиру в центрі Києва. Ілюзії про те, що чоловік буде кохати тебе лише тому, що ти є принцесою з довгим волоссям, багатим внутрішнім світом і унікальної глибини вагіною. Ілюзії про те, що хтось змінить твоє життя на краще просто так, без інвестицій твоєї енергії у цей процес, без твоєї мудрості, без твоїх маніпуляцій. Врешті-решт, неприродність ілюзій програє в битві з життям. Ілюзії розбиваються, залишають по собі шрами і досвід. Тому чим більше дівчинка мріє, тим більше потім розчаровується.

Але спочатку дівчинка літає. Так сталося і з Лерою. Вона студентка, у тоненькій кофтинці, малює пейзаж, її руки тремтять від холоду. Приходить він. Такий гарний, такий милий, його очі гіпнотизують її. Він знайомиться з нею. Він їй говорить відверту брехню. Мені відразу стало її шкода.

А потім я побачила, що вона йому вірить. Він брехав так непереконливо, а вона, така розумна, така начитана, вірила. І все, моя жалість розлетілася вщент, натомість почало нудити від такої дурної наївності. Але що поробиш: дівчині ще так мало років, її реакція природна. Тому я швидко зробила свою роботу — торкнулася до її голови і полетіла. Хлопець нібито випадково торкнувся її довгих пальців, а серце Лери почало вистрибувати із грудей.

Їх роман тривав півроку. Потім він зник на тиждень. Вона помирала. А чому? Бо треба користуватися мозком. Ну не любить Бог, коли його геніальне творіння не функціонує. Одна справа — використовувати груди не для годування дитини, а для краси і зваблювання чоловіків. Інша справа — мозок. Він схований далеко і дуже любить, коли його наповнюють енергією знань і досвіду, а потім використовують їх на практиці. Це ж така чудова вигадка природи — мозок. Я зараз відкрию вам величезну таємницю. Насправді хоч гріхів і сім, але я можу вам назвати один найстрашніший гріх — нехтувати мозком. Інший страшний гріх — нехтування почуттями. Інтуїція, наприклад, теж живе в мозку. Треба користуватись всіма його частинами. У своїй книжці Мічію Кайку пише про те, що це творіння Господне, чи то творіння природи або Всесвіту, є найскладнішими об'єктами в цій частині галактики. Нам доведеться пролетіти двадцять чотири трильйони миль, щоб знайти схожий за складністю об'єкт у Всесвіті. Мозок є в кожній людині: у черепі гопника, президента, касира АТБ і дитини, що репетує в маршрутці. Мозок є у вас. І був у Лери. Але вмикають його чомусь далеко не всі, а на повну потужність взагалі одиниці.

Лера у свої вісімнадцять продовжувала жити у світі, зітканому зі словесної брехні, а не з реальності, усвідомленої мозком. Вона вірила, що йому можна не писати їй тиждень, бо є якісь надважливі справи. І що інші дівчата, про яких їй доповідали знайомі, то лише його подруги. А жіночими парфумами від нього пахне, бо він довго обирав крем для рук мамі в магазині косметики.

Через тиждень хлопець повертається, говорить

про кохання, а Лера плаче, кричить, виганяє, каже, що ненавидить. Через хвилину просить вибачення, біжить за ним, кидається на шию, цілує. Вона залежна від нього, їй так потрібні його слова, будь-які слова, які наповнять сенсом її вигаданий світ, світ, у якому вона щаслива. І він їй знову щось бреше, і вона знову щаслива. А потім усе по колу.

Закінчилась історія тоді, коли Леру вмовили піти на дискотеку. Вона не часто ходила до нічних клубів, але того дня вирішила відволіктися від сумних думок після чергової сварки зі своїм коханим. Класика жанру! У клубі вона побачила свого хлопця з іншою. Чергове коло пекла. Так можуть страждати лише ті дівчата, які багато фантазують. Її повітряні замки були настільки реалістичні, немов саме життя. З деталями. Вона ж навіть вигадала імена для їхніх дітей. І чим більше деталей, тим сильніше кожен уламок повітряних палаців упивається в серце.

Розбита, розчарована, зневірена. Вона хотіла накласти на себе руки, вона хотіла вбити його. Вона хотіла зіпсувати йому життя. Але псувала собі. Звідки я знаю про це? Мені розповідала Насолода, Лють, Ревність. Спочатку я до неї не підходила. Я майже не бачила її страждань. Насолода підкинула їй звичку курити, якою вона досі зловживає. Ревність їла її печінки, розкручувала-накручувала нерви, змушувала зупинятися серце, витісняла її душу з тіла, коли дівчина бачила свого колишнього в університеті в обіймах інших дівчат. Їй було то холодно, то жарко. Її то трусило, то кидало в піт. Лють змусила її постійно сваритись із батьками і друзями. Ненаситність змусила заїдати горе шоколадками о першій ночі. Картини Лери стали сірими і чорними. Музика в навушниках була депресивна. Її нічого не цікавило і здавалося, що життя — це такий жалюгідний процес життєдіяльності, під час якого потрібно тільки пересувати ноги по Києву. А краще б зробити лише один крок — вниз із дев'ятого поверху — і перестати вдихати це важке повітря, якого завжди мало.

Я не думала, що вона буде сильною. Ну звісно, кожна дівчинка це переживає і стає кращою, сильнішою, розумнішою. Але я вважала, що Лера буде схильна до

повторного будування замків. Вона мені здавалась аж занадто схильною до того, занадто правильною, занадто творчою. Зітканою з такої тканини, яка дуже легко відлітає в світ ідей, щоб хапати їх там, а потім трансформувати у картини.

Минуло півтора року, її рани загоїлись, я знову прийшла до неї. Природа. Вона рано чи пізно всіх до мене приводить. Прийшла до неї і не впізнала. Вона була спокійною і гармонійною. Картини стали спокійнішими, глибокими, чорного і сірого вже не було, були пастельні кольори, акуратні мазки маслом. У чому ж справа? — здивувалась я і потім розгледіла кімнату її гуртожитку. Десятки картин стояли за ліжком, деякі висіли на стінах. Розмальований паркан навпроти вікна — її рук справа. Вона творила, і в неї відмінно виходило. Вона втекла від наших гріховних чар і віддавала всю себе малюванню, творчість надавала їй крила. Її картини займали призові місця у різних конкурсах, а викладачі дуже хвалили.

Та Лера зовсім не мріяла ставати художницею. Вона освоювала комп'ютерні технології. Їй подобалося створювати логотипи і вигадувати дизайн для сайтів. Вона швидко почала отримувати за це гроші, більші, ніж її стипендія. Тепер це, а не ілюзорні світи, давало їй сили та енергії. Але цього разу все це було справжнім. Тепер дівчина впевнено й міцно трималася на ногах у цій реальності, перетворюючись на врівноважену, впевнену у собі і цікаву панну. Гроші були справжніми, на них можна було купляти стильний одяг, а потім ловити на собі погляди випадкових і не випадкових перехожих.

От тільки напис на паркані, який вона лишила — «No man, no cry» — був ніби ще одним викликом для мене. Хіба зможеш ти без чоловіків, Леро? Пристрасть, конвертована у творчість, — це, звісно, прекрасно, але ж поки ти топчеш у своїх кедах цю землю, природа буде намагатися тебе перемогти. У природи є я і ще шість прекрасних гріхів.

Я торкнулась її довгого волосся, воно наповнилось шаленою енергетикою. Люди думають, що вони самі породжують свої думки, але часто думки з'являються в

їхніх головах, бо біля них стоїть один із гріхів. Після мого візиту дівчина почала розпускати свої коси, яскравіше фарбуватись, чомусь захотілося стояти на зупинці в очікуванні маршрутки з рівною спиною, захотілось уваги. Чоловіки ніби відчували це і почали все частіше зупиняти на ній свої хтиві погляди, а вона чомусь почала до них усміхатися.

*

Одного разу на художній виставці Лера познайомилась із Майстром. Він сподобався їй із першого погляду, але Лера дуже злякалася своїх почуттів і намагалася заховати їх глибоко в собі. При цьому Майстер манив її до себе, притягував, ніби магніт. Він також був художником, старшим за неї на десять років, мудрим та галантним. Лера обожнювала зустрічатися з ним і годинами розмовляти про життя, мистецтво, стосунки, політику. Про все на світі. Іноді дівчині здавалося, що вона знайшла свою споріднену душу, та Майстер вміло і швидко опускав її на землю, пояснюючи, що він створений не лише для неї. Що він обожнює жіночу красу і витонченість, а не якусь конкретну жінку. Майстер запрошував Леру у кафе, на виставки, фестивалі і концерти. Не підпускав до себе близько, бо боявся скривдити, але і не відпускав, постійно з'являючись у її житті. Він вирішив, що Лера буде просто його знайомою, а їх дружбу він точно ніколи не зіпсує вульгарним і брутальним сексом, який завжди все псує.

Одного разу після надзвичайно насиченого подіями дня Лера майже накинулася на Майстра в його художній студії, їй було байдуже до інших, до того, що вона не єдина. Тоді вона була під моїм контролем. Це я підштовхнула її нарешті покласти край дружбі, бо дружби з цим чоловіком бути не мало б, допоки біля Лери ходила я. Я ж не збиралась відступати.

Майстер відразу ж пояснив Лері, що тепер вони не зможуть бачитись. Не зможуть більше ходити на виставки і в кіно. На кожній зустрічі він поведився з Лерою так, ніби бачились вони востаннє. На одній із таких зустрічей

вони сиділи в барі. Майстер дивився на молоду і прекрасну дівчину, що була у нього нестямно закохана і боявся за неї.

— Ми з тобою більше ніколи не побачимось, якщо ти зараз не підеш і не звабиш будь-кого з цих чоловіків, — промовив жорстоко він, хоча насправді в ту мить відчував себе швидше вчителем, який має передати дитині мудрість стосунків між чоловіком та жінкою.

— Що за маячня? — здивувалася дівчина, попиваючи свій коктейль. Але із серйозного виразу обличчя чоловіка вона зрозуміла, що це не жарт. Лері стало не по собі, вона відчула страх. — Що за ігри ти затіяв?

— Ти надто прив'язуєшся до мене. Я хочу навчити тебе зваблювати інших чоловіків. Я впевнений, що якщо захочу, то вийду звідси з жінкою й один додому не повернусь. Ця впевненість додає мені сили. Щоб підтвердити це, я інколи перевіряю себе і завжди виходжу з жінкою. А ти? Що буде з тобою? Колись ми перестанемо бачитись, а ти зовсім не вмєш користуватися своєю красою. Як ти будеш жити? Постійно закохуватись і не цїнувати себе? Давати собою користуватись, і не користуватись іншими?

— Яюсь проживу!

— Ні, не треба яюсь. Треба на повну. Отримувати те, чого ти хочеш. Який із цих чоловіків тобі найбільше подобається?

— Ти.

— Крім мене. Давай швидше. Не нервуй мене.

Лера роззирнулася на всі боки. Звісно, їй не подобався ніхто, крім Майстра. Але він ніби викидав її зі свого човна в холодну воду. Лера безрезультатно шукала інших.

— Я йду! — грубо промовив Майстер.

— Ось той. За столиком біля вікна. Біля лисого чоловіка. — дівчина вказала на двох чоловіків, які щойно зайшли до бару і сіли, щоби подивитися меню.

— Добре. Як ти будеш його зваблювати? Уяви, що від цього залежить доля всього людства.

— Яка маячня... Не знаю.

Той чоловік у сірому светрі якраз підвівся і попрямував до вбиральні.

— Мерщій за ним, — наказав Лері Майстер. — Нічого йому не кажи. Просто дивися в очі, ніби він зірка, ніби він — кохання всього твого життя. Дивись і мовчи.

Лера побігла і зупинилась біля дверей туалету. Вона дивилася на Майстра, а той за барною стійкою уважно і вдоволено спостерігав за нею. Дівчина уявила себе акторкою, яка грає на сцені, а її улюблений режисер дивиться на неї з захопленням. І вона почала свою гру. Її «жертва» нарешті вийшла з туалету. Імпровізація. Лера схопилася рукою за светр чоловіка і подивилася у його очі так, ніби вони вже були знайомі. Вона уважно дивилася на нього й усміхалась.

— Я можу вам чимось допомогти?

— Макс, це ти? — спитала Лера. А потім кинулась в обійми незнайомцю. Вона міцно притиснула його до своїх грудей, а потім знову подивилася у зіниці, — тієї миті я палала в її очах. Станіславський був би задоволений.

— Ні... Ви певно помилились. — промовив зовсім розгублений чоловік.

Лера зробила кілька кроків назад, поки не торкнулася спиною стіни. Вона повільно сповзла вниз по стіні і сіла на підлогу, закрила долонями руки. Чоловік кинувся її заспокоювати. А Лера ридала. Вона й сама повірила у те, що щойно побачила кохання всього свого життя, а потім дізналася, що помилилась. Їй так стало шкода себе. Сльози котилися по щоках. А чоловік відчував свою провину і намагався заспокоїти красуню. Він не знав, як її обійняти і чи варто взагалі це робити. Але лишати одну точно не можна. Це ж він спровокував сльози. Нарешті чоловік відвів її до барної стійки, вони сіли майже поруч з Майстром. Через п'ятнадцять хвилин дівчина вже забула про те, що вона плакала, вона дзвінко сміялась, сяяла і дивилася в очі незнайомцю.

— Ти неймовірний. Ти так заспокоїв мене. Я навіть не знаю, що на мене найшло, але у тобі я побачила щось настільки рідне, — промовила дівчина і взялась за руку чоловіка. Він затремтів.

— Можливо, ти даси мені свій номер? — сказав чоловік. І в цю мить до Лери підійшов Майстер.

— Перепрошую, — промовив він, схопив свою жінку на руки і поніс на вулицю.

*

Лера застібнула блузку і підійшла до дзеркала. Їй захотілось блиску на губах. Простого блиску, не червоного, не рожевого. Без кольорів. Ніби по помаді можна судити про чесність, а їй конче необхідно було того дня бути чесною.

Вона лишила записку на холодильнику і пішла на роботу. Мені стало цікаво, хто ж там у неї. Новенький чи постійний? Постійний. Моя мила дівчинка вчилася на художницю, але стала дизайнером. Вона працювала на себе, шукала замовників, а потім вони самі почали її шукати. Лера могла б працювати на дивані, але любила затишні кафе, каву і смачні сніданки. Вона могла б не виходити зі своєї квартири. Але вона виходила. Виходила щодня і йшла насолоджуватись Києвом тоді, коли зникали затори. З високо піднятою головою і посмішкою на губах.

Лера сіла біля вікна в модному і майже порожньому київському кафе. Замовила мілк-шейк з емендемсом та салат з індичкою. Оглянула хлопців, що сиділи навколо, і почала працювати.

«У тебе брудна плита», — Лері на телефон прийшла смс. «Помий», — відповіла вона.

Дівчина згадала смішну історію. Якось кілька років тому, коли в неї ще були подруги, одна з них зайшла в гості. Вона подивилась на плиту Лери, а потім витріщилася на дівчину. Не треба було ботоксу, контурної пластики, об'ємної туші. Лера сподівалася, що чарівна плита так само вплине і на неї. Вона повернула до неї свою голову і почала уважно роздивлятися. Але не подіяло. Очі залишилися такого ж розміру. Кілька морквинок, декілька крапель жиру, в чому ж справа? Нарешті Лера все зрозуміла. Її подруга мила плиту щодня. А у вихідні вона робила це цілу годину. Вдягала жовті гумові рукавички і мила, мила, мила. Її чоловік тим часом писав своїй коханці. А подружка мила, мила, мила. І її плита блищала, немов діаманти. Вона вклала в неї душу. Стільки праці і стільки часу, щоб декілька морквинок

і кілька крапельок жиру не могли звести її з розуму. Так, Лера програвала по всіх пунктах у митті плит. Але чомусь вона навіть зраділа цьому. Подивилася на свою плиту з гордістю. Погомоніла півгодини з подругою. Написала смс своєму коханцю. А вночі заснула щасливою, закинувши ногу на свого мокрого чоловіка поруч. Лера дуже боялася стати такою ж, як її подруга.

«Done. Тепер вона блищить», — написав хлопець Лері.

«А тепер йди на роботу:)».

Лера хотіла написати про те, що відчуває себе брудною, і поїхати до коханця, але вчасно зупинилась. Їй варто було закінчити свій проект, тому вона пірнула в ноутбук. А я підійшла до неї і торкнулась її волосся. Лера вся засвітилася, вона була найпривабливішою жінкою в тому кафе.

Жадоба

Поки я була з Лерою і водночас забігала ще до кількох своїх клієнтів, Саша прокинувся. Він підвівся з ліжка й озирнувся навколо. У нього склалося враження ніби він щойно встав не з дивану, а з американських гірок. Голова йшла обертом, все тіло було зі свинцю, а зір важко концентрувався на об'єктах навколо. Саша подумав, що він перепив, і не розумів, де саме прокинувся. Потрібно було десять хвилин, щоб нарешті сконцентруватись і зрозуміти: він знаходиться в якійсь квартирі. Саша повільно підвівся і побачив на підлозі з протилежного боку вітальні щось схоже на хмару. Її потягнуло до тієї хмари, вона випромінювала щось світле, приємне і тепле. Саша попрямував до неї, ноги були ватними і кожен крок давався на силу. Коли вже майже підійшов до хмари, ззаду хлопнули двері. Тіло чоловіка залякло від жаху. Жадоба якраз виходила зі своєї кімнати, грюкнувши за собою дверима. Наш полонений обернувся назад, а потім знову перевів погляд на світло. Воно зникло.

Саша поплівся назад до дивану. Здавалося, що тепер йому було не лише лінь ходити, а ще й мозок лінувався генерувати ідеї, а пам'ять — згадувати минуле. Тотальне спустошення. Жадоба тим часом готувала каву. Почувши її аромат, Саша зробив героїчний вчинок — дійшов до кухні.

— Доброго ранку, — промовила Жадоба. Її волосся було рясним, ніс прямим, а щоки рожевими і пухкими.

— Привіт, — відповів він. — А ти хто? Як тебе звати?

— Вгадай сам.

— Ох... Треба подумати. Здається, після вчорашнього дня з Лінню мій мозок зламався. У вас тут Логіка не проживає?

Жадоба засміялася. Вона ніколи не шкодувала своїх усмішок і сміху. Її спина була рівною, серце відкрите до світу, а на очах невеличкі зморшки — ознака доброти.

— Дай мені цукор, — відповіла вона і вказала на фарфорову цукорницю, що стояла біля Сашиної руки на столі

— Не дам, — промовив чоловік і підсунув її ближче до себе.

— Мені потрібно до чаю.

— Ні, — грубо повторив Саша.

— Але ж це мій цукор, а ти у мене в гостях.

— Цукор шкідливий для здоров'я.

— Але ж це моє здоров'я і мій цукор.

Саша розумів, що гріхinya права, але віддати цукор ніяк не міг. Все вигадував привід для того, щоб виправдати себе і лишити цукорницю біля себе, але ж раптом зрозумів, що причин обіймати цукор взагалі нема.

— Ну як? — знову посміхнулася Жадоба. — Тепер зрозумів хто я?

— Ні, — сказав Саша і ще міцніше стиснув у руках цукорницю.

— Що з тобою? Включи мозок. Ми провели зовсім мало часу разом, а ти вже не даєш мені цукру.

— Ох, пробач..., — Саша нарешті теж усміхнувся і наказав пальцям розслабитись. От тільки вони не слухали його.

— Ти завжди страждав від жадоби, правда?

— Ні, що ти...

— У мене хороша пам'ять, я відразу тебе впізнала, коли побачила там на дивані. Та й ти мав би добре мене знати. Пам'ятаєш той випадок із твоїм другом дитинства два роки тому? Він був твоїм однокласником. І спитав про вакансію у твоїй фірмі. Ти йому відповів, що вакансій нема, а насправді вранці перед тим почув, що вашій компанії потрібні програмісти на хорошу ставку. Пам'ятаєш?

— У мене просто не було часу і..., — Саша почав виправдовуватись.

— Ні. Лїнь тоді до тебе не підходила. Не бреши. Я не твоя жінка, не твій адвокат, не суддя. Будь чесним.

Саша згадував той випадок. Інцидент не зачепив його, давно забувся, став минулим. Звичайним телефонним дзвінком. Саша поняття не мав, наскільки його шкільний друг потребував роботи і руки допомоги.

— Пам'ятаєш, як ти був у гостях у племінника? І він не хотів давати тобі погратися машинкою? Така червона машинка, вона нагадала тобі твоє дитинство. Нагадала, як ти чекав маму у садочку, виглядав її у вікно. Ти сумував, коли приходили за іншими дітьми, а не за тобою. Ти возив машинку по підвіконні. Вихователька просила відійти. Ти відходив. А потім повертався ніби за машинкою. Хоча навмисно лишав її на підвіконні, щоби був привід повернутись і ще залишитися в тому вікні. І чекати її. Твою маму. Єдину, прекрасну, таку легку і гарну маму в зеленому пальті. Вона була молода і її любили чоловіки. І вона прощалась із одним із них, поки ти возив машинку по вікні. А потім летіла до тебе. Тоді я теж була в тобі. Ти не хотів віддавати маму іншим.

Саша ледве не просльозився. Мурашки тілом. Він згадав свою маму, її гарне зелене пальто.

— А от десь місяць тому ти просиш у племінника машинку, а він не дає. Ти злишся на дитину, якій виповнилося три роки. І що ти кажеш йому?

— Потрібно ділитись.

— А далі?

— Бо якщо ти щось даєш іншому, з тобою теж поділяться.

— Так. Він дав тобі машинку, а ти дав йому погратись своїм телефоном. Ти вчинив мудро. Коли ти вчиш дітей, все виходить так легко. А чому ти не розумієш, що в житті дорослих діють ті ж самі правила? Чому не поділився з однокласником хорошою роботою? Тоді я не просто підійшла до тебе. Не просто змусила промовчати. Це було твоє випробування. І знаєш, що було б, якби ти поділився? Своїм успіхом, своїм знанням та просто цією інформацією? Не був би жлобом. Тобі повернулось би сповна. І ти б зараз тут не сидів. Часу не було б. Твоя кар'єра стрімко почала би йти вгору приблизно через рік.

— Не може бути...

— Дійсно, тепер не може. Бо ти зробив свій вибір тоді.
Саша крутив у руках цукорницю і згадував своє минуле.
Він чи не вперше подивився на себе зі сторони. Копатися в собі завжди дуже гидко.

— Ти так і не дав мені цукру.

— Тримай, — чоловік підсунув до гріхині цукорницю.

— Ділитися приємно. Ти ділишся і наповнюєшся світлом. Відчув?

— Не відчув...

Вони просиділи на кухні близько години. Жадоба хотіла йти на роботу, але Саша ніяк не міг напитися чаю. Йому було мало. І мало. І мало. Здавалося, чим більше чаю він п'є, тим більше йому хочеться.

*

Нарешті вони пішли працювати. На вулиці Саші стало легше, неначе земне тяжіння знову зробило з нього людину. Тоді день видався сонячним, але прохолодним. Дихалося легко. Природа очікувала тепла. Жадоба відразу ж повела Сашу до великого торгівельного центру.

— Хочу трошки поруйнувати шлюб, — промовила Жадоба в холі великого магазину.

Навколо були різні модні бутики, хоча день був буднім, киян у торгівельному центрі бігало багато. Жадоба була вдягнута в довге коричневе пальто. У її шафі було небагато одягу. Вона ненавиділа дешеві речі, але й дорогих, брендових, у її гардеробі не налічувалося безліч. Витримані, але якісні речі — ось що завжди носила Жадоба. Вона знала краще за всіх нас справжню ціну кожної матеріальної речі. Знала, чи варто переплачувати за цей діамант, чи ціна зумовлена виключно чийось бажанням нажитись на комплексах і самоствердженні. Знала, чи варто купувати це авто. Чи варто купувати квартиру в цьому будинку. Її раціональності позаздрила б будь-яка людина, яка не може прийняти рішення і постійно бажає зекономити.

Жадоба була прекрасним спеціалістом. Це може довести велика кількість дорогих машин на вулицях Києва, ціни на одяг у бутиках, ціни на продукти в магазинах.

— Я думав шлюби руйнує Хтивість.

— Насправді шлюби руйнують усі гріхи. Жадоба зруйнувала не менше шлюбів, ніж хтивість.

— Я думав, ми підемо до політиків. А ми підемо руйнувати шлюби?

— Ти хочеш брудних і жадібних політиків? Давай після торговельного центру сходимо до Верховної Ради. Але поки ми тут, подивимось на жадібних жінок.

— До речі, можна я буду називати тебе Жанною? — поцікавився Саша, і Жадоба не заперечувала. В оточенні інших людей він ніби поринав у звичне для нього життя і згадував його, а разом із тим усвідомлював, що його теперішній стан дуже нагадує божевілья. Люди проходили повз, нікого не помічаючи поруч із ним. Можливо, поруч дійсно нікого не було, а він почав втрачати здоровий глузд? Психіка захищала його, намагаючись послабити стрес, тому вигадуючи нам різні імена, Саша почувався краще. Імена надавали нам людську подобу більше, ніж наші періодично видимі тіла.

Саша сів на лавочку й роздивлявся людей, що проходили повз. Оскільки Жадобу ніхто не бачив, Саша запхав у вуха навушники і вдавав, що слухає музику, а коли відповідав гріхині, робив вигляд, що розмовляє у мікрофон навушників.

— Вони хочуть економити на собі. Їм здається, що гроші краще витратити на яйця і борошно, на новий килим. Вони бачать гарну сукню і що вони роблять? Проходять повз. Бо та сукня занадто дорога. Ось дивись. Бачиш вітрини і жінок? І тут дві крайнощі. Оця руда жіночка через мене заходить і скуповує купу одягу-непотребу, бо вірить, що цей непотріб продається за вигідною ціною. Вона не думає, вона керується виключно тим, що прошепотіла їй я. Робить це імпульсивно і швидко. Їй в очі кидаються акції та знижки. Але вдома вона швидко спокутує гріхи своїм сумлінням. Усвідомить свою помилку, пообіцяє більше так не робити. Але є й інший тип жінок. Інші крайнощі. Ті жінки ходять і жадібно дивляться на сукні. Ось як та пані в синій старенькій курточці. Бачиш?

— З потертою з усіх боків чорною сумкою і гулькою на голові?

— Так. Саме вона. Дивись: вона лише сьогодні отримала заробітну платню, вона захлинається слиною, а зараз я стану її зеленою жабкою. Підйду до неї і буду шепотіти про те, що гроші на себе витратити не можна. Вона так мріє про цю сукню в квіточки. Дивись, як вона дивиться на неї. Але ні, зараз вона послухає мене. Зустріне ввечері чоловіка з роботи в стареньких штанах. Вона економить навіть на шампуні, тому її волосся завжди пахне кропивою. Вона вважає, що робить комусь краще, коли жертвує собою. Собою ніколи не можна жертвувати, так буде лише гірше. А зараз вона піде в «Ашан» і накупить багато їжі. І знову я. Я скажу, що набрати треба побільше, поки вона тут і має змогу купити дешево. Вона накупить багато круп, консерви, м'яса, цукерок, туалетного паперу. А потім буде тягнути все це додому, в неї болітиме спина і руки. І вона буде злитись. А потім прийде її чоловік. Вона буде зла на нього. Бо в неї болітиме спина, і він замість її усмішки отримає холодну злу міну. І це буде ще одна крапля, яка віддалить їх один від одного. А що було б, якби не я?

— Вона купила б ту сукню?

— Так. Вона купила б собі ту сукню і відчула себе жінкою. І щось прокинулось би в ній. Жінки в сукнях своєї мрії — це створіння, які випромінюють божественне світло. Вони світяться і діляться цим світлом з усіма. Сукня мрії може коштувати дорого. Але ж блиск очей — він безцінний. Їм же не потрібен мільйон суконь. Їм потрібно лише декілька, але влучних. Не можна через мене відмовляти собі бути жінкою. Не можна вбивати в собі Бога. Не можна вбивати в собі світло.

Саша хитав головою, розуміючи, наскільки права Жадова. А та продовжувала:

— Ця сукня як весна. Уся в квітах, така світла. Ця сукня — це те, чого зараз так не вистачає цій жінці з гулькою на голові.

— Не підходь. Пожалій її. Хай подарує чоловікові посмішку. Навіщо ти руйнуєш її шлюб?

— Пам'ятай, що вибір завжди робите ви. Я лише спокушаю. Я ж не тягну її бігти повз. Я просто шепочу їй на вушко. І вона завжди може послати мене куди подалі і подарувати собі радість. Це її вибір. Це її життя. Мій лише шепіт.

Жадоба підійшла до жінки і щось прошепотіла їй, а потім підморгнула Саші і побігла далі, залишивши нашого в'язня на самоті. Неглибокі зморшки покрили обличчя дами, спина боліла, в голові крутився список того, що вона ще мала зробити. У її парадигму життя аж ніяк не вписувалась та сукня, ті квіти на ній. Якісна тканина, яскраві барви, улюблений приталений фасон. До тієї сукні неодмінно пасувала б червона помада. Але їй би знадобилися гарні туфлі, а це зайві витрати. Ця сукня не входить до її бюджету.

Втомлена жінка зробила ще один крок до вітрини, а потім різко обернулася і пішла до магазину. Саші стало шкода її, хотілося навіть підбігти і купити для дами сукню її мрії. Але потім він замислився — як би це виглядало. Дійсно, люди роблять свій вибір самостійно і впевнені в тому, що він правильний. А інші не мають права втручатися і на себе брати відповідальність за той вибір, даючи поради чи відмовляючи від чогось. У кожного свій шлях. Поради — це ніби настанови батьків для дитини. Даючи їх, ми відразу ставимо себе над людиною. А з чого ми взяли, що ми кращі?

Саша подивився навколо. Десь там за вікном торговельного центру світило сонце, хотілося до нього. Встати і піти на свободу. За межами квартири і без ґріхів поруч він почувався все краще, думок про втечу ставало все більше. Та Жадоба швидко повернулася.

— Про що замислився? — спитала вона.

— Знаєш, я був жадібним щодо своїх давніх друзів. Це, дійсно, правда. Можливо, я просто боявся, що вони стануть кращими за мене. Успішнішими. Але я ніколи не шкодував нічого для своїх жінок.

— Шкодував.

— Ну що ти! Я завжди дарував їм якісь подарунки. Ці браслетики «Пандора», гаманці, телефони, туфлі, парфуми.

— А увагу і час? Мені здається ти ніколи нікого не кохав.

— Що ж таке кохання? — спитав її Саша.

— Ох прекрасний джентльмене, ми з тобою сидимо в торгівельному залі, зараз майже десята ранку. Я — Жадоба. Ця розмова про вічне, про прекрасне кохання, вона точно має відбутись у тебе не тут, не зараз, не зі мною.

— Дивно. У перший день нашого знайомства із Сашею ми хотіли поговорити про кохання, але вона тоді теж перенесла цю розмову на пізніше. Чому гріхи уникають розмови про кохання, а натомість звинувачують мене у тому, що я ніколи не кохав?

— Гріхи його побоюються, бо ніколи не бачили, але багато про нього чули.

— Це Хтивість дарує людям кохання?

— Ні, що ти. Хтивість дарує магнетизм, природу якого важко розпізнати відразу і можна переплутати з коханням. У що переросте той магнетизм? Може знати лише Бог. Адже кохання людям дають небеса.

Із безліччю питань у голові Саша побрів за Жадобою далі. Вони заскочили до метро і попрямували до Майдану Незалежності. Жадоба хотіла дотримати свого слова і показати Сашкові політиків. У центрі гріхиня забігала до магазинчиків й офісів, у державних установах тиснула руку бюрократичній системі. На вулиці було ще прохолодно, але сонце запевняло: весна прийшла і вже нікуди не піде. Тому люди поспішали жити. Із Хрещатика по Інститутській гріхиня і наш в'язень підіймалися вгору, аж раптом Жадоба підняла свій погляд і зауважила:

— Ця реклама. Тобі подобається ця реклама на Інститутській? На кожному кроці? Праворуч, ліворуч, зверху.

— Як може мені подобатися це сміття?

— Така цікава історія. Адже висить вона тут, бо є я.

— Я так і думав, — усміхнувся Саша.

Вони піднялися до Верховної Ради і почали чекати на одного із постійних клієнтів Жадоби — на якогось депутата. Поки ж чиновники працювали, парочка дійшла до оглядового майданчика і дивилась на Дніпро.

— Купиш мені кави? — спитала Жадоба.

— У мене залишилося зовсім мало грошей.
— Будь ласка.
— Купи сама собі. Певно, маєш багато грошей.
— Як ти думаєш, сидів би ти в тому кабінеті, в якому вирішують питання про рекламу на вулиці... І що б ти відповів? Заробляти на тій рекламі чи робити місто гарним? Наповнювати свої кишені чи дарувати людям красу?

— Дарувати людям красу.
— А якби до тебе підійшла я?
— Звідки ж знати, що б ти зі мною зробила?
— Нічого особливого. Не більше, ніж зробила зараз. Зробила от щойно, подувши не тебе легеньким вітерцем, а потім попросила кави. А тобі вже шкода поділитися. Тобі мало. Людині може бути замало мільярда, а може бути й забагато шматка хліба.

Саша мусів іти до кіоску за кавою. Варто було лише згадати, що його дії і рішення спровоковані гріхом, він відразу ж знаходив у собі силу бути людиною. Варто було усвідомити, що Жанна — це не просто його знайома, що гуляє з ним поруч посеред робочого дня, а справжній людський гріх, він відразу ж приходив до тями. Але чим довше гуляв Сашко з Жадобою, тим важче було позбуватись її чарів.

— Скільки коштує лате? — спитав він у продавця в Маріїнському парку.

— 16 гривень.

— А американо?

— 12 гривень.

— Так дорого? Хоча... Дайте одне американо. Хоча... Дайте два... Два лате, — Саша боровся сам із собою, усвідомлюючи, наскільки ж смішно бути таким дріб'язковим, яким він став того дня. При цьому, поки барист готував напої, чоловік встиг набити повні кишені цукром.

— Борешся із собою? — усміхнулася Жадоба, коли Саша приніс до неї два стаканчики кави.

— Намагаюся зробити вірний вибір.

Вони довго стояли мовчки і дивилися на Дніпро. Кожен

думав про своє і повільно пив каву. А потім Жадоба нарешті побачила одного політика, що вийшов із будинку Верховної Ради. Вона гукнула Сашу, і вони повільною попростували за чоловіком. Депутат вийшов на обідню перерву, говорив по телефону і повільно прогулювався парком. Саша і Жадоба йшли за ним. Жадоба розповідала його історію.

— Він ще рік тому і подумати не міг, що стане депутатом. Але став. І кожен, хто отримує владу, стикається зі мною. Я наче співбесіду з ними проводжу. Так-от, коли я проводила свою співбесіду з цим паном, пірнула в його минуле і знайшла там дуже цікавий спогад.

Він сидів на уроці математики, дивився на свою вчительку. Вона так старанно розповідала про інтеграли. А він намагався зрозуміти, та нічого не виходило. Йому було зовсім не лінь думати. Він ламав мозок, а мозок не ламався. І він боявся. Дуже сильно. Дуже сильно боявся розчарувати свою вчительку, видатися дурнем перед нею, такою суворою, і перед класом — своїми приятелями і ворогами. Страх притягнув погляд жінки. І вона назвала його прізвище. Він невпевнено підходить до шкільної дошки. Обертається назад. Двадцять пар очей. Звісно, їм байдуже, але хлопцю здається, що зараз його висміють. Він повільно водить крейдою по дошці. Намагається щось розв'язати, але відчуває себе таким ідіотом. Думає, що він здатен цією крейдою лише малювати на асфальті класики, що з математикою нічого не виходить. Хтось починає глузувати, і хлопцю хочеться провалитися крізь землю. Тоді вчителька підводиться і йому здається, що зараз вона почне кричати. А вона несподівано усміхається і каже: «Певно, я погано пояснила». Підходить, бере крейду з його рук. Показує, як розв'язати рівняння. Еврика! Це ж було так просто. І дійсно. Він усміхається, адже його щойно обдарували теплом і розумінням. Хлопчик сідає за свою парту, а до дошки виходить інший учень й отримує нове рівняння. А мій політик вирішує рівняння в зошиті швидше, ніж однокласник на дошці. Прозріння. Він усміхається, адже тепер усе зрозумів!

Після уроку вчителька заповнює журнал, а хлопець дивиться на неї з вдячністю. Не хоче бігти в їдальню

за пиріжком, йти гуляти в коридор. Сидить за партою і дивиться на жінку, що пише ручкою в журналі; вдає, що читає книгу, а сам не може відірвати погляду від неї. Він уявляє, як виросте, стане відомим футболістом і обов'язково купить вчительці пральну машину. Чомусь він думав, що вчителька, яка вдягається так бідно і має вдома двох дітей, не має машинки. І він дуже хотів подарувати їй те технічне диво. Уявляв, як приїде до неї з квітами і машинкою. Скаже: а пам'ятаєте мене? Ну звісно, Колю, як тебе забути! Ти був хорошим учнем. Завжди ходив на мої уроки, старався, не списував. А ось вам подарунок. Машинка, звісно, буде запакована в подарункову обгортку. А ще можна буде подарувати кошик із фруктами і м'яч зі своїм автографом. Її діти точно будуть за нього вболівати.

Жадоба і Саша дійшли до мосту закоханих. Депутат пройшов по ньому, зупинився на середині і закінчив свою телефонну розмову. Дивився кудись у небо, а потім дістав жуйку.

— Я ще багато чого знайшла в ньому. У дитинстві він любив сусідських бабусь, завжди вітався з ними, щиро усміхаючись. Любив своє місто. Він ріс таким хорошим і вдячним хлопцем. І от минає всього лише п'ять років життя в Києві. Ми з дівчатами його добряче попсували. Він страждав і від заздрощів, і від гніву, і від мене, звісно. Але лишався чудовою людиною. А потім він стає депутатом. Чесно, мені так хотілося, щоб він пройшов мою співбесіду не так, як її проходять інші політики. Багато з них приходять у політику вже надзвичайно зіпсованими, підсадженими на мою голку. А він був порівняно чистим, якоюсь мірою наївним, з бажанням творити добро і робити країну кращою. І тут я. Ти собі не уявляєш, що таке життя депутата. Лише здається, що це легко. А це — інший світ: купа спокус, інші цінності, інші люди поруч, з яких ти підсвідомо і свідомо береш приклад. І ось тобі пропонують тисячі доларів за те, що ти один раз натискаєш кнопку. Уяви. Ти згадуєш своє минуле життя. Рік тому за цю суму він мав би працювати цілодобово без вихідних кілька місяців. Він мав би писати статті, брати інтерв'ю, розшифровувати їх.

П'ять років тому на своїй першій роботі він мав би продати мільярд гамбургерів, щоб заробити ці гроші. Розвантажити сотні вагонів аж до цілковитого виснаження. А тут просто пальчиком на кнопку натиснути — і гроші в кишені. Так мало енергії витратити і так багато отримати. Це все так підвищує його значущість. Так підносить над іншими, що він навіть з офіціантами починає по-іншому розмовляти. Адже один його палець тепер коштує більше, ніж ноги і руки офіціанта, що обслуговують пана у кафе. Більше, ніж усе кафе разом з усіма тими офіціантами. Він кращий, він крутіший, він більший, він вищий. Я шепочу Колі, що на ці гроші він здійснить свою мрію. Купить дачу і зможе запрошувати туди своїх друзів. Та й узагалі ти ж знаєш, як у вас у хлопців буває. «Понти і все таке». Можна буде накупити багато модних цяцьок. Хлопці подумують: оце так! Дача у нього, машина дорога, костюм. Змінять свій тон при розмові, будуть поважати, а ти ще дужче відчуваєш свою значимість. І дівчата тепер із ним говорять зовсім по-іншому. Кудись зникає зверхність моделей, коли вони бачать його машину. Нехай вона поки державна, але ж він може і купити собі таку. Він вже знає, як діють машини на дівчат. Він вже відчуває, як йому добре, хоча ще навіть не погодився на хабар. Цей стан задоволеності робить його щасливим. Він ще не має тих грошей, а я вже пустила по ньому дозу дофаміну.

Він натискає ту кнопку, бо як же далі буде без моїх гормонів? Він навіть не розуміє, що через це його вчителька не зможе купити собі машинку. Тоді у школі, коли він думав, що вона не має машинки, машинка у неї була. А зараз вона вже зламалась, але куди їй із цими цінами і її зарплатнею. Але ж він уже не думає про вчительку, бо чує мій шепіт. Він забув про тих, кого любив. Вони залишились там, а в нього нове життя. Усі політики страждають на це. У всіх них нове життя, спокуси, нові бажання. Я копаю в їх душах такі глибокі ями, які їм ніколи не вдається заповнити. Чим більше, тим менше. З політиками у мене завжди хороші результати.

— Але ж... Чому... Чому вони це роблять?

— А навіщо тобі той цукор? Багато цукру в кишенях зовсім не зробить життя солодшим. А занадто солодкий чай взагалі вже не чай. Так і вони. Роблять, бо мої клієнти.

— І невже всі вони такі?

— Ні, не всі. Багато хто приходить і хоче зламати цю систему. Справа в тому, що я пустила себе не лише в людей, але й у систему. Відмити систему від мене — справа дуже важка. Я ніби фундамент, розумієш? Приходять ті, хто відчайдушно бореться з системою, але вона завжди перемагає. Бо дуже легко адаптуватись і злитись із нею. Їхній мозок швидко приймає правила гри, знаходячи для себе безліч бонусів. А от боротись проти системи середньостатистична людина не буде, бо це для її організму великий стрес. Їй краще розчинитись у моїх чарах і прийняти мої правила гри. А прості люди на вулицях є рабами й учасниками цієї системи. Вони народжені в ній, їм комфортно в ній, і боротися з нею — це вести війну проти народу, проти своїх колег, проти всього світу. Потрібно бути неабиякою сильною особистістю, щоб взяти меч і вдарити по мені.

— Коли ж така особистість нарешті прийде?

— Коли суспільство буде готове, коли процес змін почнеться в людях, коли вони будуть налаштовані змінювати систему, тоді й особистість з'являється. Але ти не сумуй. У новому парламенті з'явилося вже кілька таких людей, які махають переді мною мечем свого сумління і честі. Виходить смішно, але не буває всього і відразу.

Того дня вони ще довго ходили по Києву. Жадоба не мучила Сашу, вона не хотіла нищити його, його світло. Але, звісно, вона була радіоактивна. Звісно, із кожною хвилиною поруч із нею душа Саші ховалася все глибше і починало здаватися, що йому хтось щось винен. І він сприймав абсолютно як належне те, що Жадоба купувала йому поїсти, він навіть не здогадувався, що потрібно сказати «дякую». Він почав сутулитися, жаліючи свого внутрішнього тепла людям і закриваючи своє серце від інших. Його неабияк почали дратувати волонтери, що збирали гроші, та й звичайні люди позитиву не викликали. Під кінець дня Саша майже

перестав говорити. Навіть слів своїх він шкодував, закрився в собі і міцно стискав цукор у кишені. В одну мить папір у пакетиках порвався, цукор розсипався, Саша стиснув його в кулаках ще міцніше. Нікому не збирався віддавати. І цукор танув, робив долоні липкими, солодкими, але чоловік затиснув їх у кишенях, озирався навколо, боявся, що хтось відбере його дорогоцінні солодощі. Він навіть радів тому, що цукор розтанув на долонях, значить, цукор тепер належить виключно йому, і ніхто не посміє зазіхати на нього.

*

Коли ці двоє повернулися до квартири, нас вдома ще не було. Сашко помітив, що туман на підлозі моментально розсіявся, тільки-но гріхія зняла свої підбори і ступила на підлогу. Сашко був знесилений і засмучений. Відчував: ще одна ніч на канапі нашої вітальні забере його сили і завтра він буде ще слабшим.

— Ходімо зі мною, — Жадоба провела Сашка до своєї кімнати. У ній були жовті шпалери, як весняні тюльпани у відрах київських бабусь біля метро. Над вікном висіли помаранчеві штори, а на підвіконні росли орхідеї. Ліжко було невелике, на тумбочці біля нього стояла статуетка жабки, що тримала монетку. Родзинкою кімнати був фонтан. Він стояв біля стіни і вражав своєю красою. Він був із золота або металу, схожого на золото. Складався з трьох чаш. Найменша була нагорі, найбільша внизу. Вода переливалась із однієї чаші до іншої.

— Хотіла показати тобі це, — вона вказала на фонтан. — Ти бачиш цей прекрасний кругообіг води? Вода ніколи не зупиняється. Чому? Бо фонтану нехарактерно грішити, фонтан — це повнота життя, я дивлюсь на нього і він нагадує мені святого. Людина ж, яка жаліє своєї енергії для іншого, — жаліє її передусім для себе. Вона не віддає, а значить, не примножує, значить, її життя — це не цей прекрасний, вічно живий фонтан. Її життя — це гниле болото. І найбагатші люди світу зрозуміли, що найцінніше — це енергія, її потрібно направляти всюди, обходячи пастки Ліні, яка ло-

вись ту енергію, шепоче про те, що варто опустити руки. Я ж проникаю ще глибше, я не раджу опускати руки, я навіть підняти їх не даю, запевняю, що All you need is to hold to it, змушую притискати до грудей все, що ви маєте, або ж триматися за свої статки так, щоб аж цукор топився в долонях. Ах, якби цей фонтан шкодував віддавати воду, він би вже давно засмердівся і полетів у смітник.

Сашко слухав її і потроху послаблював свої кулаки.

Фонтан дійсно був неймовірно прекрасним. Він заспокоював, ніжний голос води розливався кімнатою, і серце заспокоювалось. Ніби вода вмiла шепотіти про те, що все буде добре, ніби забирала собі його жадобу, проносила по колу, позбувалась її десь на шляху і поверталася назад очищеною. І самому хотілося стати тим фонтаном.

— Ти знаєш, я певно піду приляжу на диван, бо щось розболілася голова.

— Хто би сумнівався, — промовила Жадоба, яка добре знала симптоми хворіб своїх клієнтів.

Сашко ліг на диван, дістав з-під нього свій гаманець і перерахував гроші. А потім поклав його ближче до серця.

*

У мене ж того дня було дуже багато роботи. Весна в Києві — час роботи для Хтивості. Не скажу, що це мене дуже втомлює. Я дуже люблю свою роботу, заряджаюсь від неї енергією, хоч і віддаю всю себе. Де ж iще є стiльки вибухової енергії і самого життя, як не в пристрасних поцілунках й обіймах моїх закоханих і щасливих жертв?

Коли я повернулася додому, мій хлопчик знову спав. Дивовижно. На роботі я забула про нього, ніби одужала, та лиш відкрила двері до квартири — знову божевільна, від нього залежна, собі не належу. Серце забилося несамовито. Стало так сумно, що він спить, що він ще один день провів не зі мною. Подумалось: чому люди заслуговують на це щастя — тримати в руках руку коханої людини, а я всього лише гріхиня. Всього лише тiнь. Стало гірко, адже вже другий день поспіль я не могла побачити ті очі, які мене загіпнотизували. Я знову трохи приревнувала його до дівчат. Він проводив з ними весь день, а я була наодинці.

Я перевдягалась у нічну сорочку, чистила зуби і знову мої очі в дзеркалі. Очі жінки. Як могла я бути сама, якщо я гріх? Зі мною завжди були мої подруги — прекрасні гріхи і Бог. Я сама себе заспокоювала, що для смутку нема причин.

— Ревносте, що ти зробила щойно? — спитала я, зайшовши до подруги у її зелену кімнату.

— А ти щось відчула?

Я заперечливо хитнула головою і сказала, що мені, певно, здалось. Я мала тримати себе в руках. Мала тримати себе в руках. Мала тримати себе в руках. Але замість того, щоб спокійно заснути, я крутилась у ліжку з одного боку на інший і прокручувала в голові ніч знайомства із Сашею. Так хотілося ще раз подивитись у його очі. Провалявшись годину у ліжку, я вирішила пробігти по нічному Києву. Гріхи завжди так роблять, коли не можуть заснути, не витратити ж дорогоцінний час у ліжку! Певно, мене десь чекала нова жертва, а може, й ні. А ще за межами квартири я сподівалась перестати божеволіти.

Я сіла в порожній трамвай, що прямував до депо. Ліхтарі. Дерева. Білборди. Самотність. Ліхтарі. Дерева. Вікна. Вікна, в яких нема світла. Вікна, в яких палає світло. Вікна, за склом яких тепло. Вікна, за склом яких щастя. Самотність. Моя самотність дивилась на мене у відображенні трамвайного вікна.

Ревніість

Я намалюю той день. Бо я його ніколи не забуду. Вже тиждень, як у Київ прийшла весна, але того дня на вулиці падав сніг. Я ще ніколи не раділа снігу так сильно, адже могла лишитися вдома. Такі дні навесні завжди були даровані мені для відпочинку. Я дивилася на сніг і трохи посміхалась, адже знала: можна провести весь день вдома в піжамі, а мої клієнти відпочинуть без мене день-два. Я могла подумати над новими випробовуваннями для людей, відновитись, стати більш креативною чи мудрою, прочитати нові книги, дізнатись про нові тренди, нових лідерів думок і нових зірок. Зазвичай по обіді в сніжні дні я летіла просто у халаті вище хмар. Так, це не зовсім вишукано летіти до хоромів Бога, туди, де завжди сонце, в піжамі, халаті і сонячних окулярах. Але разом з тим, це недотримання дрес-коду додавало мені деякої впевненості, адже я відчувала, що можу летіти на небо, як до себе додому. У холодні засніжені або дощові дні я люблю летіти вище хмар до сонця просто з чашкою кави й у вовняних шкарпетках. А там мій настрій завжди покращується. Внизу був туман, опади, сірість. А нагорі сонце засліплювало очі, пухкі хмарки вкривали все до крайнеба. Періодично бачила залізних птахів, які переносили в собі людей, але здебільшого насолоджувалась самотністю. Розуміла: скоро хмари розійдуться, скоро сонце буде ближчим до людей, а поки ми з ним могли побути у спокої. Без нарікань на його пекучість, без нарікань на мою жорстокість.

Та того дня летіти на небо мені не хотілось. Навіщо мені тепер було те сонце? Сніг був моїм квитком не в обійми пледа і піжами, а до Саші. Нарешті! Нарешті, він прокинеться і побачить мене.

І я лишилась того дня вдома. Це було так інтимно

і зворушливо. Дивитись, як він сопе, і чекати, коли ж він прокинеться. Чекати нашої другої зустрічі й уявляти, якою вона буде. Дівчата розбіглися на роботу. Я за кожною закрила двері, обійшла всі кімнати, туалет, душ, навіть під ліжка позаглядала, впевнилась, що вдома лишилися лише ми. Два рази замок повернула ліворуч, закрила двері на ланцюжок. Ревність співчутливо дивилась на мене, коли йшла. Йї навіть обійняти мене захотілося, щоб підтримати. Вона бачила, що я захворіла. Першою тоді це побачила серед інших дівчат. Але вона зрозуміла, що може тільки погіршити моє становище, тому мовчки пішла, а я сиділа і дивилась. Стрілки на годиннику повільно рухалися за своїм графіком-розкладом, а я не могла дочекатись його погляду. Яким він буде? Таким же п'яним від почуттів, як два дні тому? Чи вже осмисленим і тверезим? Він посміхнеться мені? Чи вже усвідомив, що я — найгірше, що сталось у його житті, і йому тепер не викрутиться? Я довго дивилась на нього, не витримала і нарешті підійшла, доторкнулась. До його пухких губ і заплющених очей. До його немитого волосся і мочок вух. Щетини і шиї.

— Сашо, — прошепотів він і усміхнувся, навіть не відкриваючи очей. Я неабияк зраділа його посмішці і ніжності. Він впізнав мене крізь сон. І нарешті розплющив очі.

Я мовчала і пильно вдивлялася у них.

Це виходило спонтанно, я нічого не робила, але коли сиділа поруч, його тіло починало наповнюватися пристрастю. Він ніби оживав на моїх очах, його щоки червонішали, і думати він міг лише про моє тіло. Погляд ставав свідомим. Я наповнюю людей жагою до життя, шкода лише, що я мотивую просто напиватись, втамовуючи спрагу. Інколи так хочеться стати коханням, яке змушує людей давати, а не брати. Саша знову ставав бажанням, а я замість радості відчувала сум. Тепер я розуміла нещасних жінок, які могли збуджувати чоловічі тіла, але не могли змусити кохати свою душу. Це так трагічно, знати, що він хоче лише твоє тіло, але не хоче, щоб ти стала мамою його дітей. Я дивилась на нього і з сумом усвідомлювала, що він ніколи не буде моїм.

— Ти прекрасна, — нарешті промовив він після занадто тривалої паузи.

— Я скучив, — знову промовив він.

А я мовчала.

— Сашо... — промовив голосніше.

Він хотів почути мій голос, а я боялася говорити. Я вперше не знала, що сказати. Боялася зіпсувати все, стати причиною нової хвилі гормонів у його тілі. Того ранку говорити мене змусив не він. Я почула за спиною чийсь кроки.

— Доброго ранку, — посміхнулася Ревність.

— Я думала, ти пішла, — видавила з себе я тремтячим голосом.

Вона ж точно пішла! Я перевірила! Але я не здивувалася її поверненню. Як не здивувалася б я і тому, що вона дістала би гамівну сорочку і вколола мені заспокійливого. Я була хвора.

— Я тепер не можу тебе покинути, Сашо, — промовила вона до мене.

— Я не Саша, — відповіла я. У ту мить я була вперше близька до того, щоб заплакати. Адже половині мене так хотілося бути Сашею. Я підвелася і швидко побігла до своєї кімнати.

Тільки не це! Я стояла перед дзеркалом і намагалася стати прозорою, невидимою, змінити форму грудей, колір волосся, довжину ніг, товщину талії — і не могла. Я відчувала вагу свого тіла і не могла її позбутись. Я застрягла. Ні, ні, ні! Що робити? Куди втекти? Закритись у шафі, залізти під ліжку? Чи виставити те кляте чоловіче тіло з тією душею, з тим магнетизмом за двері? Але ж двері не зможуть протидіяти тій силі, яка притягує, витягає з мене жінку, вбиває в мені гріх. Я побігла в душ, стала під теплу воду просто в одязі, але вода більше не діяла. Я довго сиділа у душі, мене трясло.

Через деякий час трохи заспокоїлася, перестала панікувати. Вилізла, скинула мокрий одяг, попрямувала назад до кімнати. Як добре, що я тоді не розплакалась. Як добре, що я тоді взяла себе в руки. Загорнута у рушник,

підійшла до своїх улюблених книжок. Я доторкнулась до мудрості Сократа і Платона, до Гессе і Ніцше, до Фромма і Юнга. Я пройшлася по них пальцями і нарешті взяла до рук Біблію. Читала довго й уважно. Я розчинилася, мене вже не було в квартирі київських гріхів. А коли опритомніла і вийшла зі своєї кімнати, тих двох уже не було вдома. Ревність пішла, прихопивши Сашу із собою, а я обіймала Біблію і не могла відпустити.

*

Вивіски. Люди в камуфляжі. Очі. Посмішки. Свіжоспечені круасани. Пальта, що обтягують тіла. Голуби. Фалафель. Трамвай із бородатим каво-барменом. Шафи із книгами. Шарфи. Ревність із Сашею пішли у парк Шевченка, сіли на лавочці і дивилися на дорогі автомобілі, що проїздили по дорозі.

— Можна називати тебе Ренатою?

— Звісно. Називай мене Ренатою, якщо тобі так хочеться. Ти все ще маєш право вибору в межах безглуздої ситуації, яка склалася.

— Якби ж я знав, заради чого мені не здаватися. Було б легше. У компанії семи гріхів я довго не протягну. Ви випиваєте всі сили з моєї душі.

Ревність подивилася на Сашу з розумінням. А ще вона дивувалась, бо не бачила, щоби поруч із нею він ревнував мене до уявних чоловіків чи книжок. На ньому залишилися глибокі сліди жадоби і ліні, але вона все ще не отруїла чоловіка собою. Це дуже дивувало, адже поруч зі мною він ставав наелектризованим. У такому стані Ревності майже не треба працювати, варто лише пальцями торкнутись, як відбувається вибух. Сашко ж не вибухав.

На вулиці тим часом повільно падав сніг, якому ніхто не радів. Сумна доля весняного снігу, який запізнився і був зайвим на весняному святі життя. Він летів киянам у вічі, ще більше лютив гостей столиці, яких змушував ховатись по дорогих кафе. Пташки відклали свої пісні на потім, хмари міцно переплелися у небі, щоб надійно заховати сонце. На лавочках майже ніхто не сидів. Повз Сашу час від часу

проходили дами з собачками, офісні робітники, мами з візочками.

— Ну? Чим ви займалися з Лінню і Жадобою? Бачу, за два дні дівчата зробили тебе трохи гладшим зовні і більш порожнім всередині.

— Ми просто гуляли. Вони ходили до людей, а я чекав, дивився, слухав. Хоча мені здається, що всі навколо вважали мене божевільним або маніяком, який стоїть поруч і коситься на них. А я ж просто спостерігав, як гріхи робили свою справу.

Ревність засміялася.

— Бачиш, п'ять хвилин із Сашею — і ти вже знову здатний жартувати. Трохи ожив.

— Чому ти забрала мене з квартири? Я хотів би бути поруч із нею.

— Ох, вже ця Хтивість з її магнетизмом. Знаєш, у неї дуже багато роботи. Тому хоча би сьогодні їй треба відпочити. А вона поводить ся так, ніби хоче нагрішити сама замість того, щоб змушувати грішити інших. Таке у нас не пробачається, за таке звільняють.

— Все через мене?

— Через тебе. Навіщо вся ця гра, мені поки що невідомо. Але ми не будемо гадати, правда? Ми будемо грішити.

— І яка ж вона, суть ревнощів?

— Сьогодні я змушу повірити тебе у те, що all you need is owned by another. Ревність і заздрість — це все я. Я зелений монстр. Я, як гній. Я потрапляю на стінки твоєї ями, гнию, чорнішаю, вбиваю світло, наповнюю все темрявою, — промовила неймовірно гарна руда гріхія. Того дня вона вдягнула рожевий пуховик і кросівки. Її руде волосся вибивалося з-під шапки симпатичними кучериками. Очі у Ревності були зеленими, посмішка гарною, а на щоках красувалися ямочки. Мила дівчина продовжувала розповідати про себе речі, що викликали відчуття дисонансу. — Я вбиваю у людях Бога. Люблю засліплювати людей так, щоб вони не бачили і не відчували свого власного шляху. Роблю так, щоб вони бачили чужий шлях і захилились у своєму гної. Я роблю так, щоб люди жили не

своїм життям, а чужим. Щоб вони годинами проводили час у соцмережах, а потім у своїх ілюзіях. Щоб вони волали в душі про несправедливість цього світу і нічого не робили.

Ревність взяла Сашу за руку, і йому вмить стало дуже важко на душі. Шкіра на руці стала сухою, по крові потекла чорна речовина, очі наповнились агресією. На серці стало нестерпно важко.

— Що ти зараз відчуваєш?

— Я думаю, що це несправедливо, що якийсь двадцятирічний карлик паркує своє «Ауді» біля червоного корпусу Шевченка і йде слухати гуди лекцію, — Саша показав пальцем на невисокого хлопця, який щойно поставив своє авто на сигналізацію. — Я думаю, що йому купили місце в університеті за наші податки. Та й подивись на нього. Він же такий невисокий і бридкий. Та я впевнений, що проблем з дівчатами модельної зовнішності в нього немає. А все через те, що в нього купа несправедливо зароблених грошей і це «Ауді».

— О так! Коли мене у вас багато, ви любите засуджувати. У вас прокидається ненависть. Вам так хочеться того, що є в інших. І ви навіть не бачите того, що є у вас. Перестаючи любити те, що маєш, втрачаєш усе.

Під очима Саші з'явилися мішки, а шкіра пожовтіла. Йому навіть дихати стало важче. Ревність відпустила його руки, але тягар на душі лишився. Він оглянувся навколо і сповнився презирством до людей. Його дратували їхні дорогі гаджети, їх посмішки, їхнє безтурботне катання на велосипедах посеред робочого дня. Його дуже непокоїла їхня свобода: вони могли ходити самі, їм не потрібно було йти за гріхіннями, наче рабам. Чому ж йому в житті так не пощастило? Що він поганого зробив? Чому він перетворився на слухняного цуцика? По крові потекла ненависть до всього світу, відчуття несправедливості гупало у скронях. Хотілось якось остудити палаючу голову, хотілося, щоб снігу стало більше, щоб він перетворився у снігопад, щоб місто було паралізованим. Щоб посмішки зникли з усіх облич.

Та раптом Саша подивився ліворуч на Ревність і зрозумів, що ці відчуття йдуть не зсередини, що вони не

його, несправжні. Вони приходять звідкись і поселяються в його серці, але це він дозволяє їм там осісти, замість того, щоби прогнати. Він може їх контролювати. Він може на них реагувати, бо остаточним провідником енергії в цьому житті є виключно він. Чоловік обернувся до Ревності й уважно поглянув їй у вічі. Ніби вперше за весь час спілкування з нами відчув у собі силу сказати «ні». Зрозумів, що будь-якого тягара можна позбутись, осмисливши і відпустивши його. Саша закрив очі і, як мантру, почав промовляти про себе: «Я всіх люблю». Перехожі обертались на нього — божевільного чоловіка, який на самоті сидів посеред парку Шевченка і щось шепотів собі під ніс. Але йому було байдуже. Нехай вважають його ідіотом. Йому необхідно скинути з себе цей тягар. Він намагався полюбити всіх, але відчував, як сніг падає на його обличчя, і він лютився, а потім уявляв, що сніг його цілує. Сніжинки пройшли такий довгий шлях, спустилися з небес, станцювали у повітрі танго для нього. Вони такі крихкі й тендітні. Вони падали на обличчя й перетворювалися на крижані крапельки. Сашко пробачав снігові цей весняний холод, пробачав нам свою несвободу, пробачав усьому Всесвіту. Він приймав свій шлях.

— Полегшало?

— Не дуже, — промовив Сашко, не розплющуючи очей.

— Ну тоді шукай тут свій ОМ, як Сіддхартха, а я трохи попрацюю.

Вона залишила мого хлопчика на кілька хвилин, а сама побігла парком. Жінки проходили повз дитячий майданчик і сповнювались заздрістю, їм теж хотілося скоріше стати мамами й почути сміх власних дітей. Заздрість мотивувала не усміхатись, радіючи малим янголам на майданчику, а замислюватись про те, де ж знайти того с амого чоловіка. Або ж як змусити власного погодитися на дитину. Очі тих жінок ставали злішими, у мозку зароджувалися підступні плани. Одні дівчата-студентки після дотиків гріха починали сповнюватись заздрістю до своїх гарніших подруг. Інші заздрили кмітливості своїх одногрупниць. Хлопці-студенти починали заздрити своїм друзям, а ще більше — ворогам. Перехожі наповнювались заздрістю

до моделей з обкладинок журналів і до зірок, які щасливо усміхалися із перших шпальт газет. Підлеглі заздрили своїм начальникам. Коханки заздрили дружинам. Дружини заздрили коханкам. Продавці у кіосках заздрили клієнтам, що купляли у них пончики, йшли на пари, мали шанси на прекрасне майбутнє. А студенти заздрили перехожим, які повільно прогулювались і не мали бігти на пари, де суворі викладачі та численні завдання. Нарешті Заздрість знову сіла біля Саші, який майже отямився після її дотику.

— А тепер ходімо на один семінар, що проводиться тут недалеко, — запропонувала Заздрість. — У мене там багато роботи. Успішні дизайнери будуть давати свої майстер-класи. Розповідати історію свого успіху, ділитись інноваційними підходами. А я буду змушувати людей стискати свою душу в грудку, наповнюючись заздрістю.

*

Саша і Рената зайшли до Будинку вчителя, піднялися на балкон і зайняли місце у передостанньому ряду. Саша роззирався довкруг, милуючись архітектурою, скляним овальним дахом, роздивлявся людей, які навіть не підозрювали, що мали от-от зіштовхнутись із Заздрістю. Він на мить відчув до них жаль, але відразу ж згадав слова Заздрості про шлях. У кожного свій шлях, свій тягар, своє випробування. Залишалося лише подумки побажати всім у тому залі пройти свій шлях гідно. Саша тим і займався. Він заплющив очі і бажав усім щастя.

— А знаєш, — прошепотів Саша, намагаючись зробити це якомога непомітніше. — Ти не лише вбиваєш людей, ти ще й чудово мотивуєш.

— Звичайно. Хтось залишає в собі місце для кількох грамів заздрості, і вона змушує його тягнутися вгору. Хтось убиває мною себе. Будь-яка наша отрута діє подібним чином.

На сцену вийшла жінка, а гріхія у цей момент побачила когось у партері. Вона знову залишила Сашу одного. Ненадовго. Але йому в той день цього було достатньо.

Саша сидів на дерев'яному стільчику посеред Будинку

вчителя на балконі. У Києві. В Україні. На Землі. Він дивився на сцену. І раптом побачив її. Леру. Мою Леру. Саме ту Леру, до якої мене завжди тягнуло, яку я так поважала і любила, вважала сильною і мудрою, прекрасною і неповторною. Він побачив Леру, і навкруги заграла музика. Її ніхто не чув, лише Саша.

Лера того дня одягнула сіру спідницю до колін і білу напівпрозору блузку. Волосся зібрала в жмут, з якого випадало кілька пасем. У вухах невеличкі срібні сережки з блискучим камінцем. Вона була така жвава і позитивна. Вона розповідала про дизайн, вкладаючи душу у свою розповідь. Вона жартувала зі слухачами, вимагала їх віддачі, вимагала від їх мозку включатись у роботу. Показувала слайди, водила по них вказівною паличкою. Здавалося, вона була закохана у кожне слово, яке промовляє. Здавалося, вона обожнювала кожне вухо, яке ловило її голос. Вона багато усміхалась, а ще жартувала. Дуже коротко, дуже тепло. І ніби сонце сяяло на її вустах, а не блиск. І кожне її слово було любов'ю, якої так потребували слухачі. Саша не чув її слів. Звісно, не чув. Він просто слухав її голос. Він ловив її любов. Це було те, чого йому не вистачало всі його тридцять років. Ревності не було біля п'яти хвилин, а Саша в цей час немов ожив, немов побував у казковому трансі.

— Що з тобою? — спитала Ревність, коли повернулась.

— Вона така прекрасна, — прошепотів Саша, не відводячи погляд від сцени. Він дуже засмутився через те, що гріхія повернула його до реальності. Хотілося знову пірнути у світ світлого незнайомого янгола. Ревність подивилась на ту, від кого не міг відірвати погляд мій хлопчик.

— Що саме в ній прекрасного?

— Усе. Вона щойно так мило і тендітно витягнула серветку і витерла свій носик. Не посоромилась зробити це перед аудиторією із 500 людей. А я б, напевно, посоромився. А вона зробила це так по-дитячому і безпосередньо. А ще її волосся так ідеально зібрано. Її манера говорити, її впевненість і позитив, яким вона ділиться. Я не знаю, я не знаю, я не знаю. Я не знаю, що в ній прекрасного. Вона вся. Прекрасна.

І після цих слів Ревність почала здогадуватись, яку гру затіяв Бог і навіщо Саша трапився на моєму шляху. Звичайно, зрозуміти всього вона не могла. Але тепер причини були хоча би на трішки яснішими, адже жоден гріх не вірить у випадковості, як і в те, що очі запалюються щастям просто так.

— Нам треба йти, — промовила Ревність і знову торкнулася Сашка. Вона була заінтригована, але знала, що в ту мить мала забрати Сашу додому.

— Ні, я не можу.

— Я вже закінчила свою роботу, і нам треба йти, — наполягала Ревність.

— Я не можу залишити її тут, — сказав Саша вголос, і на нього почали обертатися люди. Саша прикрив долонею рот, почав кашляти, а далі прошепотів. — Інші люди будуть дивитись, як вона говорить, а хтось навіть наважиться взяти у неї номер. А я піду? Будь ласка, давай залишимося тут.

Але звісно, Ревність змусила його забратися з тієї зали якомога швидше. Йй було важко, його ноги майже не слухались, його сідниці приросли до стільчика. Найважче було з душею. Але все ж таки гріхія впоралася. Вже на вулиці помітила, що Сашко дивиться на Будинок вчителя з ревністю в очах. У його серці виріс страх за те, що інші чоловіки будуть дивитись на його жінку, наважаться підійти, взяти номер. Вони зараз жадібно слухають її, а він був змушений піти. Сашко ревнував ту, з якою навіть знайомий не був.

*

Коли вони прийшли додому, я вже вичистила всю квартиру. Після читання мені хотілося зайняти себе чимось корисним, тому я залишила Лінь без роботи. Мені навіть здалося, що в мене все вийшло, що я заспокоїлася, що я контролюю свої емоції. Ніби нічого в мені не ламалось, ніби по моїй крові не плавають ті клятві гормони, які змушують Ревність прокидатися посеред ночі і зазирати до моєї кімнати. Та потім я побачила мого хлопчика. Очі Саші палали. Він світився, хоча від хтивості не залишилося й сліду. Я досі пам'ятаю це

його світло, яке побачила в той день, бо воно вразило мене, здивувало, змусило по-іншому подивитись на того чоловіка. Я вперше зрозуміла, що бути з ним — це не лише порушувати правила моєї роботи. Бути з ним я не зможу, бо він просто не мій. І від цього знову було боляче. Боже, яку гру ти затіяв? Невже тепер випробовування маю проходити я?

— Мені здається, тепер я буду часто ходити поруч із тобою, — сумно промовила Ревність.

— Я тримаюсь, — усміхнулась я. Звісно, трималась я недовго. — Що сталося? Чому він світиться?

— Ми розмовляли з ним вранці на лавочці, і він питав мене про сенс. Питав, навіщо йому боротись. Я не знала вранці, навіщо боротися з нами, навіщо йому жити. Але вже через годину він знайшов цей сенс. Тому й світиться.

Я намалюю той день. Бо я його ніколи не забуду. Візьму фарбу і намалюю Сашу і її. Поруч із ним на моїй картині буду не я.

*

— Не гризи нігті, — сказала мама Зіні — своїй двадцятип'ятирічній доньці, що жила з нею. Їхня квартира знаходилась на Позняках — районі, в якому новобудови росли, як гриби після дощу.

Дівчина опустила руки й обернулася до дверей.

— У мене для тебе така хороша новина! Вгадай, кого я зустріла щойно у магазині. — промовила жінка до доньки.

— Уявлення не маю, — сухо відповіла Зіна.

— Твою Танюшку! Вони з чоловіком купили квартиру в сусідній новобудові, уявляєш?

У кімнату влетіла Заздрість. Вона відчула, як підвищився тиск у Зіни, росте напруження, здавалось, що очі наповнились диявольською злістю, яку вона навіть не могла і не хотіла приховувати від мами.

— Навпроти нас? Вони зовсім ідіоти? Не могли купити в будь-якому іншому районі квартиру? — закричала Зіна.

— Але у нас на Позняках...

— У нас! У нас на Позняках! Це наш район, ще її тут не вистачало! Сиділи б там на своїй Троєщині.

— Доню, що між вами сталось? Раніше ти її так любила, а тепер?

Дівчина нічого не відповіла. Її щоки горіли, а десь у сусідньому будинку одночасно горіли щоки її колись найкращої подруги Тані. Заздрість влетіла до Зіни в тіло, вона зупиняла кров, від чого у дівчини почався приступ мігрені. А вилетівши, прошепотіла на вухо своїй постійній клієнтці:

— Ти талановитіша за неї. Ти гарніша за неї. Але він обрав її, а не тебе. Вони щасливі, хоча на щастя заслуговуеш ти. Це так несправедливо. Це так нечесно. Життя несправедливе. Ти краща за неї.

Зіна ковтнула дві пігулки від болю в голові і закрила штори. Тепер її дуже дратувало світло сусіднього будинку. Здавалося, що штори не могли захистити від тих вікон, світло проривалось до кімнати. Зіна вважала життя несправедливим, а чуже світло засліпило її повністю. Заздрість полетіла далі, пігулки намагалися боротись із наслідками її роботи, виходило у них погано. Зіні варто було б заснути, але ж головний біль не давав. А Ревність ще довго літала вечірніми Позняками. Вона їх дуже любила. Вона залітала до поетів, збірки яких не видавали. До дівчат, які не проходили модельні кастинги. До людей, яких ніхто не лайкав. До чоловіків, яких ніколи не підвищували на роботі. І вони злились на інших, вони засуджували їх, видаючи свою заздрість за точку зору, а їх голови боліли з кожним днем все сильніше.

Саша

Мені стало страшно прокидатись. Раніше я розплющувала очі, і вони палали жагою до роботи. Тепер же мене паралізував страх. Я прокинулась і роззирнулась довкола з острахом: боялась побачити Ревність поруч на ліжку або зрозуміти, що я стала жінкою. Боялась побачити на простирадлах кров від менструації. Мене сковував страх. Того ранку, на щастя, простирадла були чисті, а Ревність спала — і моя ревність спала. Я вийшла до вітальні, побачила порожній диван і дуже злякалась. Серце ніби стрибнуло у п'ятки. Відчинені двері на балкон. Холодне повітря у вітальні. Аж раптом Саша зайшов з балкона до кімнати, ледве пересуваючи ноги. Він тримав у руках телефон. У нашій квартирі не було WiFi, і він шукав його на балконі.

Як же він змінився за один день. Як же змінюються люди, коли у них з'являється сенс життя. Його тіло, зіпсоване гріхами, знаходилось у нашій квартирі, а душа вже була іншою, постава іншою, погляд іншим, тембр голосу іншим. Хоч ноги і пересувались повільно, тепер вони знали, куди рухатись.

— Скучив за мною? — спитала я.

— Привіт, — трохи невпевнено усміхнувся Саша. — Слухай, а мені можна піти?

Ось так. Ранок. Весна. А він вбиває мене одним реченням. Звичайно, ні. Тобі не можна. Але я промовчала. Спробувала вдати, що мені байдуже, навіть вичавила із себе сонну посмішку, вдала, що не розчула, що заклопотана іншими проблемами. Босоніж пішла до вікна поруч із ним. Різко розсунула штори. Рожева орхідея квітнула на вікні. У зеленій кімнаті хтось розплющив свої очі. В Америці звідкись дізнались, що Ревність полюбляє зелений і

назвали її Зеленим монстром. Я подула на нігті і зробила їх червоними. У чашці — його чорна кава. Вже холодна. Певно, він прокинувся вже давно і весь цей час думав. Небо затягнули сірі хмари. Жодної надії на сонячний день.

— Ну як же тепер ми можемо тебе відпустити? — почала дуже повільно розмірковувати я. — Сам подумай. Тепер ти більше, ніж чоловік. Ти людина просвітлена. Людям ще зарано знати про те, що ми ходимо ось так біля них, часто в людській подобі.

— Я нікому не розповім, — сказав Саша.

Прозвучало якось нещиро. Він знав, що я його не відпущу, не повірю цим словам, але не міг не спробувати. Хотів здаватись лагідним і милим, а сам ненавидів мене й обдумував, як обхитрувати.

— Хіба чоловікам можна вірити на слово? — підняла очі на нього.

— Навіщо ж тоді жити, якщо нікому не довіряти? — він зробив крок мені назустріч.

— Я схильна довіряти своєму розуму, — зробила крок до нього, і ми опинилися зовсім поруч.

— Але...

Я приклала палець до його пухких губ. Я любила перемагати. Бачила всередині нього лінь, жадобу, заздрість. Я бачила і світло, та хотілося здолати його. Взяла його за руку, потім обійняла. Він почав забуватись, його гра перетворилась у реальність, і він занурив руку у моє волосся, почав міцно притискати до себе.

— Тсс... Ніжніше, — прошепотіла я.

І він зупинився, подивився в мої очі, прибрав з обличчя кілька моїх пасем. Потягнувся до моєї шиї і почав її цілувати. Так ось, що ви відчуваєте, жінки. Так ось, чому в такі моменти ви не чуєте свого розуму і свідомо робите помилки. У той ранок я вас цілком зрозуміла. Моя насолода дійсно надзвичайно солодка, певно, вона — найкраще, що вигадав для вас Бог. Але я різко відірвалась від Саші.

— Нам не можна. Тоді я втрачу свою роботу і стану звичайною жінкою. Бути звичайною жінкою — найменше, чого мені хотілось би.

Я відштовхнула його від себе, хоча так хотілось кричати йому: «Не зупиняйся!». Але я робила ці трюки з тисячами людей, я знала, що буде після того, як отримаєш насолоду. Будуть наслідки. Будуть зміни. А мені вони були не потрібні.

— Ні, ти вже ніколи не станеш звичайною, — промовив Саша, який подумки вирішував, чи накинутись на мене зараз, чи засунути голову під кран з холодною водою.

— Стану. Мені навіть дозволять провести залишки свого життя з тобою. Хоча ти навіть кохати мене не будеш. Певно, підеш від мене, коли гормони в твоїй крові пришвартуються у своїй гавані. І моє життя стане нудним і банальним. Можливо, ми навіть встигнемо народити дитину, і я буду жити заради неї. Ти цього хочеш?

— Я хочу... просто хочу тебе.

— Так, я знаю. Бо в тобі хтивість, — я намагалася словами загасити вогонь Саші.

Я чудово знала: жіночі пояснення і планування майбутнього могли добре в цьому допомогти. Та повторити все це ще раз для себе вголос було корисно.

— Ти просто хочеш солодкої насолоди. Була б я коханям... Знаєш, мою допомогу завжди продають відьми, видаючи мене за кохання. Але, на жаль, я лише пристрасть, яка часто зникає після душу, сну, вітру, після двадцятої випитої разом чашки кави.

— Тоді відпусти мене, — Саша починав злитись. — Що ти робиш зі мною? Це невимовне бажання мене вбиває. Ти мене вбиваєш!

— Пробач. Нічим не можу тобі допомогти — ти сам зробив свій вибір.

Він відчував себе іграшкою і починав злитися ще більше. Відчув свою безпорадність. Мені здалось, що Лють розплющила очі в своїй кімнаті із чорними шпалерами. Насправді ж вона вже давно прокинулась, просто валялась у ліжку. О так, він хотів кричати тоді на мене, кричати, що вибір зробила за нього я, що винні мої клятві очі, що я тоді перша підсіла до нього в барі, повела за собою, привела додому, нафарширувала бажаннями. А він всього цього не заслужив, бо він звичайний чоловік, він не винен. Він хотів

вдарити мене так сильно, щоб розбити мої губи, якщо не вдалося їх поцілувати. Хотів повернути час назад, не йти в той клятий бар, не пити те кляте віскі, а шукати її — білявку з Будинку вчителя. Обходити весь Київ, зазирнути в кожну щілинку, знайти її і не відпускати. А тепер він не може, він в'язень. Він хотів кричати на весь світ, але просто мовчав. Свій біль він не трансформував у жалюгідні слова й істерики. Ні, він занадто рано прокинувся того ранку, занадто багато встиг подумати, зрозуміти, слова в цій ситуації ні до чого. Цей біль просто причаївся глибоко в серці. Образа оселилась у його серці, розпакувувала там свої манатки, фарбувала стіни у чорне. Лють того ранку підсипала трохи своєї отрути до його кави ще тоді, коли я спала.

*

Я зробила Саші ромашкового чаю, щоб загладити свою провину. Він прийняв душ, охолонув, а потім одну за одною курил сигарети на балконі. Коли я побачила його з цигарками, то дуже здивувалась. Виявилось, це Насолода підкинула йому кілька пачок, відчувши те, що йому дуже хочеться повернутись до старої звички. Я ж переймалась тим, що після чергової сигарети він вистрибне з балкона вслід за недопалком. Саша випускав дим й обдумував свій план втечі.

Я читала його думки із захопленням. Чоловіча логіка — прекрасний двигун людського прогресу, на який надихають гріхи і кохання. Дим від сигарет летів кудись в небо, затягнуте сірими сніжними хмарами. Саша думав про те, що потрібно написати своїм друзям, але не знав, як пояснити їм всю цю історію. Він хотів написати сестрі, але здогадувався, що потім злі сім гріхів почнуть свою помсту і будуть псувати її життя. Думав зістрибнути з балкону, але знав: гріхи наздоженуть його, кожна з нас доторкнеться до нього і він цього не витримає. Кожна ідея помирала в зародку, і він витягував з пачки нову сигарету, промовляв кудись до Васильєва, що той неправий і насправді вихід є. От зараз він знайдеться, з черговою сигаретою.

— Цікаво, скільки йому лишилось? — промовила

Ревність до мене. — Ти помітила, як він постарішав за ці три дні?

— Помітила. Боюся, щоб ми не спричинили появу пухлини або виразки. До речі, він зараз на балконі думає, як втекти від нас. Мені самій цікаво, як йому втекти так, щоб ніхто з нас цього не помітив. Я не зможу нормально пережити його смерть на нашому дивані.

— На кого ти його залишиш сьогодні?

— На себе.

— Тоді мені доведеться залишитись з вами.

— Ні, любя. Я тримаюсь. Подивись на мене? Я в адекваті і все контролюю своїм розумом.

— Твій настрій псує погоду. Ти перетворюєш весну на сніжну зиму і забираєш у людей сонячний березень, — осудливо промовила Ревність, та я пропустила її слова повз вуха. Мені було куди цікавіше порпатися у голові чоловіка, який розмірковував про втечу.

Чому ці гормони у нашій крові ускладнюють наше життя? Здавалося би, ідеальний план: привести об'єкт своєї зацікавленості до себе додому, покласти на диван і бути з ним щасливим до кінця своїх днів. Але чомусь це не працює на практиці. Ми не можемо привласнювати собі чужі душі, а наші почуття іншим часто потрібні так само, як і наші внутрішні органи або ж іще гірше — відходи нашої життєдіяльності. Суворя реальність.

Саша повернувся до вітальні, сів на вже рідний для нього диван. Продовжував думати і шукати відповідь на одне-єдине питання: як утекти? Відповідь точно мала бути. Ревність казала, що вихід завжди є. А злість у його серці непомітно адаптувалась, почала посилати до голови чорні, небезпечні думки, а я їх навіть не помічала. Дивилась на нейронні зв'язки в голові і струм, який вони проводять, а отруту Люті не помічала. Дівчата тим часом бігали з кімнат до кухні і вітальні, збирались на роботу, чепурились, снідали. Дуже скоро вони розбіглись, а ми лишилися наодинці. Дубль два.

Ромашковий чай, зроблений мною для Саші, давно вистиг. Саша його майже не пив. Я боялась покликати

його, підійти ближче, бо знову могла спровокувати у нього бажання. За вікном завивав холодний вітер, з неба зривався сніг. Своїм настроєм я псувала киянам березень, змушувала знову витягати зимовий одяг із шафи, відкладати візит на СТО для зміни шин, відкладати поїздку на дачу.

Я сиділа на підвіконні, обнімала себе за коліна, як остання ванілька. Вирішила дарувати Саші історії, раз поцілунки не могла. Це все, чим я могла заспокоїти його. Віддячити. Історії, яких нікому не можна чути. Історії, які є власністю тих людей, які їх пережили. Певно, ті історії були моїм єдиним скарбом.

— Сідай до мене на підвіконня. Розповім тобі найпотаємніші секрети будь-якої людини. Хочеш? Секрети Хтивості. Про повій, про збочення, про фантазії, про все те, про що не розповідають. Хочеш знати, хто з наших політиків гомосексуальний не лише по стану душі, але й у фізіологічному плані?

— Це нецікаво, — відповів Саша, лишаючись на канапі.

— Та невже? Всі люди тільки про те і говорять. І всім цікаво знати: хто кого трахав, трахає і хоче трахнути, хто кому смочке, хто кому що дарує потім за це.

— Але мене це не цікавить. Ти доводиш людей до цього бруду — це твій клопіт. Навіть не хочу знати, на яке дно ти їх тягнеш за собою. Ця ваша брудна робота мене більше не обходить. — буркнув Саша і замовчав. Я думала про те, з яким захопленням всі ці історії він слухав у ніч нашого знайомства. Тоді по дорозі додому я відкрила йому багато секретів, а він слухав з цікавістю і просив розповідати ще і ще. Тепер Саша дивився похмуро вбік. Та потім зрозумів: зі мною не можна так брутально розмовляти і звинувачувати.

— Я їх не знаю, мені нецікаві їх історії, — полагіднішав його тон. — Не розумію, чим вони зарадять моїй неволі. Але якщо хочеш, то... Розкажи краще мої історії. Мені з учорашнього дня почало здаватися, що я народився й одночасно помер. Вчора я вперше побачив те, що змусило мене дихати. І водночас я вперше по-справжньому усвідомив, що я — ваш раб. Тому, якщо я вже тут, якщо я вже з вами, розкажи мені про мене. Про моє життя. Про мої

тридцять років. Хочу подивитись на себе зі сторони. Жадоба мене відразу розкусила, чим же я, цікаво, запам'ятався тобі?

— Знаєш, а коли я тебе побачила вперше, захотіла, щоб ти сам мені розповідав про себе.... Але буду виконувати твої бажання, — промовила я і пірнула до його голови.

За три дні я ще жодного разу детально не розглядала його минулого, не наважувалась роздивлятись його колишніх дівчат, шукати причини наслідків.

— Навіть не знаю, з чого почати. Тридцять років. Ніби й половину життя прожив, так багато історій, але не знаю, за що зачепитись.

— Певно, насправді я нічого особливого не зробив, тому й чіплятись нема за що. Я всі тридцять років не жив, а існував.

— Не кажи так. У кожного свій шлях. Криза тридцяти років — це вік, який часто включає в чоловіках заздрість і змушує порівнювати. Впевнена, що зараз знайду в тобі багато благородних вчинків.

Він нарешті підійшов до вікна і сів навпроти на підвіконні... Дивився на мене з презирством, але намагався вдати спокій. А я так краще могла роздивитись, що там за його поглядом, за його роздратуванням на мене. Я шукала щось хороше, але не бачила. Бачила багато дівчат, якими він користувався. Так от чому я не впізнала Сашу! Він народився і виріс у Львові. Там він заробив дуже погану репутацію завдяки місцевим гріхам. До Києва він переїхав кілька років тому і поводився спокійніше, але все одно багато грішив. Саша був жахливо безвідповідальним. Він любив використовувати людей заради своєї насолоди, він не любив інвестувати у своє майбутнє, він обожнював швидкий кайф. Не дивно, що його зникнення нікого не здивувало. Він міг програти кілька тисяч доларів у казино, міг забути про важливу презентацію на роботі, він міг підставити своїх співробітників в офісі. Саша був із тих, хто хотів усього і відразу. Насолоди — і побільше. І байдуже, що там далі. Він же все життя намагався заповнити порожнечу всередині. Заповнити штучним і несправжнім. Він був

таким же, як всі наші клієнти. І чому ж він тоді став для мене таким особливим, якщо він такий же спустошений, як й інші?

— Давай почнемо з першої жінки у твоєму житті. Дивлюсь на неї, — почала говорити я немов у транс, споглядаючи на дитинство Сашка. — Здається, що вона ніколи не любила тебе. Здається, що вона хотіла знайти собі чоловіка, а ти їй заважав у цьому. Ось вона обіймає тебе, проводжаючи у дитячий табір, а ти плачеш. Тобі хочеться обіймати і відчувати її тепло на тій автобусній зупинці вічність. А вона відриває тебе від себе, насильно саджає в автобус. Ти плачеш, з тебе сміються діти. Ти хочеш сісти біля вікна і махати їй, хочеш цілувати скло, але біля вікна зайняті всі місця. А мама вже пішла, зникла, її нема. Ти закриваєшся від інших, ти ображаєшся на весь світ. Образа — нереалізована ненависть — сидить у тобі, немов пухлина. І ти щедрий на образи для дівчат у тому таборі. Тобі потрібна їх любов. Ось вони, немов квіти, дівчата твого загону. Але ти їх топчеш. Тебе тягне до краси, тобі потрібна любов, але тебе не навчили поливати квіти, тому все, що ти можеш, — зривати їх і викидати. Бачу тебе в цьому ж таборі і через кілька років. Ти вже не хлопчик, ти юнак. Вже зрозумів, що для того, щоб отримати те, що ти хочеш, варто говорити дівчатам гарні слова, варто усміхатись, прибирати їх волосся за вуха, як моє сьогодні. Ти навчився цінувати красу квітів... Але не навчився віддавати. Твої слова були нещирими. Квіти потрібні тобі лише для того, щоб милуватись ними коротку мить. Але ти..., — я вийшла з свого гіпнотичного трансу. — Ти досі так і не зрозумів, що світу треба давати. Що планеті варто віддавати, а не лише брати. Як же можна не зрозуміти таких простих речей у тридцять років?

— Сашо, що за проповіді?

— Це всього лише те, що я побачила.

— Щось ти побачила зовсім не те. Ти казала про квіти. Це смішно. Жінки не квіти, вони — риби. Мені здається, останнім часом вони всі стали оселедцями. Холодними, липкими і жирними. Іноді серед них пропливає жвава і

весела акваріумна рибка, вона привертає увагу своїми фарбами, тим, як вона махає хвостом, хочеться на неї обернути голову, аби просто помилуватись за склом акваріуму. Діставати вудочку і ловити бажання зовсім немає. Це всього лише акваріумна рибка, створена для того, щоб милуватися нею, їх не смажать на сковороді, не саджають на гачок. Іноді ти йдеш до місця, де цих акваріумних риб десятки, і ти просто роздивляєшся, помічаєш раптом, що одна з них на тебе дивиться так, ніби чекає, коли ти її зловиш. Цей погляд мотивує тікати, а не ловити, а рибка вмить з маленької, яскравої, жвавої перетворюється на акулу, яка щось затіває. Її активність направляє на тебе, тому відразу починає викликати відразу. Ти чудово знаєш, що подібні риби лише прикидаються гарними маленькими, насправді ж вони підступні акули і багато з їх виду вже зловили твоїх друзів. Можливо, вона і не акула, ще гірше. Піранья. Акули з'їдають одразу, а піранї поволі. Або ж якась риба-паразит, присмокчеться до тебе і буде смоктати твою кров. Навіть немає ніякого бажання вивчати, хто ж вона. Ти гребеш, гребеш, гребеш подалі. Повертаєшся до світу оселедців, які дивляться на тебе своїми тупими очиськами на вулиці, в касах банку, за прилавками супермаркету. Періодично ти звичайно їси рибу. Запечену або ж слабосолену, іноді підсмажену в спеціях, іноді варену. Вони самі приходять до тебе за звичкою, вони самі лізуть тобі до рота, самі швиденько забираються геть. Так вже повелося, що з твоїми заробітками і зовнішністю ти можеш собі дозволити не витягати сковорідку, не читати рецепти приготування, не викидати вудочку, а просто відкрити двері, посміхнутись і впустити до себе рибу на тарілку. Ти знаєш, деякі з них готують себе кожен раз по-особливому і хочуть тебе здивувати своїм смаком. У них не виходить. Ти вже давно ситий, ти не встигаєш зголодніти, готових риб так багато в Києві. Інші завжди мають один і той же смак: здається, їм просто подобається коли їх їдять і отримують задоволення від їх стабільно приємного смаку... І тебе все влаштовує. Головне, щоб приходила різна риба. Не одна й та сама, бо тоді вона швидко набридне. І як тільки риба

подивиться на тебе поглядом, що промовляє: «Я хочу, щоб ти їв одну мене до кінця своїх днів», ти змінюєш меню. Виключаєш її зі свого раціону, бо після цих слів вона знову піранья, вона знову акула, вона знову липучка. Тобто ти знову не знаєш, хто ж вона, але вона точно викликає у тебе огиду, тому ти просто кажеш їй, що їсти її вже ніколи не будеш. Іноді сказати це важко, бо вона починає випускати свою отруту, тому ти просто намагаєшся уникати її подачі на свій столик. Вигадуєш про те, що ти тепер вегетаріанець або ж на білковій дієті. І часто ті риби настільки тупі, що вірять, що ти і справді зміг стати вегетаріанцем. Або ж іще смішніше: вірять, що білкова дієта може стати причиною не їсти рибу. Вона ще б'ється об тебе своїми хвостиком, намагається нагади про своє існування, а тебе це страшенно напружує, ти мрієш, коли ж вона зникне. І вона зникає. І на морі настає штиль...

— А як же та білявка? Чомусь вона не стала для тебе акваріумною рибкою?

Саша стиснув кулаки. Певно, гнівався через те, що я дізналася про білявку. Вона вже стала чимось інтимним й особистим для нього, а виявилось, що ми вже про неї пліткуємо. Він і сам не знав, чому білявка не виходила з його голови і чим вона особлива.

Потім ми ще говорили про якісь дрібниці. Про його прогулянки з дівчатами. Його погане самопочуття. Він щось казав про свого племінника і сестру. Питав мене про світло, яке з'являється в кімнаті тоді, коли ми спимо або ж працюємо. Поступово він охолонув, навіть почав усміхатись і думати про свій шлях, про те, що варто було змінити, але тепер це вже неможливо. Ми довго розмовляли з ним ось так на підвіконні, а потім виходили курити на балкон. Я із задоволенням вдихала дим його сигарет і боялася звикнути до його присутності, боялась кохання, яке оселилось у його серці, боялась зайти з балкона до вітальні та побачити там Ревність. Боялася звикнути, але звикала. І хотілось так стояти з ним на балконі цілу вічність і цілу вічність отруювати себе сигаретним димом, варто лише знати, що він видихає його. Так, я знаю, ви зараз подумаєте, що в

мене вселилась богиня Ваніль. Хтивість не має права так прив'язуватись. У моменти тих ванільних думок я грішила.

Після обіду ми включили серіал і замовили піцу. Я жакливо втомилась розглядати дорогу, по якій йшов Саша. А він продовжував перейматись.

— Я ж нічого не досягнув... Орендована квартира. Машина — шматок заліза, який я купив для того, щоб колеги знали, що я щось значу у цьому житті. І ще без машини після тридцяти років всі тебе зневажають. А зараз я розумію, всім начхати. На мою машину і на мене. Я ж ненавидів віддавати гроші на паливо. Я ж любив велосипед. Чому я так рідко катався на велосипеді? Після мене не залишиться нічого. Я ж нічого не створив. У мене немає дітей.

— Кілька твоїх ідей на роботі успішно втілені в життя. Ти підтримав сестру, коли вона розлучалась із чоловіком. Став для неї опорою. Вона цього ніколи не забуде. Ти подарував кільком дівчатам переродження. Ти прожив цілком гідне, цілком звичайне життя. Тобі нема за що себе засуджувати.

— Але ж я багато грішив.

— Хіба було б краще прожити життя і не згрішити жодного разу?

— Я так хочу повернутись. Я хочу жити, подолавши всі гріхи. Тільки на цей раз по-справжньому. Я хочу любити жінку, а не користуватись нею. Хочу створити щось своє, а не просто сидіти в офісі на роботі. Хочу жити, а не існувати, — казав він тоді, а я чомусь не розуміла, наскільки нещирими були його слова.

Люди завжди запізнюються. Поспішають, але все одно, запізнюються. На вулиці стало темно. Я сиділа на дивані, гортала журнал, на столі лежала порожня коробка з-під піци, а Саша був у душі. Я думала він — містер-чистоплотність, другий раз за день у душ, насправді ж він вирішив заховатися, за шумом води було важко прочитати його думки. Вони змішувалися з чорним димом, перетворювались у чорну хмару, яка от-от мала пролитись на мене злістю. Хмарі було тісно в серці. Думки, не трансформовані в слова, не розчинені в любові і прощенні, рояться у голові, емоції розривають серце, вони вдаряються

об його стіни, збільшуються в об'ємах, хочуть вирватися назовні. Я б мала це відчути, але замість цього я одним оком дивилась дурнувато шоу по телевізору, а другим розглядала модні весняні сукні в журналі. Не знаю, як це сталося. Він швидко зайшов до кімнати, і в його очах був звір. Він підійшов до мене так швидко, як леви підбігають до своїх жертв, накинувся на мене несподівано. Відкинув плед на підлогу, закрив долонею мій рот, щоб я не кричала, завалив мене. Перші секунди я не пручалася, просто спостерігала за всім, немов зі сторони, немов я — не я, а одна з моїх жертв. Я не раз провокувала чоловіків так грубо накидатись на жінок, а іноді і на інших чоловіків. А тепер я була героїнею цієї опери, навіть не зрозуміла спочатку, як це — бути жертвою, яка з одного боку, і не проти нею побути, а з іншого — категорично заперечує такий сценарій. І ось коли нарешті я зрозуміла, що мені потрібно брати участь у цій п'єсі, я почала пручатись. Я відчула біль, відчула, що рука Саші перестала закривати мій рот, вона спустилась до шиї, почала мене душити, а інша рука розсувала мої ноги. Його рушник впав, він був оголеним. Я відштовхувала його ногами, але він був сильніший. Ще ніколи і ніхто не завдавав мені фізичного болю, я ніколи не відчувала себе такою слабкою і беззахисною. Чорний дим затьмарив його розум, убив людину, випустив звіра на волю.

Гріхи, як і люди, зроблені з одного тіста, тільки кожен із нас — пиріг із різною начинкою. Люди відчують один одного, але ми відчуваємо одна одну набагато сильніше. Лють саме прогулювалась по вулиці Сагайдачного у бік Контрактової площі. Вмить вона відчула мене і мій біль, ніби душили не мене на Саксаганського, а її — ось там, прямісінько на Подолі. Щось почало тиснути на шию, а перед очима з'явилась я. Небезпека. Бездомні собаки зчинили гамір, почали гавкати, кидатись на перехожих, вибігати на дорогу, кидатись під машини. Автівка різко загальмувала, у неї врізалась інша, водій вдарився об кермо, потекла кров. А в цей же час інший водій у кінці вулиці натиснув на газ, ледве не збивши перехожого на зебрі. В кафе почали тріскатись скляні заварники, а чай із них почав виливатися

на дерев'яні столи. Закричала сигналізація. Діти у візочках в унісон заплакали, пляшки і тарілки почали випадати з рук офіціантів, музика в колонках змінилась писком. Сирени почали співати відразу ж і в машині швидкої допомоги, й у пожежній машині, й у міліції. Що ж це? Почали хвилюватися спостережливі люди, яких було хоч і небагато, але достатньо. Це Лють розлютилась. Хмари на небі почорнішали. Серце гріха відчуло небезпеку.

Звір дивився на мене своїми лютими очима. Він робив це не через хтивість, у його голові був план — ось що було за тим звіром. Ні, це не бажання мотивувало його накинутись на моє тіло, це була не хтивість, це була не моя робота, це була лють. Про що ж він там думав у душі? Ненавидів мене в ту мить так сильно, як лише можна було? Вирішив звільнитися від нас? Захотів свободи? Він зрозумів: або він задушить мене, або ми задушимо його своєю неволею.

Лють вдарила його по голові пляшкою вина. Він впав на мене. Я перелякано вилізла з-під Саші, відчула, як тремчу. Шия боліла, зап'ястки боліли, душа боліла. Я сама себе обійняла руками, Лють підняла з підлоги плед і накинула на мої плечі.

— Він хотів, щоб ти стала жінкою і втратила свої чари гріха після того, як він тебе звалтує. Тоді б він тебе вбив. Це був його план, Хтивосте, — промовила Лють, яка врятувала мені життя. Трохи далі на підлозі я побачила ніж. Весь цей час я вважала, що він під моїм контролем, я навіть думки його читала, а ніж не помітила, злобу не помітила. Хтивість програє логічному прорахунку.

— Він хотів мене вбити? — досі не могла повірити я.

— Так.

У мене не було слів. Мені здавалось, що я провела з ним такий душевний день. Я допомогла йому подивитись на своє життя. Він просто хотів бути вільним від гріхів. Приблизно через хвилину я оговталась від шоку і зрозуміла, що сталося: розгнівана Лють подіяла і на мене. Той чорний дим з голови Саші — я надихалась ним, тепер він був у моїй крові. Моя рятівниця стояла біля дивана, нервово крутила в руках свою сумочку, і від кожного оберту я ніби

все більше наповнювалася злістю. Я почала літати по квартирі, спочатку повільно, кидаючись з однієї стіни на іншу, ударяючись об них. А потім, натхненна адреналіном у крові, я летіла все швидше і швидше. Як м'ячик у пінг-понгу. Відчувала, як тремтить цегла за штукатуркою, як обсипаються крихти стін, — це лише надихало руйнувати все далі на своєму шляху. І серце моє виривалось із грудей, а я летіла за тим серцем, не розуміючи, куди і навіщо. Залетіла під диван і схопила телефон Саші, жбурнула його об підлогу, він розлетівся на тисячу шматків. В ту мить я була певна, що він вже ніколи не побачить жодного з тих, чиї номери були записані в контактах. Ще трошки, мить, година чи кілька днів — цей жалюгідний блазень попрямує простісінько до пекла. Він буде покараний за кожен свій гріх, ми наповнимо його собою по вінця, щоб горів на найгарячішому вогнищі, щоб шкіра повільно плавилась і крапала на гарячу лаву. Десь там, глибоко під плодючими чорноземами і глиною, він буде чудовим паливом для ядра. Я ще раз залетіла під диван, взяла його гаманець, злості вистачило, щоб розірвати шкіру на десятки шматків. Вилетіла у вікно. На небі були хмари, але я полетіла вище них, розгледіла місяць, який кияни побачити не могли. Я облетіла весь Київ, розкидала шматки гаманця, кредитних карток і грошей. І диво, мені було мало! Скільки ж злості, скільки тоді образи було в мені. Ну не плакати ж мені? Я ж вельмишановний гріх.

Грім гримить, вітер піднімає пилюку, целофанові пакети, а я все лютую. Залітаю до орендованої Сашею квартири. Починаю розкидати його речі, зупиняюсь. Нарешті починаю думати, натхненна злістю. Дістаю валізу і пакую одяг туди. Зубна щітка, взуття, бритва, штани і шорти, ноутбук і планшет. Нехай думають, що він утік. Нехай вважають його слабаком. Втікати з Києва він мав багато підстав. Чи то завагітніла одна з його коханок, чи то один із «друзів» попросив повернути борг, чи то він вліз в інші неприємності, нехай тепер думають-гадають. Я швидко віднесла його валізу до Дніпра і втопила у хвилях. Яка ж я була зла. Нарешті дощ полився з хмар... День почався зі

снігу, а вечір завершиться дощем. Я змочла, відчула холод, адже лігала в одній тоненькій сукні... Я сиділа на мосту через Дніпро і дивилась на той дощ, що стікає по мені, що стукотить по Дніпру, змиває зиму з Києва, очищає його від бруду і гріхів. І нарешті той дощ мене трохи заспокоїв. Настав час повертатись.

По дорозі додому заскочила в бар. Той самий. У якому ми зустрілись. І байдуже, що всі на мене дивились, обертались, припиняли свої розмови, не хотілося ставати прозорою. Прозорим не наливають алкоголю в барах. Сіла біля барної стійки.

— Налий мені горілки, — сказала я, і бармен зрозумів, що варто налити, хоча грошей у мене явно не було.

— Що з вами сталось?

— Померла моя надія на щасливий кінець. Я потрапила у власні ж сіті. Дурепа.

— На вас хтось напав? Викликати міліцію?

— Налий мені горілки, — грубо повторила я. І він нарешті налив. І я випила. І пішла. Цікаво, який вигляд у мене тоді був, що бармен навіть не подумав зупиняти мене і просити заплатити?

Коли я повернулась, усі дівчата були вдома. Вони страшенно перелякалися за мене і зачекалися мого повернення. Саша лежав на дивані без тям, його голова була липкою від червоного вина, на дивані лишались багряні сліди.

— Не дивіться на мене. Я схожа на них. На своїх жалюгідних жертв. На тих жінок, які терплять побої і зради чоловіків. На тих чоловіків, які безуспішно намагаються догодити динамщицям і кокеткам. Я схожа на закохану дурепу, — я тремтіла чи то від люті, чи то від образ.

— Тобі все ще буде шкода, коли ми знищимо його? — промовила до мене Лють.

— Ні. Не буде. Давайте вже швидше позбудемось цієї примітивної людини, яка посміла вважати себе сильнішою за всі людські гріхи. Я сама розчиню його тіло в кислоті, а потім виллю у Дніпро, — сказала я, прокручуючи в голові епізод, що стався півгодини тому.

Я прив'язала Сашу до батареї. Міцно стискаючи його руки, я вигадувала чоловікові нові випробування. Не хотілося залишати в ньому ні грама світла. Ні грама добра, ні грама любові. Він мав стати порожнечою, мав стати суцільним злом. Без шансу відлетіти кудись вгору після того, як його легені зроблять останній вдих.

*

— Ти мене кликала? — спитала Ревність, що зайшла без стуку близько третьої ночі. Весь цей час я не могла заснути. Моя лють повільно танула, я думала, що Ревність зайшла пожаліти мене, але ні. В її очах я побачила: вона тут по роботі.

— Забирайся, — грубо промовила я, перевернувшись на інший бік і знову заплющила очі. Я побачила Леру. Її біляве волосся, її блиск на губах і посмішку, яку вона не шкодувала дарувати чоловікам. Весь день Саша провів зі мною, а сниться йому зараз вона. До знайомства з нею в його думках була я, а тепер він хоче мене вбити, щоб ще раз побачити її. Я відчула, як мене хтось погладив по голові. Ревність лягла поруч зі мною й обійняла. Я обернувшись до неї і прошепотіла. — Я дуже боюсь тебе. Чому зараз тут не Лють, чому біля мене лягла ти? Як же так сталося? Як же ці гормони потрапили до моєї крові? Як же їх позбутись? Я боюсь тебе.

— Бійся себе. А я можу піти будь-якої миті.

Вона провела ту ніч зі мною. Я довго крутилася, намагалася виштовхати її з ліжка, потім здалась і нарешті заснула. Моє волосся мало запах його сигаретного диму навіть після зливи.

*

Біля четвертої ранку з першим промінням сонця до Саші підійшла Насолода. Вона відв'язала його від батареї, ніжно погладила по голові.

— Тссс, — прошепотіла вона йому, коли Саша розплющив очі. — Вони дуже злі на тебе. Хочуть твоєї смерті. Я порятую тебе.

— Справді? — з надією запитав Саша. Він рукою почав торкатися своєї голови, відчуваючи липке волосся і рану. Потім з острахом поглянув на двері своєї кімнати. Треба було якомога швидше тікати, він страшенно боявся побачити мене.

— Так. Для початку випий цього. Тобі буде краще, — Насолода протягнула Саші пляшку горілки. А ще непомітно підклала нові пачки сигарет до його кишені. Він скептично подивився на гріхину, розуміючи, що не має часу на алкоголь. Потрібно забиратись геть. Але внутрішня дитина перемогла, чомусь здалося, що випити не завадить, так стане легше, страхи розвіються, тікати буде спокійніше. Саша зробив один ковток і скривився.

— Довірся мені.

— Потім ти виведеш мене звідси? Звільниш мене від неї?

— Я буду намагатися. Якщо ти будеш слухняним. Пий. Не хвилюйся.

Чи то акторка того дня з Насолоди була погана, чи то Саша виявився кмітливим після удару пляшкою. Він зрозумів, що Насолода бреше, хоче звабити його, хоче дати тимчасового щастя, забравши собі шматочок світла. Вона не збиралась його рятувати. Усвідомивши це, Саша кинув пляшку горілки в гріхину, вона пролетіла крізь неї і розбилась об стіну.

— Та що ж це таке! Друга пляшка за добу через тебе розбита! — закричала Насолода і здійнялась у повітря. Зробила коло навколо Саші. Одне, друге, десяте — його голова закрутилась, перед очима все розпливлося: сп'яніння, темрява, п'яна посмішка.

— Це все сон. Це все страшний сон, — почав шепотіти він, щоб якось пояснити собі своє буття, щоб не з'їхати з глузду. Він заплющив очі. Він надовго втратив свідомість.

Вибір

Я почистила зуби. Висушила феном довге мокре волосся. Нафарбувала свої губи червоним. Вдягла червону сукню.

Я часто чула від чоловіків про те, що я ідеальна жінка. Я могла отримати все, що хочу. Повечеряти в найдорожчому київському ресторані, купити собі найгарнішу сукню, сісти за кермо елітного автомобіля. Та що там, чорт забирай, я могла літати у веселках, споглядаючи, як їх кольори зливаються з моїм тілом. Я могла пірнати у хмари, купатися в дощі, розсипати на киян сніг, жбурляти в їхні автівки град. Бог створив нас всемогутніми, а також привабливими і солодкими для людей, але чомусь при цьому він забув про нас самих. Ми ніколи не були по-справжньому щасливими. Ми вбиваємо собою людей, але вони знаходять у собі силу звільнитися від нас і бути щасливими. І в ці моменти ми захоплюємося ними, говоримо про їхню силу. І трохи заздriamo.

Як це — пройти всі випробовування з піднятою головою? Ось він — шлях людини, що залізла на гору, наповнила свою душу такою любов'ю і світлом, що вона щаслива без наркотиків чи алкоголю, щаслива без ілюзій. Секрет щастя простий: віднайти свою мрію, повірити в неї і зробити все, щоб її досягти. А потім знайти ще одну мрію, ще більш високу, захovanу на ще вищій горі. Дертися по тій горі, нести на спині важкий наплічник, відштовхувати хтивість. Ніколи не зупинятись. Відштовхувати лінь, що так і шепоче: «Здавайся!». Відштовхувати ненаситність, що хоче з'їсти всі припаси ще біля підніжжя. Відштовхувати заздрість, яка пропонує зачати зло на твоїх друзів, що йдуть поруч до мрії, адже йти до мрії одному в сучасному світі взаємодії

неможливо. Відштовхнути лють, яка змушує червоніти кожен раз, коли ти падаєш, змушує робити дурниці, зриваючи твої плани, перетворюючи мрію у недосяжну зірку. Відштовхнути наркотичну насолоду, яка пропонує зранку продовжувати залишатись на середині шляху і просто радіти сходу сонця. Відштовхувати заздрість, яка змушує заплющувати очі на красу, бачити лише чужу дупу, якій вдалось піднятися вище тебе або ж підкорити сусідню висоту. Відштовхнути кожну з нас, нести свій наплічник, умитися потом, умитися дощем, умитися снігом, дійти.

Дійти.

Дійти.

Впасти від втоми. А потім підняти і подивитись на мозолі своїх рук, подивитись вниз із тієї гори, зазирнути під кожен камінець. Де ж ти, щастя? Я так довго йшов до тебе. Де ж ти? Ось же воно! Ковтати його жадібно, спинитись, смакувати, не припиняти посміхатись. Помахати сусідам, які підкорили сусідні вершини. Виявити, що для того, щоб дістатись до сусідів, не треба спускатись униз. Можна просто стрибнути до них у гості, попити з ними чаю, поділитися враженнями від подорожі. А потім швидше повернутись назад. До свого щастя. Сісти в плетене крісло і подумати, куди ж рухатись далі. Сидіти занадто довго не можна. Зупинитись неприродно. А ми — гріхи — вже будемо вигадувати нові спокуси. Кожна буде намагатися віднайти ще солодшу. Бо чим вище ви, чим більше щастя ви пізнали, тим сильнішу насолоду ми можемо вам дати, щоб звабити, щоб перетягнути на свою сторону, щоб зробити грішними, щоб обміняти ваше щастя на свою насолоду, спустошити собою.

А ви тим часом не можете тримати своє щастя в собі, прагнете ділитись ним, воно приймає різні форми, воно є вашою енергією, що б'є ключем. І частина її стає грошима, частина її стає рукою допомоги вашому другу, який лізе на свою гору, частина — часом, який ви витрачаєте на читання або ж на свою красу.

Це щастя важко тримати у собі, ви знаходите єдиного, одного такого, який може не тільки розділити ваше щастя з

вами, повністю його зрозуміти, оцінити весь цей пройдений шлях, та ще й своїм щастям поділитися. Світаються ваші очі. І в наступній мандрівці ви певні: вам допоможуть нести ваш наплічник і буде кому налити вам води. І ось ви разом, дивитесь один одному в очі, і думка у вас одна на двох, і щастя одне на двох, і нова вершина тепер одна на двох. І від гріхів ви захистилися разом.

Я взула чоботи на високих підборах. Зверху — чорну шкіряну курточку. П'яту ніч Саша проводив на дивані моєї квартири. Я впевнено грюкнула дверима, залишаючи його одного, і пішла до Лери. Настав час робити вибір, дівчинко. Я тебе так любила. Тепер розумію, чому. Бо в тобі завжди був він. А ти завжди була в ньому.

*

Перед тим, як зайти до Лери, я в людській подобі завітала до кафе і замовила собі міцної чорної кави. Цілу вічність розмішувала в ній одну ложку цукру, намагаючись розібратися, що відбувається. Я виконую свою роботу чи мною керують обійми Ревності? Цукор давно розчинився, а я все ще помішувала каву. А потім витягнула ложечку і подивилась на свої очі у відображенні. Це всього лише робота. Зробивши кілька ковтків, я побачила чоловіка з блакитними очима. Він був настільки світлим, що моя інтуїція відразу дала зрозуміти, ким він є. В його очах світилось добро, зроблене в минулих століттях, величезна сила світла, жінок і чоловіків, тіла яких вже давно зогнили, але добро яких завжди буде тут.

Янголи спостерігають за нами мовчки. Що їм сказати? Вони спостерігають і сприймають нас як належне, вірять в тих, кого вони оберігають, намагаються допомогти їм знаками, натхненням, книжками, які потрапляють під руку у правильний час, музикою, цифрами, світлофорами з червоним світлом, снами... Але інколи вони все ж таки підходять до нас. Певно, коли відчувають крихту несправедливості в наших діяннях.

— Зупинись, — попросив білявий чоловік з блакитними очима, сідаючи навпроти мене.

— Я не можу. Ти ж знаєш, що людині дається така ноша, яку вона може нести.

— Ти робиш це лише тому, що ти стаєш жінкою. Зізнайся, ти вже захотіла від нього дитину, — промовив янгол, а я здивовано поглянула на нього. Наш чоловік — це вже не таємниця?

«Цікаво, хто ще знав про те, що ми полонили його в своїй квартирі, і чи скоро нам чекати через це проблем», — промайнуло в моїй голові.

А янгол продовжував:

— Ти вже давно мала б перетворитися на людину. Не маєш права працювати і підходити до тієї, на яку перетворюєшся. Ти перестала бути об'єктивною.

— Ні. Дитини я не хочу, — почала спокійно виправдовуватись я, в тому числі і перед собою. — Я не жінка, а Хтивість, я — гріх. Я так роблю, бо вона заслужила. Подивись на її життя. Її тілу треба народити, її тілу потрібні мої гормони, йому потрібна божевільна пристрасть, почуття, закоханість. Вона вважає, що її мозок контролює всі процеси, вважає себе сильною, такою, що вміє користуватись чоловіками, розумнішою за мене. Нехай доведе це.

— Ви ж наче були подругами, а тепер вона стала твоїм особистим ворогом.

— Я йду до неї виключно у справах!

— Але ти хочеш дати їй більше, ніж вона заслуговує. Я бачу в твоїх очах не просто хтивість, я бачу лють і ревності.

— Та ні! Ти чудово знаєш Леру. Чудово знаєш, скільки в ній розуму, енергії, краси. Тому і ставки високі. Тому і випробовування буде важким. Тому і винагорода має бути високою! Скільки років вона використовувала мене, конвертувала мене у свою творчість, а тепер я просто збільшу свою дозу, та й все. Вона використовувала чоловіків для свого натхнення, вона зуміла віддавати їм своє тіло, але не віддавати душу. Вона вважає себе хитрішою за мене, хитрішою за життя і хитрішою за природу та Бога. Випробування вже давно мало спіткати її. Як винагорода чи покарання за пиху? Якщо вона дійсно сильна особистість,

вона не зрадить своїм принципам, правда ж? Не витрачай на мене час. Йди обсипай її своїми знаками! Вона ж у них так вірить.

Під кінець я зовсім розлютилась і була грубою з тим світлим блакитнооким янголом. Якби в янголах була злість, він би злився. Але він мовчки дивився на мене і сліпив очі своїм світлом. Пригнічував мене своєю впевненістю. Але я знала: його впевненість не має нічого спільного з об'єктивністю, варто швидше відходити від нього, поки каміння не почало потрапляти і шкодити моєму рішення, моїй впевненості. Я швидко допила каву і пішла в туалет не прощаючись. Я подивилась на себе в дзеркало, все ще була переконана в своїй правоті. У моїй сумочці була особлива червона помада. Я зняла з неї ковпачок, повільно відкрутила і нафарбувала губи не вагаючись. Вперед.

*

Того дня Лера працювала у себе вдома. За шість років ця дівчинка змогла купити собі двокімнатну квартиру в новобудові і зробити там ремонт. Її оселя була уособленням затишку. Мені здається, якби я була людиною, я б теж зробила подібний ремонт. У квартирі київських гріхів була вишуканість і класичний інтер'єр, у Лери ж все було у стилі мінімалізму і хай-тек. Перикові шпалери, білосніжний диван, червоні подушки. А на столі червоні троянди. Дуже схожі на ті, що прикрашали мою кімнату. В одній кімнаті у Лери була спальня з великим ліжком, дзеркалом, шафою і тумбочками. Інша кімната — вітальня і кабінет водночас. Того дня я застала білявку на кухні, але, звісно ж, не за приготуванням їжі.

Я підійшла до Лери ближче, сіла на стільчик навпроти. У вікно світило сонце, дівчина заплющила очі. «Дивовижна жінка», — подумала я про себе. Розпущене волосся, сіра патріотична футболка. Лера не хотіла піддаватись мейнстріму, тому носила її лише вдома. Хоча й напис на футболці був дуже дотепним.

Її інтуїція працювала на відмінно. Вона мене не бачила, але відчувала, що скоро в її життя прийдуть великі зміни.

Вона навіть свій ноутбук відсунула, щоб подивитись у вікно на сонце, ніби чекаючи пояснення. На жаль, я мала це зробити. Пробач. Я підійшла до неї ближче. Ще ближче. Ще. Поцілувала своїми червоними губами в чоло. Почалось.

Я й сама не знаю, що буде відбуватися з людьми після того, як я зроблю свою роботу. Зазвичай, усе складається природно: люди просто притягують обставини, випадки, а в них розкривають себе і роблять свій вибір. Люди вважають, що процеси в їхньому організмі запускають інші люди. Насправді ж часто я приходжу набагато раніше за тих людей. І з моєю допомогою притягуються ключі від дверей, за якими потік енергії чекає моменту виходу назовні. Тоді у людини з'являються крила.

Після поцілунку я б мала піти і працювати далі, але я залишилась сидіти напроти Лери, розглядаючи її очі, руки, губи. Мені було дуже цікаво, що ж далі? Які саме пригоди притягне мій поцілунок? Лера обробляла щось у Фотошопі, а я пройшлась по її квартирі, відчула на дотик її шпалери, прочитала імена письменників, які були написані на книжках. Роздивилась картини, які вона привезла з Туреччини і Європи. Відчула запах її парфумів. Білявка виходила пити чай на свій балкон, відчувала холод березня, в якому була надія на тепло, а тому той холод можна було зустрічати без теплих курток і шапок. Можливо, саме тому і кажуть, що весна обманює. Лера згадувала, як пила чай на балконі вперше, коли там щойно закінчили ремонт. І тоді здавалося, що саме там він смакує набагато краще. Смачніше, ніж у старому гуртожитку чи в орендованій квартирі. Це ж її власний балкон, вона заробила на нього, ночами малюючи картини, створюючи графічні малюнки, спілкуючись із замовниками, виконуючи всі їхні забаганки. Не раз її спина нестерпно боліла, а очі вже нічого не бачили, але тепер вона мала плоди своїх трудів — могла стояти у власній квартирі, в яку ніхто не міг би зайти без запрошення, пила чай на балконі і навіть пейзаж, який вона споглядала звідти, належав виключно їй. І шкода, що це перше відчуття гордості за саму себе швидко зникло. І балкон вже так не тішив, а сприймався як належне. І чай

перетворився на звичайний. Та інколи Лера все ж таки змушувала себе цінувати цей момент, згадувала, що не всім в її віці пощастило заробити на подібне самостійно. Але того дня вона замислилась, заради чого все це, який у всьому цьому сенс, чи дійсно це те, що робить її щасливою. Самостійність, незалежність, її розум і сила. Чи вона взагалі туди рухалась всі ці роки?

Через годину Лері зателефонувала подруга, з якою вона не бачилась кілька років.

— Лерочко! Ми в Києві! Я дуже хочу тебе побачити, — сказала Марта в мобільний. І Лера була теж неабияк рада тому, що її подруга приїхала до України.

Недаремно я провела в тій квартирі годину. Лера швидко одяглась і сіла до свого авто. Я сіла поруч. Хоча цілувала білявку я, а не Ревність, у голові дівчини почала прокидатися заздрість до подруги, яка має двох дітей і чоловіка-опору. Ось вже в її голові вимальовується ідеалізація чужого життя, і вона починає хотіти жити чужим, не своїм. Вона потрапляє у пастку, хоча ще навіть не зустрілася з Мартою. Це все мій поцілунок. Лера дивиться по сторонах, червоне світло, поруч інші водії — всі чоловіки. Як же важко постійно бути одній, іноді так хочеться побути слабкою, сісти позаду, сісти поруч, не думати про дорогу, а просто їхати в авто свого сильного чоловіка. Розслаблено дивитись у вікно, розглядаючи весняні дерева, вітрини магазинів, і не стежити за дорогою.

Лера їхала в центр, а я дивилась на наші відображення в дзеркалі. Ми такі різні, але ж обидві прекрасні. Білявка проти брюнетки. Кохання проти пристрасті. Хто ж із нас переможе? Червоне світло перший раз. Червоне світло другий раз. Червоне світло третій раз. Її янгол натякав, як міг. Лера, звісно, не звертала уваги на дорогу і на червоне світло, яке зупиняло її на кожному світлофорі. Вона покійно чекала зеленого і тиснула на газ — рухалась вперед. Вітрини магазинів, мамочки з візочками, ділові леді з великими сумками, старовинні будиночки з високими вікнами, бізнесмени, туристи, промоутери з листівками, моделі, що усміхалися киянам з реклами, машини з кавою. Лера тиснула на газ.

Півгодини — і радісні обійми. Півгодини — і вони з подругою вже сиділи одна навпроти одної в затишній кав'ярні на Подолі. Ділилися враженнями, емоціями, новинами, згадували минуле.

— Я дуже люблю Україну, але до хорошого життя звикаєш, — розповідала їй Марта. — Не думаю, що ми колись повернемося з чоловіком і дітьми з Ізраїлю сюди. Але, як бачиш, серцю не накажеш. І воно підказало нам, що ми маємо приїхати на Батьківщину. Будемо тут місяць.

— Серцю не накажеш, бо серцю наказує Бог, — усміхнулась Лера.

— Ох, сонечко моє, як же я скучила за твоєю філософією! Ти вся сяєш! Розповідай же про себе! Як ти? Чи не вийшла ще заміж? Мені так соромно, що ми з тобою нічого не знаємо одна про одну.

— А знаєш, я цьому дуже рада! — промовила Лера. — Не спілкуватися із тобою три роки, не бачити фотографій в соціальних мережах, щоб зустрітись отак і поділитись усім особисто — це безцінно. Ти знаєш, у мене є друг, з яким я переписуюсь щодня по скайпу і вайберу. Але, коли ми зустрічаємося, нам немає про що поговорити. А от так зустрітись з тобою, бачити твої очі, чути твої історії — це до мурашок по шкірі. Це так по-справжньому. У нашому світі залишилось дуже мало справжнього.

— Якщо коротко про наше життя, то Андрій пішов до школи, йому там дуже подобається, він чудово розмовляє англійською і на івриті. Маша теж у свої чотири роки знає три мови. Щоправда, плутається й українською говорить найгірше. Але вчу її рідному. Стежимо за всіма подіями, що в Україні відбуваються, молимося за країну. Подорожуємо. Двічі на рік літаємо в Європу. В минулому році були ще й у Кенії... Знаєш, я тебе часто згадую. В інституті ми були такі близькі з тобою. Я захоплювалася твоєю цілеспрямованістю. І зараз бачу, що ти неабиякий молодець, досягла усього сама.

— Не буду лукавити. Я обожаю своє життя і нічого не хочу в ньому змінювати.

— А хлопець в тебе є?

— Ох Марто... Я живу в мегаполісі, тут мільйони чоловіків. Звісно, у мене є хлопець. І не один. Але я ніколи не переходжу межу. Пам'ятаєш Сократа?

— Ем, це один із твоїх хлопців?

— Марто! Сократа! Нам наша викладачка філософії давала читати «Банкет» Платона, і ми чесно з тобою пішли в бібліотеку і знайшли ту книгу з діалогами, в яких Сократ говорив з Діотемою!

— О так! Я згадала. Ну звісно, але я нічого не пам'ятаю з того тексту.

— А я перечитувала і прослуховувала розмову з мудрецем тисячу разів. Прекрасна Діотема і Сократ. Для мене кохання — це прагнення до блага. По суті, кожне живе створіння має одну мету — народити. Народити фізично або духовно. Жіноча природа — це любов і включає всю цю любов у жінці, звісно, чоловік. Діотема казала, що всі ми вагітні, і ця наша вагітність просить виходу назовні. Але народжувати можна не лише фізично. Я народжую від чоловіків духовно. Я завжди трохи закохана. Мої чоловіки пестять моє тіло руками, а душу — компліментами і захопленнями поглядами. Потім я сідаю за ноутбук і творю. А мої замовники хвалять мене — і я щаслива.

— Ох Леро... Твоя теорія, вона, звісно, прекрасна, як і ти. Я завжди захоплювалась тим, що ти маєш власну точку зору на все. Але ж ти не думаєш, що зможеш обманювати природу вічно? Ти не думаєш, що колись тобі все ж таки захочеться тепла, підтримки? Народити не духовно, а фізично?

— Думаю. Так, я інколи думаю про це, і стає страшно. Але подивись на моїх однокласниць. Скільки з них вже розлучилось? Якщо я вийду заміж, де гарантія того, що через десять років у мене буде тепло, підтримка і опора? Ніде. Шлюб — це важка робота. Мудрою жінкою бути важче, ніж сидіти в кав'ярні і малювати дизайн нового веб-сайту. І я дуже боюсь помилитися з чоловіком. Раптом я віддам йому всю себе, а він... Піде до іншої. Ти кажеш, що я цілеспрямована, це правда. Але спрямовувати всю себе на чоловіка дуже страшно.

— Моє сонечко... Ти просто боїшся віддатися почуттям.

— Я думаю, їм і не треба віддаватись. Ми ж люди розумні і цивілізовані. Я віддаюсь своїй роботі.

— Ну що ж я можу сказати. Захоплююсь, твоєю витримкою. Сподіваюся, ти сім'ї не розбиваєш?

— Ні! От знаєш, є у мене такий принцип. Одружених чоловіків я обходжу стороною. Навіть якщо у них є гарний прес. Хоча насправді гарний прес зазвичай є лише у неодружених, — засміялась Лера.

— Мій психоаналітик сказав би, що у тебе фрустрація любові.

— В тебе є навіть психоаналітик?

— Так. Чесно кажучи, у мене були проблеми з Артуром. Але знаєш, сімейна психотерапія — це чудодійне зілля. Зараз у нас гармонія в родині, і я дуже щаслива.

Вони ще довго сиділи в тому кафе, згадували минуле, розмовляли про теперішнє. І лише я бачила, що моя помада залишила слід на лобі Лери. А сліди завжди притягують до себе випробовування.

Через годину до кав'ярні зайшов чоловік. Лера відразу звернула на нього увагу. Марта порпалася у сумці, шукаючи телефон, що не переставав дзвонити, а Лера відзначила високий зріст чоловіка. Він оглядався на всі боки, когось шукаючи. Лера навіть подумала, що має пофліртувати з ним після того, як вони з Мартою розпрощаються. Але раптом цей незнайомець попрямував до них. Лера вже приготувалась до гри, включила свою посмішку, подумала про те, що скаже йому. Але виявилось, що ця гра була не її. Марта підвелася й обійняла свого чоловіка.

— Привіт, зайчику. Я так і не знайшла свого телефону — це ти дзвонив?

— Ти як завжди, — посміхнувся своїми білими зубами красень. — Мене звати Артур, до речі. А ви Лера? Марта багато розповідала про вас, дуже радий знайомству.

— Радію не менше, ніж ви, — промовила білявка.

— Думаю, нам час йти, — сказала Марта. — Була дуже рада побачитись, моя люба. Ми ще місяць в Києві. Маємо обов'язково побачитися ще раз! Сходимо до театру чи в оперу? Чи просто до якогось ресторану?

— Так, звісно, залюбки, — усміхнулась Лера. А я підійшла до Артура. Поцілунок у чоло. Червона помада на ньому. Їх погляди перетнулися. Магнетизм.

Леро, хто тепер переможе? Я чи твої принципи? Магнетизм чи ти? Увечері я прийшла до неї додому. Скинула чоботи і лягла до її ліжка поруч. Всі її коханці розважались, всі її проекти були доробленими, всі нові освітні матеріали вона вже прочитала, тепер залишилась на самоті із думками — прекрасний ґрунт для самонакручування, ще й мій шепіт. Я пірнула в її думки. Думай лише про одного. Бажай лише одного. Лера не могла заснути, крутилась у ліжку, боролася зі мною, проганяла мене, ненавиділа мене. Вона ставала слабшою і слабшою. Але потім вона зробила невірний крок. Ну хто ж у боротьбі зі мною тягнеться до вина? Два келиха — і вона вже шукає Артура в соціальних мережах. Не знаходить. Десята ночі, а вона дзвонить Марті. Питає, чи всього їм вистачає в орендованій квартирі, бажає солодких снів. Падає на ліжко, закриває голову подушками, включає сумний фільм, допиває вино. Продовжує боротись зі мною і засинає. А я біжу до її коханців, дую на них і вони помічають інших жінок, розуміючи, що Лера для них занадто чужа. Нехай вона залишиться наодинці зі мною і не зможе виплюнути мене зі своїми чоловіками для розваг. І хай би що не казав мені її блакитноокий янгол, це було справедливо, чорт забирай!

*

П'ять днів на дивані у квартирі гріхів. П'ятий день для Саші був найважчим. День-покарання. Поки я весь час працювала з Лерою, дівчата «виховували» Сашу. Я дозволила робити з ним усе, що їм заманеться. Дивитися на нього не могла і не хотіла... Саша боровся з ними, але дівчата виявились сильнішими, в їхніх очах палав диявольський вогонь. Насолода змусила Сашу забутись у віскі. Алкоголю було дуже багато. А потім вона подарувала йому комп'ютерну гру просто для того, щоб ще більше познущатись. Ніколи би не подумала, що у нашій квартирі з'явиться велика приставка, азарт в очах, це бажання бути

успішним у світі віртуальному, щоб отримати порцію гормонів дофаміну в свою кров. Гормони успіху — особлива зброя Насолоди, від якої стають залежними не менше, ніж від горілки. Із Сашею спілкувалась і Ненаситність. Кілька хвилин із нею — і він бере на диван купу їжі з нашого холодильника. Лють змусила Сашу горіти від злості через свою безпорадність і від того, що кетчуп застряг внизу скляної пляшки. Без кетчупу їжа — не їжа. А Лінь потім змусила його здатись, зрозуміти, що він не в силах нічого виправити. Саша ледве не заплакав біля пляшки кетчупу. Заздрість зробила так, щоб він ненавидів тих, інших чоловіків, за вікном. Тих, у яких є вибір, є успіх, є кохання, є тепло, є свобода. Кожна випробовувала на ньому свої методи зваблення і знуцань. Перевернені і добре діючі разом із інноваційними й експериментальними підходами.

Я закінчила з Лерою і не могла повертатись додому. Щось зупиняло мене, не могла побачити там того чоловіка. Боялася побачити мертвим і живим бачити не хотіла. Тому я дозволила собі трішки гріховної насолоди: прийняла ванну в дорогому київському готелі, витерлась дорогим рушником, полежала на шовкових простирадлах, приміряла гарні сукні однієї бізнес-леді, що оселилась у цьому номері, але пішла у місто у справах. Я зробила селфі з видом на Михайлівську площу, поцупила найгарнішу суكونьку бізнес-леді собі. Через цей вибрик, можливо, звільнять прибиральницю, а можливо, бізнес-леді подумає, що загубила її в готелі, коли вдома буде розпаковувати валізи.

Прозорою я минула охоронців, прошепотівши їм кілька пристрасних слів. На вулиці прийняла людську подобу, ставши рудою дівчиною. Пройшла по Михайлівській вниз до Майдану Незалежності, колекціонуючи погляди чоловіків і жінок. Ці хтиві погляди підживлювали мене, піднімали настрій. Я любила експериментувати із зовнішністю, коли лише почала працювати. Мені було дуже цікаво, кого ж чоловіки люблять більше — білявок чи брюнеток, дівчат з другим чи третім розміром, пухких чи струнких. Дуже швидко я зрозуміла, байдуже яка ти, важливо, як. Як ти йдеш, як ти дивишся, як ти відчуваєш

себе, як ти ставишся до себе. Важлива енергія всередині тебе. Бо погляди притягує саме вона — життєздатна енергія, якою харчуються інші душі. Краса, звісно, милує око, але кожному потрібна для існування саме енергія, якою не шкода поділитись. Спокуслива хода і погляди — показник того, що енергії в тобі достатньо для двох і ділитись ти не проти.

Коли я прийшла додому, мені стало страшно. За день Саша ще більше змарнів, постарішав, навіть сивина з'явилася. Він лежав на підлозі у позі ембріона і час від часу кашляв, немов хворий на сухоти. Коли я побачила його вперше, він випромінював мужність. А зараз від мужності не лишилось ні грама. Ще кілька днів із нами — і він стане порожньою оболонкою. Найбільше мене лякали його очі. Бездонна яма.

А дівчата все ніяк не могли награтися.

— Люба, хочеш посміятись? — спитала Насолода.

— Не хочу, — промовила я.

— Ну будь ласка. Це дуже весело. Дивись, — Насолода підійшла до Саші і смикнула за свою ниточку. У Саші почалася ломка. Він захотів заповнити свою яму пластмасовим і несправжнім. Він потягнувся за пляшкою, зробив кілька ковтків, а потім включив плазму і почав завантажувати гру. Зробивши своє, Насолода відійшла.

— Він що? Не бачить вас? — здивувала я протрації Саші, який ні на що не реагував.

— Ні, його мозок просто стер пам'ять, він мало що пам'ятає, не думає, не згадує, просто підкоряється нашим наказам. Він повністю наш.

— А тепер я! — засміялась Лінь. Вона підійшла до Саші і торкнулась його волосся. Відразу руки мого хлопчика опустились. Він виключив плазму, і навіть вино стало йому гидке. — Шкода, що Ненаситність пішла на свою нічну варту до киянок, які на діті. Годину тому вона змушувала його бігти до холодильника. А на півшляху до Саші підбігала я, і він просто падав на підлогу, а потім повз назад на диван. А потім Лють змушувала його ненавидіти себе.

— Потім ми вирішили забрати в нього диван. По-

перше, ми збираємося купити новий, бо цей просмердівся людським тілом і розлитим вином. По-друге, його місце не на зручному дивані гріхів, а на підлозі.

З того часу він зайняв місце на твердому паркеті, його спина почала боліти сильніше, кашель ставав усе дужчим, почалися проблеми з серцем, його мозок функціонував все гірше, нирки і печінка боліли, а душа зменшувалась. Він зникав. Повільно стирився з лиця Землі.

ΡΟΖΔΙΑ ΙΙ

Get what you want.
Меморанди Кієва

— Як важливо в житті зрозуміти, чого ти хочеш, — сказала Скарлет. Вона стояла на балконі босоніж і не помічала квітневого холоду. Скарлет не боялася ні холодної підлоги, ні холодних ночей. Набагато важливішим для неї було свіже повітря, вона жадібно хапала його, вдивлялася за обрій, намагаючись знайти там відповіді на свої питання, але марно. Вона дуже не хотіла повертатися назад до готельного номеру. Її непокоїв розмір кімнати. Там було тільки ліжко і тумбочка. Навіть шафи не було. І брудно. Він винайняв номер з одним ліжком. Але якщо добре подумати: навіщо їм великий номер, вони ж тут на одну ніч. Навіть не на добу. На дванадцять годин. Навіщо їм шафа, якщо у неї лише маленька сумочка, в якій лежить телефон, гаманець, ключі, пудра і презервативи.

— Я думав, ти знаєш чого хочеш, — промовив Джордж.

Він намагався зрозуміти цю жінку, яку побачив сьогодні вперше. Намагався заспокоїтись. Він так довго чекав їхньої зустрічі, а вона закінчилась не так, як він планував. Я сиділа на тому ж балконі у плетеному кріслі і спостерігала за ними. Я бачила, що Скарлет (вона ж Катя), була інфікована Хтивістю свого рідного міста. Місяць вона листувалася в інтернеті з Джорджем (він же Рома), уявляючи, як вони поринуть у пристрасні поцілунки. Чернівецька Хтивість прекрасно з нею працювала, але після приїзду до Києва у Скарлет раптом включилися мізки. Я поспішила на допомогу продовжувати справу колеги з Чернівців. Та здавалось, що я запізнилась.

— Я і сама думала, що знаю. Але усе це листування було ніби не з тобою, а з образом. Я сказала собі, що заслуговую на маленькі радощі. Заслуговую на яскраві враження під час свого відрядження в столицю. Це буде справедливо щодо мого чоловіка, який не може зробити мене щасливою. А тепер... Я думаю, що так погано знаю тебе і все це так брудно. І я морочила тобі голову, і було б правильно зараз зробити те, про що ми так довго мріяли. Але чи цього я насправді хочу?

— Я думав, що цього, — зазвичай Рома був більш говірким. Але тієї ночі йому було важко підібрати слова. Він намагався зрозуміти жінку, потім зупиняв сам себе. Навіщо намагатися зрозуміти жінок, які самі себе не розуміють? Потім від цього парадоксу природи йому ставало смішно, все ж таки життя дуже цікаве, а Бог мав прекрасне почуття гумору, коли створював жінок.

— Іноді ми самі не знаємо, чого хочемо. У наших головах повний хаос. І це так небезпечно, адже ми обманюємо і себе, і людей, що поруч. Як же важливо в житті зрозуміти, чого ти хочеш, — повторила Скарлет.

Джордж і Скарлет — так вони підписалися на сайті знайомств, де почали листуватися.

Чоловік розвів руками і пішов до номера. Він ліг на ліжко.

Почати пестити її на балконі? Вона ж сама не знає, чого хоче. Піти? Вона стала йому дуже близькою за цей місяць. Та й дружина вважає, що він у відрядженні.

Ви собі не уявляєте, скільки подружніх зрад я бачила у своєму житті. Вам може здатися, що всі вони дуже брудні. Але хіба може щастя бути брудним?

Або ж навпаки, хтось доводить, що зрада — це свобода і ковток свіжого повітря.

Насправді мій досвід підказує, що зраду, як і будь-що, кожен сприймає по-своєму, і від цього залежить сприйняття зради — як свободи, втечі, хвилиної радості.

Для слабкої особистості зрада — це початок кінця. Для сильної — це можливість переосмислити своє життя. Зрозуміти, що ти інвестував свій час, труд, терпіння, турботу не туди, не для того. Або ж навпаки. Перезавантажитись.

По-новому полюбити і почати цінувати свою родину, стіни для якої ти так давно будував. Або взяти енергію в іншої людини і віддати її своєму шлюбу, який розквітне по-новому. У будь-якому разі, зрада — це вибух. Скарлет стояла на балконі і боялася натиснути на спусковий гачок, боялась підірватися, але й хотіла вибухнути. Її гіпотетичний коханець не чув, а вона продовжувала говорити. Певно відчувала, що її хтось слухає. Її слухала я.

— Я виходила заміж із розрахунку. Ні, він не був заможним або старим, він був чудовим чоловіком. Він був перспективним, а ще носив мене на руках. Але я не відчувала до нього того, що він до мене. У нього тремтіли руки, коли він був поруч. А я помічала це й усміхалась. Та ніколи не відчувала калатання серця від його дотиків. Мені було добре від того, що мене кохали. У попередніх стосунках кохала я, і це розбило моє серце. Тому я сказала «так» людині, яка мене ніколи не образить. Але я зреклася цих імпульсів і пристрасті, цього стану втрачати свідомість, коли він просто поруч. Я не наповнююсь прекрасним. Я немов робот. Я заслуговую на це щастя? Я все думала, що заслуговую, а зараз не знаю.

— It's your heart, it's your life, it's your choice, — прошепотіла я і повільно підійшла до Скарлет. Від неї віяло смачними парфумами. Я ж поділилась із нею своїм магнетизмом. Вона відчула тяжіння десь нижче живота.

— Я хочу брати від життя все. Так. Я хочу всього, — продовжувала говорити жінка сама до себе.

Скарлет дивилась на повню. Вона нарешті відчула холод. Відчула, що її шкіра вкрилася мурашками. Зайшла до кімнати. На тумбочці стояла відкоркована, але непочата пляшка вина. Штора колихалась від поривів вітру, що ставали все сильнішими. Жінка закрила за собою балконні двері і прошепотіла.

— Я знаю, чого я хочу. Я хочу тебе.

Вранці він фотографував її біля вікна. Порожня пляшка стояла біля ліжка. Джордж помітив, що погляд Скарлет змінився. Тепер у ньому була якась незвична магія і таємниця. У ній не було бруду. Але на її серці лежав

тягар. Як же часто жінки після зради стають слабшими і вразливішими, але вона зробила свій вибір осмислено, пропустила через себе і зробила його частиною себе. Вона стала не бруднішою, а сильнішою. У ній не було докорів сумління, в ній була сила і впевненість.

— Я вражений твоїм поглядом, — промовив він. — Знаєш, ти сподобалась мені своїм інтелектом, коли ми почали листуватися. Але я думав: як може розумна жінка осмислено йти на зраду? Коли я дізнався про те, що ти заміжня, я розчарувався в тобі і твоєму інтелекті. Але ж ні. Розум сконує наші спонтанні рішення, але вищий розум дозволяє падати, щоб нахапатись у гріхопадінні нового і принести це нове в своє життя, даючи щастя своїй сім'ї. Сильні духом виходять із бруду чистими. З такими сяючими очима, як у тебе зараз. Тепер твій погляд — це погляд, який можна розгадувати ціле життя. І милуватись твоїм поглядом буде тепер твій чоловік. Йому дуже пощастило.

— Ех, шкода, що бізнесмени рідко бувають поетами. Він не зможе розрізнити щось у моєму погляді.

Тієї ночі я перемогла, просто вислухавши її. Просто посидівши поруч у плетеному кріслі. Просто підійшовши до неї і вдихнувши запах її солодких парфумів.

Так минала наша весна. Роботи інколи було так багато, що я зовсім забувала про тіло, яке лежить на нашій підлозі. А повертаючись додому, боялася побачити тіло без духу. Мертве тіло, яке потрібно було кудись подіти. Але, на щастя, душа хоч і падала і зменшувалась, але все ж лишалась на Землі і змушувала легені вдихати повітря, а кров рухатись тілом. Це викликало повагу. Інколи я підходила до нього, підносила руку до обличчя, відчуючи тепле дихання, полегшено зітхала. Я зі скорботою уявляла, якою трагедією стане для мене його зникнення. Образа і лють вже давно повільно розчинились у мені.

Мені дуже хотілося побачити щасливий фінал цієї історії. От тільки я сама не могла дати відповідь, яким же має бути фінал, щоб ми всі назвали його щасливим? Інколи мені дуже хотілося взяти його і відвести кудись за межі

Кієва. Сказати: «Тікай!», — і забути. Одного разу я настільки загорілась цією ідеєю, що почала доводити її правильність Ліні. На що вона відповіла:

— Бог не дозволить тобі це зробити, — Лінь домивала посуд за Сашею, для якого тепер похід до туалету і кухні був справжнім випробуванням.

— З чого ти взяла, що Бог взагалі існує? Хіба ми колись бачили його? — відповіла я, не очікувано для себе. — Ми знаємо, що нам не можна покидати Київ, але чи пробував хтось і колись порушити це правило? Це все догматизм, наші правила — це суцільний і навіть ненаписаний догматизм. Адже людей приводить до квартири нам теж не можна. Тим не менше... Хто ж доведе, що він існує, той Бог?

— Хто ж тоді створив тебе? І цю квартиру, в якій ми живемо? І хто надав тобі можливість робитися прозорою? Хто дав тобі чари змушувати людей грішити? Еволюція?

— Ти говориш примітивно.

Ось на цій примітивній ноті ми і закінчили. Лінь мала надзвичайний талант вбивати ідеї, мою тієї ночі вона теж вбила. Я вважала її геніальною, а за мить зрозуміла, що вона абсурдна. На жаль чи на щастя, людей не можна просто так взяти і викинути зі свого життя. Навіть якщо ти маєш чарівну силу піднімати їх у повітрі. Ми всі занадто пов'язані і переплетені, а кожне знайомство — не випадковість. Знайомство — це немов зіткнення двох кораблів, які набрали швидкість ще до початку нашого життя.

*

Він прокинувся, щоб сходити в туалет. Ми всі спали. Світло нічника розливалось по кімнаті, годинник на стіні повільно крокував, за вікном спало місто. Сашко сів на підлозі і зробив вдих. Він намагався розгледіти щось, але все було ніби в тумані. Нарешті чоловік зрозумів: це затьмарення не в його очах, він справді знаходиться в обіймах теплого туману. І чим більше й глибше він вдихає його в свої груди, тим легше ним дихати. Думки ставали яснішими, а тіло ставало сильнішим. Як тільки у чоловіка з'явилися сили підвестись, у голові виникла ідея відчинити

вікно. Сил тікати не вистачало, дуже хотілося свіжого повітря. Сашко жадібно вдихав повітря, а потім тихо закрив вікно. Туман розвіявся, все навкруги стало чітким і ясным. Здається, у Саші загострився зір, бо тепер він міг розгледіти всі деталі навколо, навіть на великій відстані.

*

Поки Сашко боровся за своє життя в нашій квартирі, я потроху втрачала контроль над собою. Щось у мені дало збій. Виявилось, що так буває, коли по твоїй крові протікають струмки з коктейлем гормонів. Вони настільки стрімкі і шалені, що обтесують твій розум, як річки обтесують скелю. Коли хворіє людина, вона викликає лікаря або ж йде в аптеку, довіряючи рекламі. Коли ламається пральна машинка, викликають сантехніка. І тільки гріхи не знають, де їм лікувати свої поламані потоки гормонів. Залишалась надія на зцілення і самостійне одужання.

Моя інтуїція почала давати перманентні збої. Я випробовувала людей, які зовсім не заслуговували на це. І навпаки, поганців, які заслужили на випробування, я не могла спокусити. Ще одним доказом того, що Бога нема, була я. Бо, якщо він є, як може він залишати мене на цій посаді? Як може не звільнити і не відправити до забуття?

Одного разу я прийшла до альфа-самця, який зрадив своїй дружині разів сто. Я була впевнена, зрадить і сто перший. Він працював тренером у тренажерному залі. До нього приходили дівчата з округлими животиками, гладкими стегнами і руками. І він ніколи не дозволяв собі переступати межу з тими початківцями, він вирощував їх, як кізочок, відкладав на пізніше. Він дуже знущався над жінками, але це завжди давало свої результати. Річки поту, сльози, боротьба над собою, присідання, випадки, жими, стрибки, віджимання. І ось на животиках вже з'являлись рельєфні лінії, а попи ставали такими пружними, що замість об'ємних штанів дівчата могли собі дозволити носити шортики. І тоді він збирав вдячності від когось із тих, кому подарував чарівну фігуру, і вважав, що чинить цілком справедливо. Хоч це було не за правилами їх

тренажерного залу, та альфа-самець усе продумав. Він домовився з директором закладу тим єдиним способом, яким домовлялись у нього виходило найкраще. Тому його ніхто не звільняв, а якби і звільнили, хіба ж то було б проблемою для такого гарного чоловіка, як він?

Прийшла я до нього на роботу. І що? Мій поцілунок не подіяв. Він пітнів у тренажерному залі, дівчина поруч еротично присідала. Тієї весни рекордна кількість київських дівчат записалася до спортзалу і качала дупи. На них дуже гарно подіяли фотографії чужих дуп в Instagram, тому вони вважали за необхідне наблизитися до підкачених пружних ідеалів. Але моїй обраниці пощастило: вона ходила до залу вже давно, тому на фоні інших виглядала дуже яскраво і привабливо. І ось мій альфа-самець навіть не звернув увагу на ту, якою я хотіла його звабити. А вона ж так гарно і глибоко присідала зі штангою, а потім робила випади, а потім лягала на тренажер і розсувала ніжки і піднімала ними важку вагу, жадібно вдихала повітря і видихала так, що було чутно всім навколо. Так еротично піт стікав по її шкірі, це так нагадувало приємний, пристрасний акт поєднання двох естетично привабливих світів, накачених і покритих м'язами тіл. Але найспокусливішим був її погляд і губи. Бо вона на обличчі своєму несла інформацію світу, вона тут лежить не просто так, вона вже давно готова і мріє про нього, чорнобривого тренера, який їй дуже сподобався. Дівчина вже й сили втратила качати сідниці, закрилося друге дихання, третє, не так вже й легко зваблювати хлопців качанням сідниць. І вона почала ходити по залу, відпочивали її м'язи, ходити було дуже важко, ноги тряслись, але вона все одно носила себе впевнено і спокусливо. При цьому її погляд усе ще говорив замість неї. Це не просто погляд, це очі, які зупиняються на тобі, вдивляються в зіниці, а губи в цей момент трохи відкриті, груди глибоко вдихають повітря. Альфа-самець і бровою не повів. Він качав свої власні м'язи, не реагував на старання дівчини, в його голові не було еротичних думок. І все через мене. Ніби зникли сили зробити влучний постріл, дмухнути з достатньою силою. Він ніби не помічав мене, хтивість

перестала для нього існувати, а усвідомлення цього факту занижувало мою самооцінку.

Або ж Марина. З Мариною вийшло навпаки і було так незручно. Вона приїхала до Києва працювати в колл-центрі і всього лише місяць тому записалась на йогу. Чесно, по-піонерськи, витримала всі асани, не збиваючись, витягуючись, намагаючись довести, що дівчина з Чернігова може тягнутись не гірше київських йогинь. Впала в шавасану. А тут я. Випадково, от справді, випадково. Проходила поруч, думала, кому б то підкинути на голову квітневої гормональної пристрасті. Дивлюсь — йога. Зробилась прозорою, лягла поруч із Мариною, яка займалась позаду всіх. Подумала про те, що теж хочу відпочити від весняної київської блудноти. Я заслужила на перерву і шавасану, мене так дістала робота, деградує Саша на дивані, моя власна тупість, бородаті мужики, збочені мужики, фригідні сучки, меркантильні сучки, київські педофіли і підараси, бруд і збочення, наркомани і повії в Перископі, просто всі задовбали. Важка у мене робота. Захотілося зупинитися, захотілося спокою, спокою, спокою. Коли люди хочуть спокою, вони тікають із нашого мегаполісу: до лісу, до моря, в гори, в село. А ми — заручниці столиці, тікати ми можемо лише в себе, лише зупиняючись. Ось і я дозволила собі полежати, послухати тренера, який казав про те, щоб ми відключались від цього світу, розслаблялись, відривались від підлоги, летіли, летіли, летіли...

Лягла я біля Марини, розслабилась, тільки шавасана, тільки спокій. Але ж я не людина, моє тіло влаштовано по-іншому. Розслабившись, я розчинилась разом із душами всіх присутніх у залі. Коли прийшла до тями, то зрозуміла, що моя радіаційна хтивість наробила непристойних справ. Усі дівчата, які були в цей момент у кімнаті, почали фантазувати про те, як їх кохають у гріховно-еротичному сенсі цього слова чоловіки. Одну кохав її законний чоловік. Двох — їх коханці. Трьох — гіпотетичні коханці. Ще одна мріяла про Андруховича, бо саме читала «Московіаду». Вона згадала випадок у душі, так збудилась, що ледве не кінчила в тій шавасані, аж стогнати почала. А Марина... Я лежала

просто біля неї, вона занадто опромінилась мною, і її мозок швидко підібрав об'єкт, до якого почав спрямовувати потік своїх гормонів. Прийшовши до тям, я почала рятувати ситуацію, швиденько пірнула до мозку Марини, подивилась на її життя. Хороша і весела дівчина, півроку тому розійшлась із хлопцем, залишились із ним друзями, на роботі виконує обов'язки гарно, займається скрапбукінгом і посткросінгом, доросла до Києва і переїхала сюди, любить фотографувати. Думаю, тижнів зо два — і вона б знайшла собі чудового хлопця, адже із зовнішністю у неї було все ок, рівень тарганів у голові не зашкалював, самореалізація вдавалася на гідному рівні, вона була відкрита до світу. І я! Я! зіпсувала дівчинці життя. Марина почала уявляти себе і Петра. Петра! Ні, не Порошенка. Якби ж то! Вона запала на хлопця, що приїхав до Києва з далекого смт Сумської області, до якого автобуси ходили рідко, підстрибуючи на зруйнованих дорогах. І правильно, навіщо їздити в таке смт, де живуть такі особи, як цей Петро. Ліпше б лишався він там, де народила його мама. Петро був уособленням безвідповідальності, був ледачим і навіть бороду нормальну не міг відростити. Він знімав кімнату в одній квартирі з Мариною. У перший же день знайомства, відчувши від Петра запах гидотного самогону і поту, Марина ледве стримала напад блювоти, а вночі ледве не заплакала. Ну і сусід же їй дістався. Вона б віддала все, щоб не жити з ним, але грошей вистачало лише на кімнату в цій квартирі, де вже давно мешкав смердючий сусід. Тиждень вона спостерігала за тим, як він примудряється пити чай, молоко, каву, сік, портвейн із чашки, яку ніколи не мив. Тому його чай завжди мав смак молока, а кава була зі слідами соку. Петро періодично влаштовувався на роботу, але кидав її днів через три, доводячи всім, що там його не цінують. Він митець, він не може бути вантажником, офісний графік занадто тисне на нього, на роботах більш творчого характеру занадто мало платять. Тому Петро зачинявся у своїй кімнаті на кілька днів, а потім виходив просвітленим і сідав на стілець у кухні, брав до рук гітару і намагався щось зіграти. Спочатку Марині здавалося, що він підбирає мелодію до пісні, але

через кілька днів вона розкусила його. Грати на гітарі він не міг, проте бринькання робило хлопця величним у своїх же очах. Він підбирав мелодії і не міг підібрати, бо сірість тиснула на нього. Принаймні, так він виправдовував своє бринькання.

Марина настільки не переварювала Петра, що точно знала: в Києві вона має працювати сумлінно, щоб заробляти гарно і скоріше змінити цю дешеву кімнатку на Дарниці на гарне житло хоча б на Відрадному. А потім Марина зізналась сама собі: нехай та квартира буде на Троєщині чи ж бо в Ірпіні, головне, щоб сусіда свого вона більше не побачила. І тут я! Я! Зіпсувала дівчинці життя. Магічна шавасана. До Марини в психічне поле приходять Петро. Вона, натхненна моїм магнетизмом, просто змушена знайти об'єкт, на який має вилитись добряча порція моєї клятої, трохи втраченої і не туди направленої хтивості. Але я досі дивуюсь її розуму! Розуме, невже не можна було підібрати будь-кого іншого? От реально, будь-кого іншого? Чуваків з її роботи, однокласника, згадати когось із колишніх? Колишніх, альо, мозку, ти ж часто так робиш, коли я тебе надихаю, а інших варіантів нема! Але ж ні, що ближче лежало, те і стало для мізків об'єктом. Мить — і мозок починає прикрашати Петра, вбачати у ньому прекрасну пару для Марини. Так уже влаштована природа: закохані завжди втрачають здоровий глузд. Але у випадку з Мариною стався банальний колапс. Мозок дав не просто збій, а збій епічний, нелогічний, небезпечний. Якщо придивитись, Петро має м'язи і навіть щось, що нагадує прес, шепоче отруєний мною мозок. Ну не зовсім і прес, але ж такий рідний. Він такий милий. І такий ніжний. І ямочки у нього. А яка мила борідка. А не працює він, бо він дійсно геніальний. Навіть у його музиці щось є таке — таємниче, загадкове, талановите. А Вакарчук? Хіба він не так само починав? У тісній квартирі. Певно, теж пив із брудних чашок. А якби він влаштувався на роботу, покинув своє покликання? О, ні! Шлях митця важкий. І йому потрібна підтримка. Йому потрібна муза. Дівчина, що буде надихати, поважати, цінувати. Марина, як собака Павлова, зачепилась за хлопця, і почало її накривати,

заливати, відносити. І на одну людину в нашій реальності стало менше, і на одну хворобливу реальність стало більше. Бо все я! Я! Зіпсувала дівчинці життя.

Я полетіла на Дарницю. Може, не все так погано. Може, вони будуть хорошою парою, вона мотивує Петра взятися за голову. Прилітаю до нього, а він лежить на дивані: в одній руці чіпси, в іншій руці його не дуже великий статевий орган, на ноутбучі порно, де є лише одна людина і два песики. Блін! Схоже, що взятись за голову йому буде важко, зазвичай він береться не за голову. А на тумбочці ще й тарілка, в якій лишилось тісто від пельменів, бо ж м'ясо він виколупав звідти кілька днів тому. А на підлозі шматки «Мівіні». І ось це восьме чудо світу вона покохала. Та ну на фіг. Треба було щось робити. А день був спекотним. І за планом я мала пробігтись по ще кількох сотнях киян. Але я повернусь, Петре! Від моєї присутності хлопцю вдалось закінчити почату справу, хоча в його фільмі навіть ще не всі песики встигли взяти участь в акті поєднання, а він уже вдовольнився і виключив мотивуюче відео. Петре, ти не хочеш помити свою тарілку? Ні, він не хотів. Митець вирішив поспати. Ох.

*

Пам'ятаю, як приблизно через рік своєї роботи, я помітила цікаву особливість свого тіла. Я могла змінювати його так, як мені було завгодно, але мені не треба було платити за це своїм часом і трудом. Юним дівчатам легко бути гарними, бо найчастіше їх тіла в підлітковому віці підтягнуті, стрункі і спокусливі. З віком природа вимагає все більше людської енергії за те, щоб їх тіла лишались гарними. Людям доводиться обмежувати себе, записуватись у басейн або ж спортзал. Гарний прес потребує жертв — не з'їденої піци під час святкування підвищення колеги, не з'їденого тортика на дні народженні сина, годинки в тренажерному залі, поту, який буде стікати по твоєму тілу, бігу по вулиці. Інша справа — мій прес. Я могла стати біля дзеркала й обрати собі такий животик, який би я хотіла. З кубиками, як у спортсменок. Або ж плаский, як у моделей.

Те ж саме з попою. Підкачана, звичайна, велика, маленька. А груди. Ох, перші кілька місяців роботи я змінювала форму і розмір грудей ледве не щогодини. Я милувалась своїм тілом і ловила кайф від того, що моїм тілом милуються на вулицях чи у кав'ярнях. А потім мене попустило. Змінювати зовнішність я майже перестала. Але помітила, що мій дар не потребує вкладення енергії і часу у те, щоб лишатись гарною. Я майже впевнена, що, коли піду на пенсію, втрачу ці чари. Я почну старішати, на моєму обличчі з'являться зморшки, а на стегнах — целюліт. І мені доведеться боротися з природою, бо я вже не буду служити їй. Боротися з улюбленою природою, яка скаже мені: «Тепер воюй по тій стороні барикад». Це так жорстоко. Чи зумію я грати за її правилами, чи вистачить мені сили, чи я програю? А може, й не буде нічого подібного. Ми ж так мало знаємо про ті гріхи, які пішли на пенсію. Від них нема ніяких звісток, вони з нами не спілкуються, а може, й забувають про наше існування, щоб не бовкнути зайвого якійсь допитливій людинці. Уявляти пенсію страшно. Сидіти в кріслі-гойдалці десь там на Балі під пальмою, пити коктейль, дивитись на океан і не знати, хто ти, звідки, як ти домоглась того, щоб отак тут безтурботно собі сидіти і пити ті коктейлі. Невже ми зможемо бути щасливими на пенсії? Мої дівчатка кажуть, що неодмінно зможемо. Вже занадто важку роботу ми виконуємо. Бог неодмінно відсипле нам трохи щастя наостанок. Така вже буде наша пенсійна виплата.

*

Квітнева злива прекрасна. Гроза, блискавка, електричний струм, народжений природою. Ми з дівчатами сиділи на новій канапі, яку нарешті до нас доставили того дня з-за кордону. Вона була довша за попередню, і щільно сівши на ній, ми вмістились туди всімох. Перед тим її довго пестила Ненаситність, яка любила їжу і речі з інших країн.

— Відчуваєте цю енергетику? Вона побувала там, де нам ще не скоро доведеться побувати. — промовляла Ненаситність.

— Канапа як канапа, — заспокоювала її Заздрість.

— Головне, що ми на ній вмістились. Враховуючи, що ти, Ненаситносте, знову сіла на дієту, думаю, місця нам вистачатиме завжди.

Поклавши довгі ніжки на журнальний столик, ми відпочивали. У відчинене вікно до нас увірвалося свіже весняне повітря, прохолода, відчуття переродження, тисячі початків. Дощ умивав Київ, змивав з нього пилюку, боровся з вихлопними газами, малював калюжі. Саша лежав на килимі під батареєю. Тепер йому постійно було холодно, а там він жадібно ловив тепло і тулився до гарячого металу. Підводився лише для того, щоб сходити в туалет, іноді не доходив, спричиняючи незручності охайним гріхам. Сил прийняти душ у нього не вистачало, апетиту також не було, нас він не помічав, при цьому кожна з дівчат постійно опромінювала його своїм гріхом, спустошуючи душу. Вони мстилися за мене, а він все більше нагадував то п'яничку, то закінченого наркомана. Найсумніше в цій історії було те, що у нього не було причин повертатись до життя. Я розуміла, що вийшовши з цього трансу, він знову зіштовхнеться з сімома злими на нього гріхами, а це було для нього безвихіддю. Єдиним логічним завершенням цього мала би бути повільна смерть. Та квітнева злива давала того вечора повне право забути про чоловіка з нашої квартири, відкрити вікно і впустити холодну свіжість і прекрасну мелодію дощу до кімнати.

— Чай із Карпат. Так дивно, іноді мені сняться гори. Певно тому, що потрапити до них доведеться ще не скоро, — промовила Жадібність. Тієї ночі ми всі пили карпатський трав'яний чай, намагаючись хоч у смаках і запахах пізнати інший бік країни. Холодний вітер дув на нас із вікна, а гарячий чай зігрівав зсередини.

— Ти мрієш побувати у Карпатах? — запитала я.

— Так. На пенсії я обов'язково поїду подорожувати автостопом і доїду до гір. Знаєте, автостоп буває жадібним і щедрим. Жадібний — це спосіб економії. Деякі люди вважають, що їм хтось щось винен, водії зокрема. Тому вони підіймають руку біля дороги, вимагаючи їх підвезти. І саме біля цих людей водії зупиняються рідше. Інші ж

пізнають світ і взаємодіють. Насправді вони інколи дають водію більше, ніж беруть собі. Вони заряджають енергією, божевільними історіями, вислуховують краще за будь-якого психотерапевта. Лише духовно багаті люди розуміють, що можливість дарувати подарунки — це справжнє щастя, справжній дар. Мрію і я так проїхатись автостопом, даючи щедрим душам, які мене підберуть, свою посмішку і любов, свій оптимізм і доброту.

— А я мрію про зірки, — сказала Ревність. — Часто чула про яскраві зорі, яких у Києві не побачиш, навіть якщо полетіти вище хмар. Їх можна побачити лише за містом, там, де немає так багато штучного світла. Я чула про те, що в селах можна милуватись тисячами зірок, які сяють немов діаманти. Під тими зірками ти відчуваєш себе не просто гріхом, а маленькою частинкою Всесвіту, такою малою, але такою важливою. Можливо, там, за мільярди світлових років, твої очі теж є для когось двома зірками.

— Про що мрію я? Про тишу, — промовила Заздрість. — Про спокій. Про далеке село, де навіть інтернет ще не провели, а вишки мобільних операторів стоять від села так далеко, що перетворюють телефон у непотрібний аксесуар, у дзеркало, у залізо. І кажуть, що там життя завмирає. Тамтешні гріхи ніколи не поспішають, а люди тим більше. І там є час для того, щоби піднімати голову до неба і рахувати хмари. Діти в тому селі мають час на те, щоби бачити у хмарах різних тварин, лазити по деревах, обливати один одного водою. І нема там тієї заздрості в Інтернеті, і ніхто там не робить селфі, посміхнувшись лише на мить для інших, забуваючи при цьому усміхнутись собі.

— А я б хотіла пірнути в океан або в море, — промовила Лють. — У хвилі могутніх вод. Дніпро так швидко несе свої води далеко вниз, до чогось важливого, до чогось дійсно величного. Так хочеться сісти в яхту і плисти водами Дніпра далі туди, куди не можна. Вилитись разом із водою в море, пірнути у хвилі морські, зануритись так глибоко, де плаває небачена людським оком риба. А потім лягти на спину і чекати, поки води викинуть тебе на берег. Морське повітря. Кажуть, воно солоне і чисте. Тиша. Спокій. Гармонія.

— Я би хотіла смаків. Різних. Українська кухня прекрасна, але я би хотіла балувати свої смакові рецептори новими смаками, про які чула від людей, — розповідала Ненаситність, яка сиділа на дієті. — Про надзвичайно гострі страви Азії або ж неймовірні солодощі Туреччини, про смачну каву Італії. Я можу лише чути про ці делікатеси, але я — спеціаліст зі смаків — не можу їх скуштувати. На пенсії я буду подорожувати по ресторанах всього світу.

— А я, я... — промовила я, — мрію мати маленький будиночок, мені байдуже, де. Я бачила тисячі мандрівників, я знаю, що і вони плачуть, і вони бувають нещасними. І зірки в небі, і смачна їжа, і море, і гори — все це прекрасно, але все це проміжний етап, все це те, що хочеться збирати, лишати у спогадах. Але так хочеться повертатись у затишний будиночок, кидати дрова у вогонь, пити вино і відчувати обійми. Обійми рідної людини, для якої теж буде байдуже, де, головне — з ким, з тобою.

Тієї ночі карпатський чай і злива змусили нас всіх на мить відчути себе рабінями столиці, обмеженими, а не вищими. Гріхи також іноді сумують. Певно, це природно, коли твій настрій немов море — то штиль, то буря.

*

Якби однієї весняної ночі я підійшла до Лери, повільно підійшла, навшпиньках, так, щоб не розбудити, щоб не злякати ненароком сон... Якби я дістала з кишені шпильку, відсунула її ковдру, відсунула нічну сорочку, звільнила її груди... Якби шпилька зробила маленьку дірочку десь там нижче грудей, посередині, там, де відпочивала її душа... І полилась би кров, дуже повільно, а з нею б вилетів дух, дуже швидко, висмоктало б його, залишилось би лише тіло, але серце все ще билось би, а в ту дірочку між грудей залетіла б швидко я. Закрила б зсередини отвір пластирем, прийшла б до тями, заліпила б себе пластирем ззовні. Якби я все це зробила, прийшла б до Сашка, маючи її тіло, звільнила б його, сказала б: «Тікаємо разом, будьмо разом відтепер»... То він через рік, чи через місяць, чи через тиждень покинув би мене. Бо не була б я нею. Ніколи нею мені не бути. Бо кохають не тіло, а ось цю душу, яка може вилетіти крізь

малесеньку дірочку, без якої серце повільно зупиняється, всі процеси в тілі вповільнюються і завмирають. Назавжди. Фабрика з виробництва, розповсюдження й обміну енергії навечно закривається. А кохання лишається в повітрі. Назавжди.

Тими весняними ранками у квітні Лера була надзвичайно щасливою, адже через кілька днів після знайомства їй подзвонив Артур. Він попросив Леру допомогти йому вибрати подарунок для дружини, а вона, звісно, погодилась. Він не відводив від жінки погляду. Лера і сама часто грала з чоловіками в цю гру. Говорити, не давати обіцянок, просто посміхатись, просто сяяти, просто багатозначно мовчати, заворожувати поглядом. Тепер же вона бачила себе в діяннях Артура і їй було надзвичайно радісно усвідомлювати, що цей чоловік вміє говорити з нею однією мовою — фліртом. Лера все відчувала, вона теж посміхалась, вона включила весь свій шарм і привітність. Похід за подарунком дружині зайняв у них близько двадцяти хвилин. Весь інший час вони спілкувались. Лера була вражена цілеспрямованістю Артура. Він мав успішний бізнес в Ізраїлі, але йому було мало, він хотів більшого. Як і Лера. Вона чудово розуміла, як це. Коли в тобі стільки енергії, що ти не можеш сидіти на дивані. Коли гроші — це побічний ефект для тебе. Головне — рухати справу свого життя далі, робити її кращою, не боятись ризикувати і братися за нове, вводити інновації, експериментувати. Рухаючись вперед, ти ніби рухаєш разом із тим Землю вперед, змушуєш її обертатись, ти не можеш зупинитись, ти прагнеш рости. Година розмови, а Лері здається, що ще ніхто її так ніколи не розумів. Їй здається, що інші чоловіки — звичайні ледачі істоти, лише Артур особливий. І ця ілюзія відкрила в її мозку таємний сейф. І з того таємного сейфу починають текти її тілом ендорфіни. І вона щаслива. Як же важливо людям знайти того, хто буде розуміти; поруч з такими людьми ви відчуваєте себе у безпеці, ви навіть вірите в теорію половинок. Тепер ендорфіни — наркотик Лери. Тепер за те, щоб отримати цього наркотику ще, вона буде готова розбити родину. І байдуже, що дружина її

коханого — її хороша подруга. До всього байдуже. Лише б отримати ще одну порцію цих ендорфінів. Вона розуміла, що варто було зробити аборт своїй закоханості. Але не могла і не хотіла. Вона хотіла падати і при цьому відчувати себе жінкою, мріяти і літати у цих мріях. Інколи жінки настільки сильно хочуть літати, що дозволяють собі летіти на дно. З моїми поцілунками боротися важко.

Вони домовляються про другу зустріч. Артур її торкнувся. І його пальці зробили неймовірне, адже ендорфінів було в рази більше. Мурашки. Крила. Щастя. Лера обожнювала слухати, як він говорить. Артур обожнював слухати, як говорить Лера. І було так дивно, що вони читали і любили однакові книжки. Однакову музику. Вони смакували вино. Вони тримали один одного за руку в ресторані. Вони пірнали в очі один одного. Ніби між ними в ресторані нема столу з картатою скатертиною, ніби між ними нема відстані, навіть їх тіл нема. Вони були одним цілим і звісно їх шалено тягнуло один до одного. Мої поцілунки на лобі робили свою справу, квітець зводив їх з розуму і робив живими та щасливими, залежними і п'яними від пристрасті. Лера тієї весни сплутала мене зі справжнім коханням.

Сеошник Марк

Марк був наш чувак. Свій. Грішний. Гарний. Злий. Ненавидів увесь світ, ходив до тренажерного залу, набивав собі татування раз на три місяці. Татування — маленький акт мазохізму, який залишається з тобою назавжди. Ні, чого це назавжди? На кілька десятків років. У випадку з Марком на один десяток років. Чому ж люди лякають людей з татуваннями цим «на все життя», якщо варто сказати «всього лише у цьому короткому житті». Ех, Марку, краще б ти на ті гроші, за які бив свої ексклюзивні і дуже креативні татухи, допоміг діткам. Будь-яким. Можна навіть африканським. Можна навіть не діткам. Знаємо ми, що діток ти не любиш, як і весь світ. Знаємо, як ти ненавидиш їхню присутність у громадських місцях, адже вони не дають тобі відпочити. Кричать, а твоє тіло інстинктивно відчуває небезпеку, і ти переповнюєшся люттю і нерозумінням. Навіщо батьки беруть їх із собою? Чому не закривають у темній кімнаті так, щоб їх ніхто не чув і не бачив? Хіба це квіти життя? Ну добре, дітям не допомагай, але ж є ще й інші нужденні. Ти міг би допомогти бабусям або хоча би котикам. Ключове слово — віддати. Щиро, по-доброму поділитись, збагатитись, віддавши. Але ти обрав інший шлях.

SEO — це часто коктейль, у якому головний інгредієнт не знання, а удача. Ні, звісно, без досвіду і базових знань, певних зв'язків розкрутити сайт, а саме цим займаються вищезазначені сеошники, буде важко. Але виконуючи ті ж самі речі для різних сайтів, один з них буде мати чудовий прибуток, інший буде мати лише збитки. Бо пошукова система чимось схожа на Всесвіт. У Яндексі і Гуглі своя

атмосфера і розгадати її важко, СЕОшники ж схожі на відьом, астрологів і магів. Вони ніби щось і роблять, але часто можуть дозволити собі не робити нічого і запевняти всіх, що вони надзвичайно багато працювали. Єдине, що їм дійсно доводиться робити багато — спілкуватися зі своїми замовниками. При цьому використовуючи всі премудрості шановного Дейла Карнегі. В іншому випадку клієнти підуть до іншого мольфара, тобто сеошника. Крім усього іншого, сеошникам потрібно спілкуватись із копірайтерами і дизайнерами, веб-розробниками і рекламодавцями, вебмайстрами, а також іншою купою сторонніх людей. А ті дуже часто намагаються довести сеошникам, що вони обмежені, нетямущі, тупі і взагалі не поважають їх час. Тому часто Марк і був таким злим.

Марк замислився одного разу, хто ж його бісить більше: тупі замовники, яких він щиро ненавидів, або ж тупі копірайтери, яких він щиро ненавидів. Оскільки відповіді на це питання не було, Марк потягнувся до того, що було ближчим і солодшим. Ну звісно, цю насолоду підкинула йому наша наркотична Насолода. Їй було легко з Марком, як і з іншими шановними панами, які живуть у Києві, всіх ненавидять і мають багато грошей. Він відразу ж полюбив кокаїн і його пластикові банківські картки все частіше виконували функцію формування прекрасних і гарних доріжок, що дарували щастя. Коротких чи довгих, але завжди солодких. На відміну від тупих людей, доріжки викликали у Марка лише позитивні емоції. Він їх любив. Навіть поважав. Доріжки не задавали сотню тупих питань, не трахали мозок, не дратували, не найжджали, не чекали неможливого від нього, не напружували. Навпаки. Заспокоювали, наповнювали радістю, дарували любов. ЛЮ-БОВ.

Гроші. У хороших і працюючих сеошників завжди є гроші, запам'ятайте, дівчата. А гроші псують людей. Тому не радила б я вам ставити цю перевагу вище за інші. Гріхи дуже любляють гроші, адже тоді людину напрочуд легко змушувати грішити, є за що зачепитись. Цей ресурс ми скеровуємо у грішне русло. Тому, дівчата, будьте обачними з грошима. Ось так було з Марком. В один момент він

перестав вірити у те, що любов можна створити, він щиро вірив, що її можна лише купити. Він купляв жіночі тіла або ж користувався безкоштовними. Він не соромився брехати, але будьмо відвертими, у Києві зараз не треба багато брехати дівчині, щоб затягнути її до ліжка. Особливо коли в тебе модні татуювання, борода, гарний одяг і брутальний погляд.

Життя пролунали

Чим я могла себе заспокоювати і відволікати від помираючого Саші? Тим, що раніше сприймала як належне. Наприклад, гарним одягом. Натягнула на себе дорогі туфлі, які навіть Лера собі дозволити не могла та й більшість киянок. Намастила губи чарівною помадою «NoUBA Millebaci», розпустила густе чорне волосся. Стала оголеною перед дзеркалом і милувалася собою. Дивилась на свою всемогутність, то змінюючи зовнішність, то стаючи прозорою. Думала про те, що я могутній гріх, а Саша і його Лера — усього лише люди, слабкі люди, нічим не особливі. Смерть Саші буде такою, як і смерть інших людей, яким гріхи подарували венеричні, серцево-судинні, онкологічні чи інші види хвороб. А Саша тим часом кашляв біля батареї, щось промовляв зі свого трансю, а я завмирала, відчуваючи свою провину. І знову заспокоювала себе думкою, що він сам зробив вибір. Дівчата теж заспокоювали мене, казали, що я тут ні до чого, що немає різниці, де його душа покине тіло: у нашій квартирі чи під колесами автівки. Та все одно я відчувала свою провину, тому не могла знаходитись вдома. Певно, тому після затяжних весняних морозів у Києві раптом стало дуже тепло, подекуди навіть спекотно. Швидко зацвіли абрикоси і розпустилося листя. Я багато працювала. А коли робота закінчувалась, я не могла знаходитися вдома.

Якось, хоч і була дуже втомленою, натягнула панчохи та сукню і вирушила літати нічним Києвом. Літати і думати, насолоджуватися повнею. Моє місто. Моє. Там у тишу вривається поїзд з вантажними вагонами, вони проносяться столицею, розрізаючи її спокій, доносячи стукіт коліс у кожне вікно. І ті, кого мучить безсоння,

чують тебе, поїзде. А я сіла на міст над залізничною колією і дивилась, як вагони внизу міцно тримаються один за одного. На небі місяць світив так яскраво, що я добре розгледіла колір даху тих вагонів. І коли вони закінчились, настала тиша. Було чути, як вітер торкався дерев, а вони відповідали йому шелестом, бо поступово відростили на собі зелене листя. Вітер тепер жбурляв не снігом в обличчя, а дарував пахощі, коли дмухав на цвіт яблунь та абрикос, а шелест листя заспокоював. Хотілося торкатися до нього, незайманого пилюкою, гладити його і дякувати за цю чисту незайманість. Це квітень. Це зелена трава, це мурахи і мухи, які прокинулись від сплячки. Це квітень, це ночі, що стають коротшими, це дні, що стають довшими, це запашні абрикоси, це бджоли. Це квітень. Це червона помада, це надія, це кохання, це життя, це свобода. Це я.

Мене на мосту помітив якийсь дуже п'яний чоловік з обручкою на пальці. Підійшов поближче, попросив грошей на горілку. Я сумно посміхнулась і спитала, чому він лишив дружину вдома одну. А він сказав, що та дивиться за двома дітьми, а його все дістало. Я спитала, скільки ж він вже в такому запої. Він сів поруч зі мною і почав рахувати на пальцях. Загинав їх і нарахував 7. От тільки я так і не зрозуміла, чи то він 7 днів у запої, чи 7 тижнів, чи 7 місяців. Я просто сказала, що так робити негарно. Нема в його очах пристрасті, а горілка і побут мені заважали оселитись у ньому. Ще я сказала, що йому варто зав'язувати, бо я, відьма у сьомому поколінні, нашлю на нього невиліковну хворобу і в нього відпаде член. Чоловіку цей жарт дуже не сподобався і він вже намагався встати і піти, та не виходило ні встати, ні піти, ні навіть відповзти. Тоді я злетіла над ним. Трохи покружляла, зробила граційне сальто в небі, ну просто як стриптизерка на сцені, вигиналась у тому небі, а на задньому плані світив місяць. Краса! Так атмосферно вийшло, а чоловік, здається, не оцінив. Вмить протверезів і чкурнув подалі. А я прокричала, щоб пити зав'язував, бо я повернусь. Ех, таку видовищну картину він зранку назве білочкою, а не мистецтвом, аж образливо, але що поробиш! Гарних стриптизерок ще й не так обзивають.

*

У тому квітні запам'яталась мені ще одна цікава історія. Була чергова ніч, яка витягнула мене з ліжка на вулицю: я знову не могла лишатися вдома і слухати вже хронічний кашель чоловіка. Вийшовши до вітальні навшпиньках, щоб нікого не розбудити, я побачила Ненаситність і Лють, які саме взувалися у коридорі. У нас такі випадки бувають часто. Якщо гріхи не сплять вночі, значить, десь хтось має згрішити. Довго вилежуватися в ліжку ми права не маємо. І часто вночі у вітальні ми наштовхуємося на безсоння одна одної, а потім вирушаємо на прогулянку всі разом. Нічка тоді виявилася дуже приємною. По-перше, холод остаточно відступив, і в повітрі відчувалась подекуди літня свіжість, яку всі обожають. Наші тіла були звільнені від важкого зимового одягу, на ноги можна було взути звичайні кросівки. Сухий асфальт. Жовте світло ліхтарів прикрашало темні вулички. Вивіски магазинів кидали відсвіт на перехожих. Прекрасна весна у прекрасному нічному місті. Ми ходили по барах, по вулицях і під'їздах. Ми натхненно надихали Київ грішити. А потім близько третьої ночі я відчула одну зі своїх гріховних сестер і те, що в її життя насувається щось дуже вибухове. Я ніби побачила той океан емоцій, який скоро зруйнує її спокійне життя. У ту ніч із нею мало статись щось доленосне. Я схопила подруг за руки і ми миттю залетіли на Виноградар у невеличку однокімнатну квартиру в панельному будинку.

Аліна сиділа перед ноутбуком в одній спідній білизні і щось активно переглядала. Я пірнула до її пам'яті і за мить повернулась назад. Дівчата тим часом сіли на дивані.

— Люблю, коли вони вночі з ноутбуком сидять за столом, ми можемо полежати тим часом на їхніх диванах. А от взимку вони кутаються у ковдри, займають свої ліжка і канапи, а нам доводиться сидіти на стільчиках чи на підлозі, — промовила втомлена Лють.

— Що там у неї? — спитала Ненаситність, яка вже також хотіла швидше повернутись додому.

— У неї там колишній коханець, — відповіла я, дивлячись на її монітор.

— Який же ваш діагноз, докторе Хтивосте?

— Ну, таке. Він лайкнув її фотографію і написав реплай в Twitter. І це було сьогодні вдень, коли вона була на роботі. З того часу вона думає лише про нього. І вивчає його сторінку в соціальній мережі. Передивляється, кого він лайкав, сторінки його друзів і дівчат, що лайкали його аватарки. Аналізує, кого лайкав він.

— Boring, — промовила Лють і позіхнула.

— Ооо, і що ми тут робимо? — позіхнула Ненаситність.

— Я відчуваю, що зараз має статись щось дуже цікаве. От відчуваю і все, — промовила я.

Гормони, якими я засипала цю дівчинку півроку тому, прокинулись знову. Закоханість перемагала здоровий глузд. А дівчинка ж давно і не дівчинка — двадцять сім років дамі! У її віці сотню років тому вже чотирьох дітей бавили, а вона включила вселенську аналізаторну машину й аналізує особистість шляхом дослідження лайків і реплаїв. Вирішує дуже складну задачу: що ж написати йому у відповідь, який сакральний сенс його лайку: він випадково це зробив, він довго думав і зрозумів, що ночі з Аліною були найкращим, що було в його житті і він хоче все повернути? Або ж йому просто давно ніхто не давав і він хоче з нею переспати, а потім знову розбігтись, ніби і не знайомі. Так, це дійсно трохи нудно і сумно. Але моя інтуїція наказувала лишатись у тій квартирі.

— А знаєш, — промовила Лють і раптом підвелась на дивані. — Я теж щось відчуваю. Це не просто гнів, це вагон люті, вона прокидається в мені всередині, дуже скоро я нею поділюся з цією дівчинкою.

Лють завмерла і ніби до чогось прислухалась. У повітрі нависала напруга, а Аліна продовжувала лазити по сторінці свого коханого, вже всоте переглядаючи ті ж самі фото, групи, дописи. Ми відчували якусь хвилю, яка неслась до нас із висоти, з космосу, хвилю люті, яка змітає все на своєму шляху. Ми бачили, що це не хвиля Чорного моря. Ні, це кількадеметрові океанські потужні хвилі злості. Ставало небезпечно. Все навколо набувало смаку загрози. Гантелі перетворювались на зброю, чашки на столі ставали занадто

крихкими і близькими до падіння, ножі на кухні лежали на занадто видному місці. Аліна зайшла в групу, в якій лишав коментарі її колишній коханець, звідти незрозумілим для нас шляхом потрапила на порносайт і почала читати коментарі там.

— Ох, вона читає коментарі, які її коханий лишив на порносайтах. О третій ночі. Люба, вона має розлютитись зараз? — провила Ненаситність, яка відчувала себе зайвою на цьому святі. Аліна була достатньо стрункою і явно не з тих, хто їв уночі. — Давай вже, роби свою роботу і полетіли додому.

— Ні... Буде щось більш шокуєче, — промовила гріхinja, а я цієї миті все згадала. Еврика! Її колишній полюбляв знімати своїх дівчат на камеру, а потім продавати свої шедеври порносайтам.

— Здається, я знаю, що зараз буде, — промовила я.

Цієї миті Аліна перейшла до розділу «Аматорське відео», а потім побачила себе.

— Ооу! — промовила Лють! — Поїхали!

Лють пірнула в її тіло. Аліна, що спочатку відчувала сором і відчай, навіть не встигла додивитись фільм зі своєю участю до кінця. Лють перетворила всі мої гормони на матеріал для себе. Ми стали свідками... Ні, не Ієгови. Свідками чергового перетворення любові на ненависть. Дівчина підвелась зі стільця, схопилась за волосся і почала кричати. Потім вона почала бити ногами диван, кидати рамочки з фотографіями і книжки з полички. Гантелі полетіли в дзеркало, чашки полетіли на підлогу, добре, що ножі були на кухні, а до кухні Аліна не дійшла.

— Ненавиджу!!! Ненавиджу!!! Виродок!!! — кричала Аліна голосом нашого гріха. Нарешті, Лють вилетіла з її тіла щаслива і задоволена.

— Тепер і спати не хочеться! — промовила вона, збуджена і весела.

— Я його вб'ю, — продовжувала кричати Аліна і почала вивертати все з шафи. Натхненна Люттю, почала вдягатись, а потім кинулась до ноутбука, набрала повідомлення до коханця.

— Вона включила CapsLock. Небезпечна штучка, я її боюсь, — засміялась Ненаситність.

Аліна набирала повідомлення і видаляла. Набирала і видаляла, поки не жбурнула ноутбук у стіну. А потім ще більше розлютилась, адже написати тепер не могла.

— Воу-воу, — прокричала Ненаситність, крізь яку у стіну полетів ноутбук.

— Круто я тоді змусила її погрішити? — спитала я у дівчаток.

Але вони не відповіли, адже Аліна швидко натягнула футболку і кудись вибігла. Ми шугонули їй навздогін.

— Мені здається, вона хоче його вбити, — сказала Лють вже у польоті.

— Ну і думки ти їй підкинула, — заінтриговано промовила Ненаситність.

— Ну чому ви мене не хвалите? Круто ж я тоді змусила її погрішити? — напрошувалась я знову на компліменти.

Друга ночі, а Аліна навіть не може дочекатись ліфту. Біжить сходами униз. Ми летимо за нею. Куди вона? Нам стає дуже цікаво, я вже не раз пропонувала своїм подружкам гуляти вночі з попкорном.

Сусідній будинок. Але там не живе коханець. Вона дзвонить у чийсь двері. Потім стукає ногами. Їй відкриває сонний хлопець у трусах.

— Антоне, в тебе є пістолет? — промовляє Аліна до хлопця. — Я знаю, що є! Дай мені пістолет!

Хлопець намагається заспокоїти істеричну подружку-однокласницю, яка вломилась до його квартири. Але слова на неї не діють, вона вже готова почати порпатись у його речах і шукати пістолет. Щоб врятувати ситуацію, Антон дає Аліні ляпас. Кричить на неї, і дівчина здається. Вона починає плакати і з тими сльозами вгамовується лють. Вона відчуває себе такою нещасною. Навіть вбити нікого не змогла. Нарешті, вона усвідомлює, що кохала людину не добропорядну, м'яко кажучи. Ілюзії, які давали їй надію, руйнуються. Привіт! Ласкаво просимо в реальне лайнове життя! Антон пропонує дівчині горілки, вона випиває, а ми летимо додому. Нам стає остаточно нудно, свою справу ми зробили.

— Навіть не знаю, чого вона засмутилась. Те відео на порносайті має високий рейтинг, і вона там дуже навіть ефектно вийшла, — промовила Ненаситність.

— Ну! Вона тоді щодня качала прес, фігурка у неї там — те, що треба. Ну і під час сексу вона дуже добре себе поводи́ла, бували в неї і гірші випадки, з усякими там негарними звуками і виразами обличчя. А тут просто профі! — підтвердила я.

— Певно, вона не додивилась до кінця. На що закладемося, що коли вона піде, Антон почне розшукувати те відео в інтернеті?

— А мені цікаво, що вона напише своєму коханому. Захоче помститись чи пробачить?

— Ну, я лишила в її серці багато люті. Але, звісно, вибір буде робити вона.

Багато хто з людей вважає життя лайном. Але лайно — це проміжний етап. Лайно потрібно перетворювати на добрива — так, як це робив розумний Марк Уотні на Марсі. Оговтавшись від болю, що спричинили уламки ілюзій, певний час життя і справді може здаватись лайном. Та потім, якщо направляти свою енергію у русло правильне, життя буде здаватись прекрасним. Природа винагороджує людей за творчість і працю своїми гормонами задоволення. Солодкими й абсолютно не грішними.

*

Кучеряве волосся, блакитні очі, кеди 24-го розміру. Я побачила маленьку дівчинку, яка гралась у мокрому піску немов справжня леді. Хоча навкруги були калюжі і бруд, вона елегантно насипала пісок, перетворюючи його з багнюки на каву, торт й інші смаколики. Мама кучерявої принцеси розмовляла по телефону і не зважала на свою доньку. Я, прозора, сіла на гойдалку, почала повільно гойдатися, вдаючи, що її розхитує вітер. Раптом дівчинка зірвалася і побігла вбік дороги. Я злякалась, що вона потрапить під колеса випадкової автівки. Хвилюватися, як виявилося, не було сенсу, адже малеча побігла за пакетом, який піднявся вгору з поривами вітру. Дівчинка дострибнула до

нього і спіймала, а потім поклала до смітника. Після цього витягнула з калюжі обгортку від шоколадки і теж запхала її до смітника.

Я замислилась над тим, навіщо люди народжують дітей. Здається, що це є метою нереалізованих жінок, коли на роботі задоволення вони не отримують і користі суспільству з них ніякої, вони бажають народити дитину і скерувати енергію на виховання своєї малечі, яка має бути кращою за батьків. Не просто розмножитись у майбутньому, а нести користь, бути успішною і щасливою. Такою, якою не вдалося бути мамі. Люди народжуються, щоб інвестувати у власне майбутнє. Але з іншого боку, чи не жорстоко вони чинять із власними дітьми і планетою? Лишають після себе продовження, а це продовження нищить Землю. Навіщо прирікати дітей на випробування, на зустріч із нами, на повільну деградацію під парканом, на якому облязить фарба? На планеті і так мільярди людей, війни і голод, обмежені ресурси, божевільні диктатори з ядерними кнопками, схиблені релігійні фанатики.

Якщо вже і народжувати дітей, то таких принцес, як ця крихітна леді. Дітей, які будуть любити планету, будуть не користуватись нею, а дбати про неї, примножувати красу, дарувати красу, бути цією красою. Дітей, які лишатимуться прекрасними і чистими, незважаючи на навколишній бруд. Як би було прекрасно, якби всі народжували дітей, кращих за себе, вищих, тих, які будуть рости розумово і духовно, забравши одного дня все людство на іншу планету. А ми би з дівчатами, звісно, сіли б на ту ракету разом із ними. А хтозна, можливо, ті, вищі, люди навчилися би бачити нас, наші хитрощі, оминати наші спокуси. А, може, вони подружилися би з нами, ми би давали їм стільки насолоди, що вона не завдавала б їм у майбутньому шкоди. І ті люди ввічливо попросили би нас не летіти з ними на іншу планету, вони б лишили Землю у наше розпорядження. А ми би погодились. Такою була би наша пенсія — не на безлюдному острові, а на безлюдній Землі.

Мама принцеси бачила, як її донька зіграла роль двірника, посміхнулася і продовжила бесіду. На відміну від

мене, вона не хвилювалась за те, що її дівчинка відбіжить на дорогу. Певно, знала, що діти недурні і набагато адекватніші, ніж деякі дорослі. Я все гойдалася і гойдалася, аж поки принцеса не підійшла до мене.

— Ви будете чай чи каву? — запитала вона мене. Спочатку я мовчала. Думала, що малеча вигадує чи спілкується з уявною подругою. Я подивилась на свої коліна, вони були прозорими, я бачила крізь них зелену гойдалку, що майже зупинила свій рух. Але ж дівчинка дивилась мені просто в очі. Її погляд був таким проникливим, що ще мить — і я б відвела погляд. Та принцеса відійшла перша, почала промовляти голосно, так щоб я чула.

— Добре. Я приготую тобі каву. Королеви повинні пити каву, — дзвенить дитячий голосок на майданчику.

І ось вона через мить повертається, простягає мені чашечку з піском. Як вона може мене бачити? Досі не знаю, як їй це вдалось. Чи то дівчинка була особливою і могла відчувати щось? Нас часто бачать коти, собаки, птахи. Можливо, і малеча вміла бачити глибше, якимось же зуміла роздивитись красу природи на дитячому майданчику і захотіла очистити її від людського сміття. А можливо, то я винна, зовсім втратила свої гріховні чари, почала погано приховувати себе. Узяла горнятко. Подякувала.

— Ти ж справжня королева? — перепитала малеча.

— Чому ти так вирішила? — по-єврейськи і розгублено спитала я.

— Бо ти дуже красива і сильна. Як мої ляльки. Тільки моїм лялькам потрібен Кен, а тобі ні. Раптом із ним втрапиш свою красу?

— Хіба з королями втрачають красу? Я думала, з ними стають ще більш гарними. Такими, як твоя мама.

— Моя мама не ідеальна. Вона слабка без тата. А ти вже ідеальна.

Саме цієї миті дівчинку покликala мама, і вона почала швидко збирати свій посуд до сумки, а потім побігла до жінки, не прощаючись зі мною, не подивившись востаннє, не сказавши ні слова. Ніби мене і не було. Хіба бувають такі розмови випадковими?

Того дня я взяла приклад з юної леді. Коли навколо не було людей, я підбирала сміття і вкладала його до смітників. Я наповнилась такою любов'ю до рідної планети, що мені хотілось робити її кращою. А пристрасть хотілось дарувати лише прекрасним благородним людям. Звісно, під вечір я знову забруднилась, Київ не лишає шансів залишатись ідеалісткою надовго. Та повернувшись додому, я все ж таки підійшла до Саші. Батарея була холодною. Того дня вимкнули опалення. Він був холодним. Худим. Без тям. Десь глибоко в собі. Я накрила його пледом. Таким гуцульським ліжником, теплим і наповненим енергією прекрасних Карпат, які нам не пощастило жодного разу побачити, лиш чули про них з пісень «Мертвого Півня».

Ненаситність

Десь у середині квітня Саша прокинувся, як ведмідь після сплячки. Схуд, а от мішки під очима стали такими великими, що їх можна було давати в оренду дачникам, аби ті тягали в них картоплю і засаджували нею свої городи. Ми з Ненаситністю сиділи на кухні. Саша повільно поплівся до туалету. Начебто так само, як і в попередні дні, але раптом ми помітили, що його погляд став більш осмисленим. Він ніби повернувся зі своєї деградуєчої реальності. Вже знову бачив нас, прислухався, обернувся до нас, кинув швидкий погляд, отже, був готовий боротися з нами. Десь там, у його голові, знову з'явилась надія і зароджувався підступний план втечі. Повернувшись, чоловік не пішов до звичного місця біля батареї, він підійшов до нас.

— Дівчата... Сашенько і ви... Як вас називати?

— Наташенька, — натягнуто посміхнулася Ненаситність.

— Наталочка. Ви ж не московський гріх, а київський, — спробував пожартувати Саша.

— Погоджуюсь, — здивовано промовила «Наталочка».

— Сашенько, Наталочко, я усвідомив свої помилки і прошу вибачення. Сашо... Пробач, будь ласка... — промовивши це, він впав на коліна і схилив перед моїми ногами свою голову. У принципі, так і треба вибачатись за невдалу спробу згвалтування.

Я мовчала. Тоді мені його слова здавалися нещирими. Та й не можна так швидко давати зрозуміти чоловіку, що ти його пробачила, особливо за такий вчинок. Але моя душа розтанула, я була неймовірно щасливою, що він оговтався, прийшов до тями і просить вибачення. Побачивши, що я нічого не відповідаю, Ненаситність почала говорити за мене, заповнивши паузу.

— Ми з Хтивістю тут якраз говорили про мою роботу. Гуляла я вчора по Троєщині, бачу дівчинка замовляє купальник від «Victoria's secret». Замовляє на розмір менший! А гроші позичає.

— Ох, — сумно промовила Жадоба, що зайшла до кухні і приєдналась до розмови. Вона знала, як закінчувались ці історії з позичаннями. Побачивши Сашу, який вже незграбно встиг підвестись із колін, вона здивовано привіталась з ним: — Привіт, мужчино.

— Ну, звісно, як тільки вона оплатила замовлення, мої очі почали палати. Але у жінки, як на добро, закінчилися усі харчові запаси вдома. Довелося надихати її запахами із квартири поряд, де сусіди смажили курку. Вона довго боролась зі мною. Навіть спати лягла. Натягнула піжаму на свої целюлітики, виключила світло, вкрилась ковдрою. Курку вже встигли доїсти. Тоді я почала задувати до її вікна запах сусідського борщу, який готували аж на першому поверсі. Дотягувала аромати до неї по молекулах, заштовхувала в її фіранку, намучилася з тим. Вона крутилася у ліжку, а я не здавалася. Запхала в кімнатку стільки ароматів борщу, ніби він стояв під ліжком. Посилала їй до голови фантазії про сало, житній хліб, сметанку. Коротше кажучи, через годину вона програла, натягнула джинси і пішла до магазину за чіпсами і пивом. Кажуть, що в маленьких містечках магазини не цілодобові. Бідні гріхи маленьких містечок! А мені от пощастило: дама з п'ятим розміром грудей купила великі чіпси, що були по акції і велике пиво без акції. Щось мені підказує, що у нашій війні я переможу так само, як у цьому маленькому бою, і купальник вона цього літа на свій целюлітик не натягне.

— Ти прекрасна, — промовив Саша.

— Ти вийшов зі свого медитативно-існувального стану? — посміхнулась Жадоба Сашку.

— Так, Жанночко. Я би дуже хотів ще походити з тобою по Києву. Що там сталось, поки я відходив від вашого гніву?

— Ніколи не вгадаєш! Реклама на Інститутській! Її познімали.

— Не може бути! Тебе перемогли?

— Я й сама не повірила своїм очам, коли побачила. Вони виграли маленький бій. А от хто виграє війну — ми ще подивимось.

— Але як жадоба може програти війну в Україні? — спитала Ненаситність. — Ніколи не повірю.

— Я, чесно кажучи, теж, — засміялась Жадоба. — Ми живемо в настільки гарній і багатій країні, що її краса стала її прокляттям. Працьовитість простих людей стала їх прокляттям. Все, що мені потрібно — підійти до одного з простих людей й оселитись у його душі. Я шепочу на вухо про те, що йому обов'язково потрібне нове взуття і не з ринку, а з магазину. А потім не з магазину, а з брендового бутику. А потім — індивідуального пошиття з унікального виду крокодилячої шкіри прямісінько з майстерні. І продукти, звісно, вже не можна купляти у звичайному супермаркеті. А якщо відпочивати, то, звісно, на березі океану, на острові. І про час можна дізнаватися тільки з циферблату дорогого годинника. У мене є багато фантазій, які я шепочу на вухо, і ось вони спустошують, не дозволяють бачити справжнє, бажають боротись за штучне, змушують відчувати «мало», змушують казати «ще». Візьми почитати будь-яку газету. Там війна, яку розв'язала я. Політики обливають один одного брудом, бо вночі їм сняться жакіття про те, що їх мільярди перетворились на якісь там мільйони. Я посилаю їм страхи, роблю їхне життя нещасним, а вони тримаються за свої посади, трясуться над своїми статками, постійно думають, як би то захистити їх муром влади і впливу. І продовжують красти, красти, красти.

— А мені подобається, як ти вселяєш у них страх перед інвестиціями. Вони бояться віддати зараз, щоб отримати в майбутньому більше, — промовила я. — Пам'ятаю: науковці дослідили, що діти, які під час тесту на марш-мелоу погоджувалися чекати, а не хапати одразу, пізніше отримували більше зефіру. Тобто їм пропонували на вибір або один марш-мелоу просто зараз, або ж два, але через деякий час. Ті, що погоджувались чекати, у майбутньому стали більш успішними. Ти дуже вміло шепочеш киянам про те, що треба хапати марш-мелоу і швидко забиратися геть, жуючи його на ходу.

— Ніякої моралі в наших політиків, — стеновав плечима Саша, реагуючи не на мою репліку, а на розповідь Жадоби.

— Мораль... Вона стає пережитком минулого для тих, хто відчув насолоду. Мораль називають пріоритетом ідіотів ті, хто сидить на моїй голці розкішного життя. А потім інсульт, інсульт, інсульт. Бо ж постійно тіло у напрузі: раптом бізнес коту під хвіст?

— Жанно, візьмеш мене з собою сьогодні? До політиків і олігархів? Походити по Інститутській без реклами? — спитав Саша, який, здалося, дуже перейнявся словами Жадоби.

— Ну... Я тебе вже брала. Тепер черга, наприклад, Ненаситності.

— Але я б хотів піти туди з тобою. Я б хотів врятувати країну від тебе. Можливо, саме тому я тут? Щоб вийти на вулицю і зупинити одного з політиків, зупинити його, якщо тебе не можу?

Ми дружно розсміялися. Жадоба заперечливо похитала головою.

— Наталко? — перевів розчарований погляд на Ненаситність Сашко.

— Як же я візьму тебе з собою? Ти схожий на безхатченка-алкоголіка, — промовила «Наталка».

— На божевільного, — підхопила Жадоба.

— Та ну, — почала виправдовувати його я. — Просто собі звичайний хіпстер. Якщо дістати йому кілька стильних речей з дірками і на пару розмірів більших, то на Подолі він буде свій серед своїх.

— Ага, в «Можжевельнику» його пригостять безкоштовною кавою, — пожартувала Жадоба, знаючи, що на Подолі вона не дозволяє нікому нікого пригощати безкоштовно. Лише 150 гривень за бургер, лише хардкор.

— Це той «Можжевельник», біля якого борода почне рости швидше? — сказала Лютя, зайшовши до кухні.

— Доброго ранку, — привітався з Люттю Саша.

— Привіт, — промовила Лютя, яка все ще лютилася на Сашка, хоча і намагалась щосили відпустити образу, знаючи що вона робить із живими створіннями.

— А синці під очима — це від нічного програмування? — спитала Ненаситність. — Буде грати роль фрілансера? Він же такий худий, що його вітром здує.

— Ось і нагодуєш його, — не здавалась я.

— Ви хочете взяти його з собою знову? Я розділяю цю ідею хоча б тому, що мені вже набридло відчувати його незапашні аромати у нас вдома, — промовила Лінь.

— Ох, добре, добре. Вмовили! Візьму його з собою! — погодилась Ненаситність.

*

Ще двадцять хвилин — й у вітальні цілковита тиша. Ненаситність була найстрункішою з нас, мала довге біляве волосся, довгі нігті, пухкі губи і густі вії. Їй дуже подобалось тіло фітоняшки. Відколи накачані дівчатка були в тренді, гріхія постійно носила це тіло на собі. Вона була великим експертом з Інстаграму і водночас найкраще знала, де стоять макарони в АТБ, а де там розташована ковбаса.

Поки гріхія фарбувала нігті, Саша дивився на неї і боявся промовити зайве слово. Періодично він починав кашляти. Спокуса з огидою підводила погляд на нього, крутила головою і поверталась назад до нігтів. Вона могла б зробити собі манікюр за допомогою думки, але їй подобався цей жіночний процес самостійного творення. Сашко ж згинався, притискав живіт до колін, а потім насилу розгинався. У нього болів хребет, скручувало шлунок, а серце незвично швидко стукало у грудях. Здавалось, він от виплюне свій шлунок просто на гламурну Наталку.

Сашкова впевненість несподівано зникла. Відкашлявшись, він переводив подих, сидів на красечку дивану і мовчав. Гріхія помітила, як трусяться його коліна, сама ж вона сиділа на дивані, повільно фарбувала ніготь за нігтем. Ніби на роботу йти було зовсім не потрібно. У кімнату через відчинений балкон залетіла муха, облетіла коло по нашій квартирі, а потім повернулась до вітальні, припала до прозорого скла, торкнулась його своїми лапками, намагалась пролетіти крізь нього і не могла. Літала з місця на місце. Ненаситність не поспішала. Куди їй було поспішати? Весною сама природа надихає менше їсти.

— Ти став таким тихим. Боїшся мене?

— Я всіх вас боюсь, — промовив Саша.

Муха тим часом нарешті вилетіла через двері балкона, а Сашко міг лише позаздрити їй.

— Вранці здалося, що у тебе є сенс життя.

— Це була лише гра. Вранці я ввімкнув актора. А зараз вимкнув.

— Ой, ну досить вже дивитись на мене цим жалісливим поглядом. Голодний?

— Та є трохи, — ніяково посміхнувся Сашко.

Біля Ненаситності у нього розігрався неабиякий апетит, немов він щойно підкорив Говерлу або ж плавав у морі кілька годин, втікаючи від злої акули.

— Ну то ходімо зі мною, — Ненаситність подула на свої нігті. — Я подарую тобі новий сенс життя. По суті, all you need is a burger.

— О... бургер...

— Нам'якій, гарячій, пухкій булочці. Зледь просмаженою соковитою свинячою котлеткою. Зі свіжим хрумким листям салату. Яскравим кружальцем помідора. Маринованим огірочком. Розплавленим сиром, що тане у роті. З кетчупом і майонезом. Це все немов оркестр, який зіграє симфонію виключно для тебе. Кожен інгредієнт перетворить свій звук на мелодію, а ти просто жуй і ковтай. Жуй і ковтай. Жуй і ковтай.

— ААА! Що ти робиш! Здається, я ще ніколи не був таким голодним!

— Одна частина бургеру буде перетравлюватись у шлунку, і від того буде так добре, настане відчуття ніжної ситості. А тим часом ти відкусиш ще шматочок. З огірочка виділиться сік, жирна котлетка і помідор змішаються, у твоєму роті відбудеться чарівна алхімія їжі. Найпрекрасніша і найдоступніша.

Ненаситність посміхнулася і подивилася на свої нігті. Ідеально! — задоволено посміхнулася собі.

— Але знаєш, що найцікавіше, — Сашко намагався відволіктись від думок про бургер. — Я не розумію, чому Ненаситність вважається гріхом. Порівняло ваше

керівництво вбивство, на яке надихає Лютя, і бургер, на який надихаєш ти. Бургер... Коли вже висохнуть твої нігті?

Ненаситність засміялась і ще раз подула на пальці. Після цього підморгнула і пішла до своєї кімнати. Вона швидко скинула з себе домашній одяг, вбралась у джинси, що були підкочені знизу, і в білій топ. Перед дзеркалом Ненаситність зупинилась і уважно подивилась на свій живіт. Через мить вона скинула з талії кілька міліметрів. Хоча гріхія сиділа на весняній детокс-дієті, користуватись чарами для покращення зовнішності було її майже щоденною звичкою. Вона була залежна від соціальних мереж, особливо Instagram, як тільки там з'являлась дівчина з більш ідеальною фігурою, ніж у Ненаситності, гріхія панікувала. Вона завжди вважала, що має досягнути того ідеалу своїми силами. Але потім кожного ранку силою своєї думки все ж таки збільшувала сідниці, груди, кубики на животі. Тоді вона знала, що має дійсно ідеальну вагу і фігуру, заспокоювалась і з чистим сумлінням бігла спокушати дівчат.

Ненаситність взяла у шафі чоловічі штани і толстовку, які мали гарно сидіти на Саші. Про такі шафи, які є у гріхів, мріють всі дівчата. Ми дістаємо звідти все, що нам заманеться. Сашко швидко перевдягнувся. Голод у ньому перемагав, шунок співав пісні, слина виділялась у роті і, здавалось, вже скоро почне капати на підлогу. Лінь заховала наше тепле взуття, тепер у коридорі стояли лише гарні туфлі і босоніжки, кеди і кросівки, черевики й еспадрильї. Весна! Саша вийшов за Ненаситністю в коридор, знайшов свої кросівки і почав швидко зав'язувати шнурки. Ні граму ліни, коли біля тебе ненаситність, яка знає, де продають смачні бургери. Гріхія додала собі кілька сантиметрів, щоб її зріст був майже таким, як у Сашка. Вона давно мріяла пройтись по Києву поруч із кавалером. Взяла його попід руку, і вони повільно пішли по Саксаганського до бургерів.

— А тепер подумай, скільки буває вбивств, а скільки переїдань у день? Звісно, ті, хто об'їдаються, грішать менше за тих, хто вбиває. Але я змушувала грішити майже кожну людину. Київ узагалі унікальне для мене місто. Ціни на страви в кав'ярнях і ресторанах високі, але це не

зупиняє людей замовляти багато й об'їдатись. До того ж, ця гарна і дорога їжа їм зовсім не потрібна. Вона робить тіла жінок рихлими, вона засмічує організм шлаками, вона вбиває. Виходить, що ресурси люди інвестують у те, що їм не потрібно і що через 12 годин опиниться в унітазі. І все завдяки мені. Ти не уявляєш, скільки гарних речей могли б купити люди, якби не витрачали щодня гроші на непотрібні калорії. І скількох хворіб удалось би їм уникнути, якби вони не набивали шлунки шкідливою їжею. Чим же я не прекрасна?

— Але...

— Ти зараз скажеш про поживні речовини. О так! Погоджуюся з тобою. Через їжу людина взаємодіє з природою, природа віддає свою енергію людині саме через їжу. Вода і свіже повітря дають людині не менше енергії, але люди не страждають від того, що п'ють багато джерельної води або ж вдихають забагато повітря. Чому? Бо лише їжі вдається викликати в людині почуття задоволення. Воно закріплюється моїми гормонами. І потім за порцію цих гормонів насолоди людина платить гроші. Мої гормони — це спокій і задоволення. Коли все погано і турбує, наприклад, наближення іспитів, що потрібно зробити? Звісно, з'їсти порцію пельменів. Коли колишній збирається на дискотеку з новою дівчиною, що потрібно зробити? Звісно, з'їсти бутерброд із ковбасою. Коли начальник тебе ігнорує і не хоче підвищувати, що потрібно зробити? Сходити з подругою на суші і наїстись, як корова. І стає дуже добре і спокійно. А що потрібно було зробити насправді, щоб не дурити свій організм? Вивчити білети, познайомитися з класним хлопцем, краще працювати або ж звільнитись. І заспокоїти себе так, отримати дофамін іншим способом.

Ненаситність все говорила і говорила, аж раптом помітила, що Саші поруч нема. Першою її думкою була думка про втечу. Але на відстані п'яти метрів гріх розгледіла чоловіка, що лежав без тям на асфальті. Ненаситність кинулась до нього, в ту ж мить до них підбігла жінка:

— Викликати швидку? — запитала вона.

— О ні. У нього таке часто буває, — промовила Ненасит-

ність, яка навіть не захотіла нахилитись до чоловіка. Вона копнула його ногою в бік. Саша не ворушився. — Прикидаєшся, гад? — прошепотіла вона і ще раз вдарила його так, що у Саші закололо в печінці. Він почав корчитись на асфальті. Шокована жіночка швидко пішла далі, обертаючись на дивну парочку: дівчину модельної зовнішності на високих підборах і неголеного блідого чоловіка.

Саша насилу підвівся й оперся об будинок. Його нова толстовка вже встигла забруднитись.

— Це ще що було? Надумав тікати? — гнівно спитала Ненаситність, яка чекала чергового коника від Сашка.

— Я просто помираю з голоду! Вже не маю сили йти, — промовив блідий Саша. Він дійсно тримався з усіх сил і намагався слухати тоненький голос гріхині, але в один момент перед очима все стало меркнути.

— Ааа... На щастя, ми вже майже прийшли.

У Києві не так багато закладів із душею. Закладів, які були створені не як структура комерційна, налаштована на збагачення власника, а як заклад, що прагне ділитися з хорошими людьми неймовірними смаками, поїти їх хорошим вином, створювати їм прекрасний настрій. У такі заклади приходять не їсти, а отримувати насолоду. Ненаситність не повела Сашка в заклад із душею, ні. Вона відвела його у місце, де платили за можливість відчутти себе кращим за інших. І справа була навіть не у смакових якостях, і продукти вони закуповували у звичайних постачальників. Справа була у високих цінах на продукти, які давали відчутти відвідувачам, що цей бургер кращий, ніж в інших закладах. Ця впевненість обманювала розум і змушувала виділяти його ще більше гормонів насолоди, і страви здавалися смачнішими.

Гріхиня відкрила двері модного ресторану і жестом руки запропонувала Сашку зайти. Він майже заповз туди, тримаючись рукою за живіт. Вони сіли за столик, Саші здавалось, що офіціанти ігнорували їх. Хвилина для голодної людини в ресторані — ціла вічність. Інтер'єр ресторану був стриманим, на стінах — мальовничі картини,

на столі — білосніжні скатертини, приємна музика. Одяг гостей швидко забрала адміністратор, вона ж винесла для сумочки Наталки підставку. А ось офіціант чомусь не поспішав.

— Вони знущаються? — Саша починав злитись. — Ранок, людей нема, а вони нас не помічають. Я зараз почну гризти свою руку.

Нарешті, до них підійшла офіціантка. Вона була переповнена любов'ю, ввічливістю і сяяла посмішкою. Можливо, вона так довго не виходила до гостей, бо нюхала за барною стійкою кокаїн? Бо чого їй ще так щасливо усміхатись? Саша вже встиг добре вивчити меню.

— Суп з морепродуктами, бургер зі свининою, свинячі реберця в імбирно-медовому соусі, локшину з куркою, пиво і сирний пиріг, — швидко промовив чоловік.

— Повторіть будь ласка ще раз. Суп з морепродуктами, бургер з курячою котлетою...

— ЗІ СВИНИНОЮ! А ще свинячі реберця в імбирно-медовому соусі, локшину з куркою, пиво і сирний пиріг.

— А мені, будь ласка, воду з лимоном, — посміхнулась Ненаситність.

Страви, на щастя, почали приносити швидко й одна за одною. Радості Сашка не було межі. І здавалося, що запахати їжу вже нема куди, але Саша все одно їв і їв.

— Як же добре! — радісно промовив він, почавши пестити себе за живіт. — Хороший ти гріх, Наталочко. Я б сказав, найкращий гріх з усіх.

Саша їв і блаженство сяяло на його обличчі, а гріхія тихо пила воду і гортала веб-сторінки у своєму телефоні. Коли чоловік з'їв усе до останнього шматочка, він розстібнув ремінь і обливав пальці. Хоча йому здавалося, що він от-от лусне, він покликав офіціантку і попросив принести меню. Здивована дівчина відійшла і почала шепотітися з колегами і барменом.

Замовивши ще один бургер з індичкою, Сашко зупинив свій погляд на Ненаситності. Із виразу його обличчя гріхія ніяк не могла зрозуміти, чи то він осягнув божественну істину, чи то його нудить. Але за хвилину все стало зрозумілим: таки

нудить, бо Сашко різко підвівся, схопився за живіт і побіг до туалету. Не встигнувши до вбиральні, він ошчасливив офіціанта тим, що блювотиння пролетіло повз нього, але засмутив тим, що воно потрапило на білу скатертину на столі біля барної стійки. Зупинившись на секунду, чоловік побіг далі до туалету. Ненаситність знову подумала, що він хоче втекти, але блювота на столі і перекивлені міни офіціантів були адвокатами нашого в'язня. Персонал косо дивився і на супутницю людини, яка щойно додала неприємної роботи прибиральниці, але Ненаситність не знала, що таке сором. Вона спокійно допивала свою воду з лимоном і лайкала фотки їжі в «Instagram».

— Вибачте, чи не могли б ви вимкнути музику хвилин на п'ять? — спитала вона в офіціанта, коли він пробігав повз із новою скатертиною в руках. Той розгублено кивнув і, на свій подив, чомусь побіг виконувати прохання клієнтки, а вже потім нести скатертину на стіл. Разом із тишею Ненаситність змогла чудово розчутити, як недалеко — в туалеті — Саша очищає свій шлунок всіма відомими для цього способами, які вигадала природа. З кожним фонтаном очищення Насолода посміхалась, радіючи, що він таки не втік, а дійсно зайнятий важливою для здоров'я справою.

— Яка божевільна парочка, — прошепотіла одна офіціантка іншій. — Таких дурнувятих я у своєму житті ще не бачила.

— Мені здається, вона зараз лусне від щастя через те, що він ригає в нашому туалеті. Що вона йому підсипала до їжі?

— Він явно їй зрадив.

— Ніколи не повірю, що вона з ним зустрічається. Подивись, вона ж явно коханка якогось товстого гаманця. Моделька, а він схожий на наркомана.

— Так, гроші бере у папіка, а з цим трахається. У її спонсора явно потенція не дуже, — впевнено заявила друга офіціантка.

— Думаю, що... До речі, де вона поділась? — дівчата дивились на порожній стілець. Ненаситності вже не було. А через кілька хвилин на своє місце повернувся Саша. Він був дуже блідим, а якщо добре придивитись, навіть синім. Сівши за стіл, він поклав голову на руки.

— Ваш бургер відміняти? — грубо запитала його офіціантка, втративши мотивацію бути люб'язною з таким непевним клієнтом.

— Ні. Бургер несіть. І принесіть будь-ласка ще меню. — сказав Сашко натхненний довгим перебуванням поруч із Ненаситністю.

Можна було подумати, що офіціантка побачила НЛО, бо її очі полізли на лоба. Тут Сашко раптом роздивився, що його супутниця зникла. Він поцікавився в офіціантки, куди саме пішла його подруга. Почувши, що Ненаситність покинула заклад, чоловік підвівся і направився до дверей, хотів наздогнати гріхину. Офіціант кивнув охоронцю, і той зупинив чоловіка.

— Друже, ти нічого не забув?

Сашко розгублено озирнувся навколо і пішов назад до столу. Сівши на стілець він не знав, куди подіти свій погляд. Здавалось, до нього були прикуті погляди всього персоналу. Офіціант приніс рахунок. У залі крім нього не було інших відвідувачів. Із розрахункового чека на Сашу дивилась цифра 1666 гривень. Дуже дотепно, Наталочко. Добре, що цей жлобський ресторан не вніс у рахунок скатертину. Саша хотів би заповнити незручний момент гіпнотичним поглядом у телефон, але гаджету не було. Довелось гіпнотично дивитись на серветницю. Погляд чоловіка був таким впевненим і серйозним, нібито серветниця розповідала про те, як йому вижити. Він робив вигляд, що чекає чогось важливого, можливо, серветниця задзвонила б.

Потім Сашко з таким самим виразом обличчя почав розглядати свої нігті, зазирнув у підставку, де лежали зубочистки, сіль і перець. Почав перераховувати серветки, а потім крутити у руках зубочистку. Час все йшов, а що робити далі чоловік уявлення не мав. Нарешті нейрони запрацювали. Підвівшись, Сашко зробив кілька кроків до туалету, після чого схопився за серце і завалився на підлогу. До нього підбігли дві офіціантки, які вже почали відчувати себе героїнями бразильського серіалу.

— Швидку! Викликай швидку!

Саша пролежав на підлозі, вислуховуючи діалог, який

його дуже тишив. У лікарні навіть вигадувати нічого не доведеться, дівчата з гарною фантазією вигадали все за нього!

— Ця тьолка точно його отруїла. А баби можуть отруїти тільки кобеля.

— А сама вона чим краща? Спить зі спонсором, а йому не можна їй зраджувати? А вона по-твоєму не зраджує, коли ноги розсуває?

— Та блін. Можливо, вона і не має нікого.

— Ага не має. А гроші на те, щоб мати такий вигляд, їй дає цей бомж.

— А можливо....Точно! Він їй винен нормально бабла. І явно за наркоту. Вчора накурився і тому сьогодні так їв. Тому вона може бути не утриманкою, а наркодилером.

— Або повією.

— Або наркодилером, яка прикривається роботою повії.

— Або повією, яка прикривається роботою наркодилера.

— Що?

— Головне, щоб це він не від нашої локшини зі свининою так ригав, яку потрібно було вже викинути. Свинина явно зіпсувалась, коли холодильник розморожували.

Нарешті двері відчинились і Сашко почув, як до ресторану зайшли дві пари ніг. О ні! Чоловік відразу здогадався, що свободи йому не бачити. Лікарі не вмійють ходити на таких високих підборах і так гарно вистукувати по плитці стрункими ніжками.

— Добрий день. Хто викликав швидку? — запитав один із голосів.

Лють нахилилась до Сашка і прошепотіла:

— Любий, ти і твоє блювотиння допомагаєте мені дратувати людей? Дуже дякую.

Сашко розплющив очі і побачив Лють і Лінь. Він почав підводитись.

— Мені вже краще, — промовив він.

— Тут ви не розраховались, — офіціантка відразу протягнула рахунок.

— Ой. Щось мені знову погано, — Сашко схопився за серце, хоча потрібно було би за живіт.

— Знаєте, на вашому місці я б цей рахунок склала і запхала собі в дупу. Ваші страви ледве не вбили цього чоловіка, — лагідно і посміхаючись промовила Лють, чим дуже розлютила офіціанта.

— Ми відповідаємо за всі наші страви, вони свіжі і...

— І вбивають людей своєю свіжістю? Цей чоловік може подати на вас до суду.

— Так, — кивнув Саша, якому знову різко полегшало.

— Ви можете йти самостійно? — спитала Лінь Сашка.

— Краще заручитись вашою підтримкою, — підморгнув він. Дівчата взяли його під руки і швидко покинули ресторан. На свій подив, охоронець хоч і хотів їх зупинити, але не наважився. Офіціанти так само розгубились, хоча до цього не відзначалися сором'язливістю.

*

Ненаситність залишила Сашка одного, відчувши те, що поруч із нею знаходиться одна з її нових жертв. Вона написала всім гріхам у Viber-чатик місце розташування Саші і побігла на роботу. Очі Ненаситності палали. Справа у тому, що однією з її нових жертв стала Аліна. Та сама дівчина, яка кілька днів тому випромінювала дику лють і хотіла вбити свого колишнього. Її спокушала на вбивство своєю агресією Лють, але Аліна швидко охолола. Дівчина належала до тієї адекватної більшості, яку важко спровокувати на вбивство через одне, хоч і сильне, роздратування.

Наступною до Аліни прийшла Насолода з фантазіями про те, що варто забути про колишнього за пляшкою вина або піти з друзями до бару. Але й ці ідеї програли. Друзі Аліни були постійно заклопотані, а пити наодинці їй не хотілося. Сказала б вона їм, чому саме їй потрібно підтримати роллю товариша по чарці, можливо, вони б і кинули всі справи. Але Аліна тримала у таємниці новину про те, що відтепер вона порнозірка. Після того до Аліни приходила я. Я змусила її передивитись відео ще раз і прошепотіла, що зараз бути порно-акторкою навіть престижно. Вони мають купу фанатів, фантастичні прибутки, вони зірки соціальних мереж. Це ж ідеальна робота, поєднання приємного з

корисним. А якщо не порнозіркою, то хоча б просто піти й отримати задоволення з незнайомцем. Бути такою ж вільною і розкутою, як жінки зі «Секс і місто». Але Аліна, хоч серіал і дивилась, не купилась на мої спокуси.

Нарешті до дівчини прийшла Ненаситність. Вона була налаштована скептично, бо талія Аліни була біля 60 сантиметрів. При цьому вона була генетично не схильна до ожиріння і переїдання. Гени. Ви знаєте, що найперше за що чіпляються гріхи, — це гени? Та Ненаситність добре попрацювала з підсвідомістю дівчини, її спокуси подіяли. Романтична комедія і купа шоколадок, торт, тістечка, зефір. Все це Аліна запивала колою. Ненаситність обожнювала колу. І от Аліна вже трохи заспокоїлась, і життя не здається таким лайном. Наступного дня Ненаситність повторила те ж саме, у неї знову вийшло. А Аліна вже набрала два кілограми.

Того дня гріхія втекла від Сашка, бо десь на Печерську Аліна вийшла на обідню перерву. Було надзвичайно важливо продовжити розтягувати її шлунок, дарувати насолоду і спокій за переїдання, щоб закріпити результат. Аліна набрала повний піднос їжі. Зелений борщ й окрошка. Ну як обрати, якщо ти обожнюєш і зелений борщ, й окрошку? Дівчина так довго обирала, що замовила відразу дві перші страви. Картопля і смажена котлета. Млинці з вишнями. Компот. Ідеально. Довелось, щоправда, взяти аж два підноси. Аліна сіла з подругою до вікна. Зловила зацікавлений погляд чоловіка за сусіднім столиком і ледве не вдавилась.

— Здається, ти сподобалась тому чоловікові, — промовила її подруга.

— Та ну, — зашарілась Аліна, а в думках майнуло: «Тільки не це. Він явно бачив мене на тому відео. Він же роздягає мене поглядом. Тепер про це будуть знати всі. Тільки не це».

Параноїдальні думки — це те, що шепотіла Ненаситність Аліні. А ще вона підкидала ідеї про те, що стрес потрібно дуже швидко заїдати смачною прохолодною окрошкою. Заїдай і розслабляйся. У цей на диво спекотний квітневий

день скуштувати першу ложку окрошки, відчуті запах зелені, запах весни. Відчуті кислуватий смак у роті. Ситна картопля і варена ковбаска. Яйця і свіжі зелені огірочки. Петрушка і сметанка. Всі інгредієнти ставали одним цілим. Окрошкою. Прохолодною. Смачною. Ситною. Вишуканою. Окрошкою. Аліна в одну мить з'їла всю тарілку цієї страви і перейшла до борщу. Погляд чоловіка з сусіднього столику лякав вже менше. Бачив, ну то йди до дупи. Дрочунькай собі вечорами.

Повернувшись до офісу, Аліна зайшла до туалету і впевнилась, що там більше нікого нема. Вона виключила звук на телефоні і зайшла на порносайт зі своїм відео. Вирішила подивитись на себе зі сторони. Очима того чоловіка з їдальні. Або будь-кого іншого. А все ж таки вона гарна там. Так гарно вигинається. А от обличчя якесь ніби вона не кохається, а народжує. О, ні. Це жах. Хоча. Ні, нормальне обличчя. А які приємні коментарі до відео. Чоловіки англійською питали прізвище Аліни, нахвалювали її форми і майстерність. Аліна посміхнулася. А потім побачила коментар, в якому писали про те, що вона занадто сумна на відео.

— Сумна? — перепитала себе Аліна. — Ви що в цирк прийшли? Що значить сумна?

Аліна знову засмутилась. Їй здавалось, що на неї дивиться весь світ, і її життя назавжди зруйновано. Все інтимне й особисте стало предметом обговорення дрочерів, яким треба ще й усміхатись на камеру. Аліна повернулася до робочого місця і витягнула з шухляди снікерс.

*

Коли Ненаситність повернулася додому, вона побачила Сашу прикутого наручниками до батареї.

— Нічого собі! Це щось новеньке. Знову когось хотів згвалтувати? Чи втікав? — сказала білява красуня.

— Ти будеш здивована, дівчата боялись, що я з'їм всі ваші харчі.

Ненаситність засміялась. Спитала нас у чатику, чи можна відчіпляти Сашка, отримала згоду і відкрила

наручники. Саша потер своє зап'ястя і відразу ж кинувся до холодильника.

— Я так довго сидів біля батареї, дивився, як повільно рухається по колу стрілка годинника, — сказав він, доїдаючи шинку. — І багато чого зрозумів про вас, гріхи. Я раптом зрозумів секрет успіху великого бізнесу. Як я раніше не міг зрозуміти цього! Усе так просто! Лише подумати. «МакДональдс», кола, додатки до телефону, чіпси, наркотики, алкоголь, серіали, кліпи, смішні ролики на Youtube, навіть гарні дівчата модельної зовнішності. Вони всі виробляють гормони у нашому організмі, гормони, які стають нашими наркотиками і за які потім доведеться платити ще і ще. Щоб стати багатим, треба просто вигадати щось, що змушувало б виділяти в кров людини гормони задоволення. І людина приповзе до тебе знову за новою порцією. Треба просто підсадити людину на насолоду і зробити її слабкою. «МакДональдс» взагалі прямо так і пише на своєму пакеті: «Насолода».

Біля батареї Саша думав про те, який бізнес він би відкрив, якщо йому раптом вдасться заслужити у нас свободу. Він обдумував, що міг би відкрити завод із виготовлення води або ж сухариків. Думав про бізнес на ковбасі, а потім відкидав ці думки, розуміючи, що майбутнє за ІТ-технологіями. Ні, він має відкривати розважальні ресурси. Мав інвестувати в ігри для телефонів або ж у сайти з повіями. Створити додаток, у якому можна буде збирати швидкі лайки і відчувати свою значимість. Він вже бачив те, як заробляє мільйони, бо все що йому треба — допомогти людям отримати легку насолоду.

— Як це благородно. Хотіти бути багатим, — хмикнула зі зневагою Насолода.

— А чого ж по-твоєму потрібно хотіти?

— Ну не знаю. Наприклад, допомогти людству не померти від голоду. Поки ти сьогодні об'їдався, знаєш, скільки дітей в Африці померло від голоду і спраги? А від СНІДу? А знаєш, скільки жінок страждає зараз на Близькому Сході через те, що вони народились жінками? А знаєш, скільки людей в Азії загинаються під тиском важкої

праці, бо їх трудами користуються диктатори? А скільки нелегалів зараз намагаються перетнути мексикансько-американський кордон? А як щодо того, щоб допомогти людству стати більш ерудованим? Ще більше пришвидшити взаємодію, щоб у колективному хаосі віднайти космос і врешті-решт стати одним енергетичним цілим.

— Енергетичним цілим...

— Ну добре, добре. Це я, певно, забігаю наперед. Скажу простіше... Як щодо того, щоб стати щасливим? От дійсно, щасливим. Це зрозуміти тобі буде легше. Ти не хотів вийти і спробувати віднайти шлях до щастя? Але до щастя справжнього. У якому багатство — це не мета, а просто побічний ефект.

— Але хіба це не егоїстично?

— У тому-то і справа, що справжнє щастя можливе лише тоді, коли ти не чиниш як егоїст. Справжнє щастя — це така підказка з неба, подарунок людині, маленька подачка, щоб сказати: ти рухаєшся правильно, не зупиняйся, я дам ще більше. Справжнє щастя — це як винагорода для мишки, яка знайшла вихід із лабіриту. От тільки ваш лабіринт — це допомагати суспільству. Розумієш?

— Не дуже.

— Всесвіт дає щастя лише тому, хто зрушив планету вперед. Хоча б на міліметр. Все інше щастя даємо ми і воно грішне. Все інше — це проста насолода.

Саша не дуже розумів, але уважно слухав. Його нейрони того ранку так прокинулися, що не збиралися більше засинати.

— Як щодо допомоги Україні перетворити економіку з ресурсної на виробничу? — продовжувала розмірковувати Ненаситність. — Допомогти суспільству споживати інформації і харчів для розуму більше, ніж харчів для шлунку? Будувати підприємства, замість копати на городах картоплю? Припинити котитися у безодню? Ми ж сьогодні говорили про те, що краса і ресурси України в руках жадоби перетворили її на ваше прокляття. Чи не хотів би ти тепер, усвідомлюючи це, повернутись назад, щоби боротись за своє світле майбутнє? Чи не усвідомлюєш ти тепер, що

найкраща інвестиція — це не інвестиція у своє багатство, а інвестиція у світле майбутнє твоєї країни і разом із тим усієї планети?

— Усвідомлюю. Але я один нічого не зможу змінити. Та й чому саме я?

— Не знаю, чому ти потрапив до нашої квартири. Але вочевидь, не для того, щоб стати вільним заради цих смердючих грошей.

— Я тут, бо просто захотів виграти у конкурсі «Хто найоригінальніше відкосить від армії», — сумно усміхнувся Саша.

— Я вже давно не вірю у випадковості. Та й не один ти, не думай, що ти один такий особливий, купа вас таких. Вам би лише об'єднуватись і рухатись далі. Бачу, ви хоч повільно, але робите це. Тому Бог і пробачає вас, земляни. Тому Земля ще й не скинула вас із себе, бо вірить: колись її творіння виросте до того, щоб стати вищим, кращим.

— То ви, гріхи... Просто допомагаєте рухати цю планету далі.

— Допомагаємо дізнатись про смак гріховної насолоди, щоб наступну порцію насолоди людина отримала, рухаючи планету далі. Певно, для цього Бог і створив нас.

— Але я... Ні... Я б все одно не зміг рухати цю планету далі. Вона занадто важка, — відповів Сашко сам собі.

Сашко чи не вперше подумав про свою особливість і перестав звинувачувати долю. Задумався про те, що ми для нього не покарання, а шанс змінити своє життя, та й навіть життя всієї країни або й світу. Потім він переконував себе, що це нісенітниця, що він занадто високо літає, що це ілюзії, він тут назавжди, від нашої гріховної радіації у нього щодня щось болить. Ні, він ніхто і сили у нього замало, планета ж заважка.

Наступного дня Саша знову весь був у собі. Він цілий день згадував своє дитинство. Тоді, коли він був ще хлопчиком, він любив малювати, як герой у «Маленькому принці», але так само, як сміялися з капелюха і слона Екзюпері, мама Саші сміялась над його планетами і галактиками. Хлопець обмальовував ними весь щоденник і зошити, а вчителі лише сварились.

— Ти хочеш висіти у мене на шиї, як твій тато, так? Хочеш у двадцять років гроші у мене позичати? — згадав Сашко слова своєї мами.

Вона плакала й істерично кричала на нього на кухні. Мама дуже рідко дозволяла собі подібні емоції. Зазвичай, вона була стриманою. Стримана на злість, стримана на любов. Але тоді у неї видався важкий день, а тут ще й Сашко дивився мультики замість того, щоб навчатись. У його щоденнику мама знайшла три зауваження, яких назбиралося за два тижні і які до цього читати не було часу. Тоді жінка почала плакати. А потім різко кричати. А потім знову плакати. І знову кричати.

— У вісімнадцять років ти можеш збирати свої речі і їхати на вокзал! Я не буду забезпечувати тебе все життя! Ти хоч уявляєш, як мені важко одній виховувати тебе і твою сестру? І де твоя допомога? Де? Ти тільки мультики дивишся і папір псуєш своїми ідіотськими планетками! Коли ти будеш вчити уроки? Ким ти взагалі будеш, коли виростеш?

Деякі слова залишаються з нами на все життя, навіть якщо наш мозок вирішив швидко вирізати їх із пам'яті. Ми носимо ті слова у серці, і серце спрямовує наш рух, повертаючи ноги на ту чи іншу стежку. Саша відтоді точно знав, що його професія має бути високооплачувана. Покликання? Це вигадки. Людина може прилаштуватися до будь-чого, головне бажання навчатись. Хлопчик перестав малювати планети і галактики. Він покинув дім ще у 17 років і переїхав до гуртожитку. Мама була задоволеною.

І лише зараз Сашко подумав про те, що щастя — це не лише можливість відчувати себе самостійним, виконуючи одноманітні обов'язки в офісі, отримувати хорошу зарплатню. Існує ще якесь щастя, інше, якого він, певно, ніколи не відчував, бо ж ніколи не працював над тим, що йому так до душі. Але яке ж його покликання? І як його знайти? Як саме він може рухати цю планету далі?

Сашко почав блукати квартирою з надією на те, що ще не всі гріхи розбіглись на роботу. Там було порожньо. Він почав зазирати у кожную кімнату, намагаючись знайти когось із гріхинь, вдихаючи запах кожної з кімнат. Порожньо.

Нарешті, він побачив наркотичну Насолоду. Сумлінно відпрацювавши всю ніч, вона дозволила собі поспати довше.

— У мене знову закінчились сигарети. У тебе є? — спитав чоловік.

Насолода потягнулась до своєї сумки і швидко дістала звідти пачку сигарет. Сашко вже хотів йти до вітальні, та раптом почав сильно кашляти, зупинився. Відкашлявшись, він повернувся і протягнув сигарети назад. Насолода здивовано взяла їх і кинула назад до сумки.

— А є у тебе аркуш й олівці?

Насолода розгублено поглянула у свою сумку. Зазвичай вона витягала звідти будь-що, що просили у той момент її жертви: сигарети, віскі, джін, горілку, екстазі, ЛСД, кокаїн. Гріхія почала перебирати свої наркотичні запаси, але швидко зрозуміла: олівців у її бездонній сумці точно не було. Тоді вона підвелася з ліжка і пішла до вітальні, почала шукати в шухлядах, ніде не знаходила. Тоді похитала головою і вилетіла у вікно. Через три хвилини залетіла назад з олівцями й аркушами. Мовчки простягла їх Сашку.

— Коли ми вже підемо з тобою гуляти? — спитала вона нарешті.

— Спочатку я маю знайти своє покликання, — серйозно відповів Сашко і сів за столик. Розклав на столі аркуші й олівці, дивився на них і не знав, що робити далі.

— Покликання допоможуть знайти мрії. Ти ж не боїшся мріяти? — промовила Насолода.

І Сашко почав малювати. Планети і галактики. Як тоді, у дитинстві. І він усміхався. Він малював довго і використовував кожен міліметр білого аркуша. І той процес його так надихав, що він не хотів виходити на балкон і курити. Він відчував щастя і вперше замість образи на увесь світ, ненависті або бажання він зумів на кілька хвилин відчутти вдячність за цю пригоду. Лише інколи він відкладав олівець, щоб відкашлятись, а потім діставав новий аркуш і малював нові галактики, відчуваючи вдячність до нас. Насолода побігла на роботу, а теплий туман знову з'явився з усіх шпаринок і почав повільно стелитись по підлозі, просуваючись до Сашка. Чоловік нічого не помічав. А

туман притягувався до нього, зливався з його натхненням, додаючи сил. Спиная Саші ставала рівнішою, а очі починали бачити краще, кров швидше рухалась по тілу. Нарешті він знайшов ще один сенс для існування. Лише у квартирі київських гріхів він нарешті знову почав займатись тим, що йому було так до душі.

*

Я пам'ятаю, як ми з дівчатами працювали на одному фестивалі, яких тієї весни в Києві було надзвичайно багато. Ненаситність відривалась тоді по повній, зваблюючи мешканців столиці привабливими запахами й оригінальними стравами, які хотілось спробувати. Кияни ставали у черги за їжею. Вони все ніяк не могли наїстись і напитись. Ми з Лінню відчували себе зайвими на тому фестивалі, навіть комплексувати починали. До кого не підійду: всі хочуть їсти, а не трахатись. Що за люди? Довелось відійти з Лінню вбік, милуватись тріумфом Ненаситності і роздивлятися людей.

— Я б не хотіла бути людиною, — казала тоді Лінь. — Адже все своє життя я мала б робити щасливим одного чоловіка. І головне, я мала б обрати такого чоловіка, який би все життя міг робити щасливою мене. Це така важка праця і такий важкий вибір, а люди такі недосконалі. Як можна обирати серед недосконалих? А раптом я помилилась? Мені здається, я б так боялась помилитись, що не робила би вибір до сорока років. А в сорок років завела би собі котиків.

— Ну для цього є я, — відповідала я тоді. — Я би прийшла до тебе у вісімнадцять, ти би завагітніла від свого однокласника, я би зробила вибір за тебе. А потім я, натхненна криками вашого малюка, втекла би від вас. Ти ж знаєш, я терпіти не можу крики малих дітей. А потім... Потім ти б терпіла свого чоловіка і врешті-решт до вас би прийшло кохання. Ну або ви б розійшлись.

Ненаситність приєдналась до нас із сяючою посмішкою. Здається, їй вдалося зробити так, щоб на тому фестивалі переїли тисячі киян і гостей міста. Сама ж вона того дня вирішила розвантажити свій організм і пила виключно кефір.

— Дівчаточка, треба розшукати організатора цього фестивалю і зацьомкати його! — сказала вона.

А Ненаситність вже як вітром здуло. Вона побігла дмухати на нову порцію шашлику, відносити його за межі фестивалю, зваблювати нових жертв.

*

Сашко почав змінюватись, і ми не могли не помітити, як він із кожним днем зростав духовно і фізично. Тепер він кожного дня прокидався раніше за Лінь, віджимався від підлоги, робив розтяжки, присідав. Відчував своє тіло. Попросив дозволу у Ненаситності користуватись її біговою доріжкою. Ми перенесли тренажер до вітальні і тепер постійно чули, як Сашко бігає. Спочатку він пробігав по кілометру, хапався за серце і повз відпочивати на свій килим. Він починав кашляти так сильно, що стіни тремтіли. Але йому не було чого втрачати, тому він, не знаючи, що у нього за хвороба, знову ставав на бігову доріжку. Іноді він заспокоював сам себе, що гірше не буде, що це краще, ніж лежати на підлозі. Рух змушував його згадувати про те, що таке життя, що таке енергія, яка прокидається у твоєму тілі. Іноді здавалось, що він просто хотів утекти від свого кашлю, хотів перебороти біль всередині тіла, хотів позбутися нас, хоча б на мить уявити, що він біжить по дорозі, віддаляючись від нашої квартири. А потім він пробігав два і три кілометри. А потім п'ять і десять. А потім кашель його почав зникати, а м'язи ставали більшими і міцнішими.

Сашко почав читати книги і новини. Він читав про термоядерну енергію і будівництво ракет, про нові планети, про шлях до Марсу і те, де ще можливе життя, окрім Землі. Він дивися передачі англійською мовою. А ще робив записи формул і креслень. Все це було для мене дуже нудно, логічно і занадто розумно, тому його зошитів я ніколи не гортала. А ще він малював. Переставав існувати в нашій гріховній реальності, коли олівець торкався паперу. У нас з'явилися фарби і мольберти. Наша вітальня почала нагадувати гуртожиток Лери. Колись її кімната так само була заставлена картинами. Ось тільки у нашій галереї була виставка космосу.

Ми з дівчатами ніколи не відмовляли Саші в нових забаганках. Він просив нас принести йому фарби і мольберт, книжки і ноутбук, гантелі. А ми несли, як ми могли не нести? Він же став нам рідним, як ми могли не сприяти його становленню, його зростанню? Все більше ми усвідомлювали, що він тут не просто так. Його рух змушував нас поважати його. Ми розуміли, як важко йому прорізати наш гріховний радіоактивний простір, пробивати свою енергію і зростати. Але він щодня йшов до своєї мети.

— Що ти бачиш тут? — якось спитав мене Сашко, показуючи свій малюнок. Там була зображена спіраль, навколо неї було біле сяйво, трохи далі намальовано кілька планет.

— Це космос? — спитала я.

— Я неправильно сформулював питання, — похитав головою наш в'язень. — Кого ти не бачиш тут?

— Людей? — спитала я.

— Не лише людей. Гріхів там теж нема. Я тут подумав, що ви ніколи не зможете полетіти у космос на відміну від людей. Вас створили виключно як додаток до Землі. Як тільки ми звільнимось від вас, ми полетимо подалі, а ви залишитесь тут.

— Це було би занадто просто. Так само просто, як чекати раю у країні після революції. Занадто ідеалістично. Ми заскочимо до вашої ракети, будь певен.

— Ні, ні. Я вас не пушу, — промовив Сашко і знову нахилився над малюнком.

Я дивилася на те, як скрупульозно він домальовує своє творіння, наближаючи його до ідеалу, до істини. Він говорив з такою упевненістю, що відійшовши у сторону, я почала непокоїтись. А раптом і правда? Люди, нарешті, побудують ракети, на Землі, як у Бредбері, почнеться Третя світова, а нас на ракету не візьмуть. Що ж ми будемо робити тут? Потерпати від радіації? Можливо, Земля перетвориться на пекло, тут залишаться виключно грішники і ми будемо розважати їх? До нас будуть скидати тих, хто буде погано поводити себе на вищих планетах, а ми їх тут будемо перевиховувати. Або нашу структуру просто реформують.

Буває ж таке: усьому приходить кінець. Квартира київських гріхів руйнується, гріхи зникають, люди відлітають у невідомість. У кращу, вищу невідомість.

*

Лера стояла на Пішохідному мості, курила сигарету і дивилася в нікуди. Якась жіночка з дитиною гаркнула на неї через паління, та Лера окинула її холодним поглядом зневаги. Вона ще раз втягнула сигаретний дим. Вона відчула його теплі руки на своїй талії, а потім Артур жадібно поцілував її в шию.

— Це так неправильно, Артуре, — промовила Лера і викинула недопалок з моста у воду. — Що ми робимо? Як ти будеш дивитися в очі дружині?

— Мене зараз цікавлять лише твої очі, — промовив він.

Мене ледве не знудило від цих слів. А Лера? Моя дівчинка згадала свою молодість. Свій перший курс. Тоді вона малювала, а до неї підійшов хлопець, який замилював їй очі. І ось знову. Те саме мило. І чому дівчата так люблять чіплятись за ці слова, зраджуючи принципам?

— Я не можу, пробач. Це все неправильно.

— Але ж погодься: ти б не прийшла, якби тобі було байдуже? Ти не хочеш дозволити собі бути щасливою?

— Я прийшла, бо ти мене тиждень вмовляв. Прийшла сказати, що з цього нічого не вийде.

— Ти кажеш це, а твої очі кажуть інше. І я знаю, що твої очі не брешуть.

Я підлетіла до цих двох дуже швидко. Магнетизм. Ще. Ще. Ще. Лера дивилась на нього вогнем пристрасті, а він на неї. Поцілунок. Космос. Ось і перші уламки від принципів.

— Поїхали в готель.

— Ні, — Лера все ще боролась зі мною. — Я не можу. Що ти робиш зі мною?

Лера почала роззиратися, їй здалося, що її в ту мить може побачити Марта або ж їх спільні знайомі. Страхи і тривоги — побічні ефекти моєї насолоди. Замість знайомих на цих двох закоханих дивилась я. І не одна. До мене раптом підлетів янгол дівчини.

— Ти щаслива? — спитав він мене.
— Проти природи не попреш, — посміхнулась я.
— Це серцю не накажеш. А вагіні накажеш, — підморгнув мені янгол.

— Який ти брутальний! — засміялась я.

— Ти не зможеш її перемогти, — казав він із впевненістю в голосі. Було видно, він добре попрацював над нею і щиро вірив у твердість її переконань.

— Подивимось. Нещодавно ти не вірив, що Лера погодиться побачитись з Артуром. А вони, між іншим, поцілувались. Це був космос. Стільки енергії в одному поцілунку. Два всесвіти перетнулись. Вони захочуть іще, — промовила я і подула на них двох поривом річного, свіжого вітру в домішку з мою хтивістю.

— І ще, — знову пустила я в їхню сторону пристрасті разом із вітром і хитро подивилась на янгола.

— І ще, — подула я знову і підступно засміялась.

— Стерво, — промовив янгол.

Вони знову і знову зливались у поцілунках, а потім Лера розчинилася в обіймах Артура. Я перемагала, білявка разом з обіймами повільно розчинялась і в мені, втрачаючи себе, свою внутрішню силу. Її руйнувала хтивість. І у цьому польоті на дно вона відчувала себе щасливою, як ніколи. Здавалось, що це і є справжнє життя — цей чоловік поруч, його сильні руки, його очі, його запах, його тембр голосу і ті слова, що він говорить.

Дивовижним чином після тих обіймів у її житті одна за одною посипалися проблеми. Замовники почали висловлювати невдоволення її роботою, в її автівку врізався мотоцикліст, квіти в її горщиках почали в'янути.

Вона постійно намагалась перебороти свою закоханість, не заходити на сторінку Артура, не чекати його смс, відволікатися роботою, але постійно програвала сама собі і від цього відчувала себе іноді дуже щасливою, а іноді неймовірно жалюгідною. І чим слабшою вона ставала, чим більше себе втрачала, тим більше вона була залежна, тим більше щастя вона починала отримувати виключно одним шляхом — мріями про Артура.

Єдиним джерелом енергії для неї ставало його повідомлення, а зустрічі дарували їй крила. Та Лера все ще відмовляла Артуру кожен раз, коли він пропонував поїхати з ним до готелю. При цьому зворотні квитки до Ізраїлю вже були куплені, вони лежали в паспорті Марти, про їх існування знали і Артур, і Лера. Вони тиснули на Леру, хоч і були такі легкі, паперові, прямокутні. Вони без слів говорили, що скоро літак мав віднести Артура додому, до дітей, до звичного життя. І чим ближчою була ця дата, тим сильнішими ставали обійми Артура, тим пристраснішими були їх поцілунки і тим ближчою була Лера до того, щоб сказати йому «так».

*

Проблеми, які я наробила через свою неуважність, інколи дуже сильно мене напружували. І без них була купа роботи, ще й мої «косяки» розрулювати треба було тієї весни. А вони були фатальними. Марині було дуже зле. Її мозок побудував свою реальність без повій і блек джеків, але з Петром і їх вічним коханням. Все це було сумно. Закохані, як губка, вбирають у себе чужий світ. Світ порнографії, неробства, горілки, безвідповідальності, хейтерства. Це був явно не той світ, на який заслуговувала дівчина. Треба було рятувати ситуацію. Я прийняла подобу дівчини, яка була дуже схожою на подругу дитинства Марини: необхідно було швидко втертися до неї в довіру. Подругу звали Аліною, а я назвалась Альоною, це теж допомогло. Я підійшла до Марини після роботи, я сяяла й усміхалася так, ніби вже давно її знаю і люблю. Це змушує людей відкриватись і взаємно усміхатись. Марина пила каву біля офісу, а я вдала, що працюю недалеко, спитала котра година, пожалілась на важкий день. Small talk, а Марина вже вважає мене ближчою за своїх подруг із Чернігова. Вважає, що їй нарешті пощастило зустріти хорошу дівчину в столиці. Small talk, і ми домовляємось піти в бар на пиво після роботи.

Тієї весни у Києві бари росли, немов гриби після дощу. Ми осіли в одному, що знаходився у центрі. Пиво було не актуальним, адже проблеми у психічному полі дівчини

були настільки великими, що довелося пити текілу.

Душа Марини була в мене на долонях і без її слів, але цікаво було послухати її саму, цікаво було дивитися, як вона, напившись своїми ілюзіями, бачила все ніби у тумані.

— Знаєш, у мене завжди так. Я не заслуговую на кохання. Зі мною щось не те. У мене просто нема шансів — він такий особливий і такий геніальний. Я не варта його, я це розумію. Але знаєш, він все ж таки буде моїм, — вже зовсім відкрилась мені п'яненко Марина.

— Можливо, краще звернути увагу на того, з ким у тебе будуть шанси?

— Ні. Думаю, він моя доля. Цієї ночі мені снилось, як він казав мені, що кохає мене. Це не може бути випадковістю.

Я б сказала їй, що її підсвідомість видає бажане за дійсне, але тоді її мозок розгледів би у мені ворога її чарівного світу. Світу, що годує організм ендорфінами. Тому я посміхнулась її мозку, вдала дурепу, щоб ще більше втертись їй у довіру.

— Ти права. Всесвіт дав тобі знак, значить, ви будете разом.

— Правда? Ти справді так думаєш? Слухай, я маю йому написати просто зараз. Скажу, що дуже скучила. Може, попрошу забрати мене звідси? Вибачусь.

— За що вибачишся?

Марина поклала голову на стіл і накрила її руками.

— Ей. Що там вже було? — ще раз запитала я.

— Я просто залізла до його ноутбука, коли його не було. Хотіла почитати листування з іншими дівчатами. Але не встигла. Він прийшов додому дуже швидко і побачив мене біля його ноутбуку. Він думає: я ідіотка. І я вибачалась перед ним, потім накричала на нього, а потім напилась і зайшла до нього в кімнату лише в білизні.

— О, Господи! Як ти встигла так начудити за три дні? І що далі було?

— Нічого, я просто спокусливо постояла біля його ліжка, намагалась його розбудити, але він спав, тому я пішла до себе у кімнату. А вранці він сказав, що бачив, як я заходила до нього, сказав, що я поведжусь, як повія. Я дуже образилась.

— Не дуже по-джентельменськи сказав.

— Але потім він написав мені смс про те, щоб я приходила до його кімнати і вдавати те, що він спить, він більше не буде.

— Цікавий чувак.

— Це було вчора. Але я вирішила не йти до нього. Якби я прийшла, він би точно думав, що я повія. Але тепер я шкодую, що не пішла. Тепер він буде трахати якусь тупу курку замість мене.

— Eeee...

— Ні, знаєш що? Ти права. Тупа курка — це я.

Ви собі уявляєте? Цей діалог у мене відбувався з привабливою дівчиною, яка мала вищу освіту, не дивилась «Дом-2», не слухала попсу, цікавилась літературою, завжди поводитися адекватно. Вся ця маячня з її вуст — це все мої гормони, які отруїли її розум. Я дивилась на Марину і розуміла, що ці ж самі гормони плавають і в моїй крові. І через них я ледве не стала жінкою. Ні, Марино, тупа курка — це не тільки ти. Ми всі іноді тупі курки через ті гормони.

— Я завжди отримую те, чого хочу. От побачиш, він буде мій, — казала Марина, допиваючи ще одну чарку текіли.

— Можливо, нам не завжди потрібно отримувати те, чого ми хочемо, — сказала я, думаючи про себе. Упс! От я бачу, що її мозок вже виділяє адреналін, починає переживати стрес. Ось вона — загроза у вигляді мене! Надумала руйнувати ілюзорний світ, припиняти поставку гормонів до крові, хоче обрубати крила.

— Як же це не потрібно? Мені потрібно, розумієш? Я без нього ніхто, він кохання всього мого життя, — провила Марина і знову вдарилась чолом об стіл, накривши голову руками.

— Ну добре. Я тобі допоможу. Ти мені відкрилась. Я відкриюсь тобі теж, — промовила я і підсунулась до Марини ближче. — Ми зробимо так, щоби він був твоїм.

Мозок підкинув до крові ще гормонів, та на цей раз без адреналіну. Цього разу я викликала у ній лише позитивні емоції — очі засвітилися, жити стало легше, ілюзії міцно вхопились за ще одну подачку жалюгідної надії від нової

знайомої, яка сиділа напроти в барі й обіцяла зробити диво.

— Що ти хочеш від нього? — спитала я суто для офіційної частини, щоб потім згадувати це і сміятись.

— Заміж, — відповіла вона, вкотре підтверджуючи статус «тупої курки».

— Я так зрозуміла, що про твої почуття він знає.

— Не впевнена. Я намагаюсь вдавати, що він мені байдужий.

— Як дипломований психотерапевт кажу тобі — це тактика неправильна.

— Ти психолог?

— Не просто психолог, — зловіщим голосом промовила я. — Я тренер дівчат з пікапу хлопців. Завдяки мені, наприклад, Ані Лорак вийшла заміж за свого турка. При цьому всі, у тому числі і він, вважають, що це турок бігав за Лорак. Насправді ж, ми з Кароліною довго його завойовували.

— Не може бути!

— Марино, я знаю, що ти думаєш. Що з тобою щось не так, що інші дівчата гарніші чи розумніші, якщо вже вийшли заміж, а ти ні. Можливо, ти думаєш про якусь маячня типу порчі чи поганої аури, родового прокляття, затемнення Місяця чи про Юпітер у п'ятому домі. Насправді, все простіше... Просто для того, щоб вийти заміж у Києві, потрібно мати коуч-пікапера. Ти собі не уявляєш, скільки клієнток має наше агентство. Зараз практично немає шансів вийти заміж без таких тренерів, як я. Особливо у Києві, де хлопці дуже балувані. Вони не хочуть нікого завойовувати, вони чекають, поки ти їх завоюєш. Чоловіки вирости на порнографії і мають у головах образи дівчат з ідеальними формами. Їх не вразиш звичайною чарівністю і посмішкою. Їх не здивуєш класичними позами. Їм буде байдуже до твого борщу і пиріжків. У киянок нема шансів вийти заміж без спеціального знання. І я допоможу тобі безкоштовно.

— Справді? Допоможеш? Петро буде моїм?

— Так. Ще й як буде. Бо щось є у тобі особливе. Ти маєш право бути щасливою.

Після цих слів Марина обійняла мене і ледве не

розплакалася від щастя. Мої слова — добрива для її ілюзій, допомогли втертись у довіру. Нічого-нічого, ілюзії. Я вас породила, я вас і поховаю. При цьому поховати ілюзії мені потрібно було делікатно. Не розбити їх у серці кувалдою на шматки, які б поранили Марину. Потрібно було вилучити їх, як пластичному хірургу, але так, щоб Марина й не помітила. Ще й так, щоб після їх вилучення у серці лишилась віра у справжнє кохання і нормальних чоловіків. Виклик прийнято, ілюзії!

— Давай напишемо йому просто зараз. Щось хороше. Що написати йому? Хочу написати йому. Я не можу без нього жити. Хочу до нього, — мозок Марини взагалі відключився під впливом текіли.

— Ні-ні. Обіцяй, що сьогодні ти йому писати не будеш. Ти маєш слухати виключно мене, а не свою п'яну піх... тобто коли ти п'яна, то краще тримати себе в руках. Обіцяй!

— Обіцяю. Тебе я поважаю.

— Добре! Тоді слухай.

— Я тебе взагалі так люблю. Ти така класна.

— Ок! Слухай мене! — я почала розповідати дамі про методи НЛП, психологічний вплив, про мистецтво бути жінкою, ведичні заморочки, коротше, про всю біліберду з гарним вплітанням крапель істини, яку я читала у вільний час у книжках людей і слухала на їх тренінгах. Марина слухала з відкритим ротом, але я знала, більшість інформації вона забуде на ранок, мою метою було справити враження розумної людини, потягнути час для того, щоб вона не наробила дурниць. Не вистачало ще, щоб вона завагітніла від дrouchера. Коли Марина захотіла в туалет, я попросила лишити телефон на столі. Вона послухала, я сиділа і розмірковувала над планами порятунку моєї випадкової жертви.

Дівчині терміново треба було знайти хорошого хлопця. Ця ідея здалась мені найвлучнішою. Звісно, хлопця іншого вона відразу покохати не зможе. Але я мала би пояснити, що наша мета зовсім не він, він — наш спосіб змусити ревнувати Петра. У ході зближення потрібно показати Марині, що Петро — мудак і дrouchер, а хороший хлопець —

чудова пара для неї. Звучить план гарно, але як його втілити? Марина довго не поверталася з туалету, а я розглядала навколишніх претендентів. Одружений, одружений, гей, тупий хіпстер, живе з мамою і бабусею, бабник, о, а цей нічого так. А, ні, теж гей. Перевелись нормальні хлопці у Києві! Ну, крім одного на моєму дивані. Саша він такий... Так, стоп-стоп, гормони. Саша такий, як і всі, а я взагалі на роботі. Працюємо далі, цей — жадібна свиня, цей — занадто товстий, а цей, о, цей нічого так, а ні, наркоман, нам зовсім не підходить. Раптом я побачила, що під серветкою, куди Марина поклала телефон, зовсім не телефон, а пудра! От же сучка! У цей момент дівчина якраз повернулася з туалету. Щаслива така.

— Що ти вже йому написала? — грубо спитала я.

— Хі-хі.

Я вихопила телефон. «У тебе есть борода, и я скажу тебе «да»», — було написано в смс для Петра. ААА!!! Ідіотка!

— Що це?

— Якщо він відповідь зі смайлом, то натяк вдався, а якщо буде злим, я скажу, що просто помилилась номером і цитувала подружці пісню! Круто вигадала?

— !!!!

— Ти чого зла? Що не так?

— !!!! — ні, ну ви уявляєте, що роблять мої гормони з розумними дівчатами? Хотілося вбити ідіотку в тому барі.

Вона знову ткнулась чолом об стіл і накрила голову руками.

— Сильніше бийся головою об стіл! Може, допоможе включити мізки і виключити піхву! Ти ж обіцяла мені!

— Ну, я більше не буду. Ааа! Він щось відповів, — раптом закричала Марина.

«Приезжай, детка. Я тоже скажу тебе «да», — написав Петро. Без помилок. Нічого собі.

— Я маю поїхати, — очі Марини сяяли, як сонце.

Жах якийсь. Я так гарно обліпила її мудростями про ведичну жінку, поєднаними з техніками НЛП, пікаперськими штучками, а вона йому пише про бороду і хоче їхати до нього, щоб почути «да». І саме тоді, коли

вона сяяла, коли в її крові плавала купа гормонів, у серці квітнула надія, вона відчувала себе бажаною, відчувала, що її життя вдалось і вона знайшла сенс буття, я перестала стримувати її. Деяких помилок треба припускатися. Тисячі разів я бачила, як халепи вносили в життя людей позитивні зміни. Та їй не прив'язувати ж мені дівчину до батареї! Зрештою, їй потрібно було зарядитись енергією. Я не знала, де б вона могла взяти її ще. Секс був би у нагоді, вона б мала запалати, засяяти. Робота в неї не творча, друзів у Києві не було. А щоб притягнути нормального хлопця, їй варто було світитись. При цьому важливо було не поламати світильник надії через поведінку Петра наступного дня. Тому вже біля таксі, яке нам ледве вдалось викликати, я, благословивши Марину на секс, дала кілька важливих настанов. Добре, що я чудово знала те, які пошукові запити вводить її дрочер в «PornoHub».

— О, ні! Я не буду цього робити, — почервоніла п'яна Марина.

— Маєш зробити! — розуміла я, що таким чином вона втілить давню сексуальну фантазію дрочера і підсадить його на сексуальний наркотик, тому вранці він з нею поводитиметься пристойно і не відштовхне. Без реалізації порнохабівських запитів він просто підвищить свою самооцінку легким затягуванням кралі до ліжка.

— Ні, це вже занадто, я такого ніколи не робила.

— Та кажу тобі! — продовжувала я тиснути на Марину. Зрештою, вона б мала порадіти, що я не прошу її запрошувати до спальні собачок! — Саме це потрібно робити, щоб чоловіки дарували тобі діаманти і квартири! Саме це робила Ані Лорак, щоб вийти заміж за турка! — брехала я.

Звісно, не потрібно було цього робити всім, не всі чоловіки проводили весь день біля комп'ютера, переглядаючи тонни відео на порносайтах. У випадку з Петром, ролики з порно мали би бути більш і більш збоченими, щоб залежний міг закінчити розпочату справу. Тому традиційний секс — як прояв вищої близькості — для Петра став чимось дуже попсовим і таким, який би не залишив сліду у психічному полі А от реалізація його збочених фантазій підвищила би

цінність Марини в його очах. Я дуже сподівалась, що після моїх настанов з оргазмами у двох мало би бути все добре.

— Ви не уявляєте, що я зараз маю робити, — сказала п'яна Марина таксисту і зачинила за собою двері.

Газ! Уперед! Я так хвилювалася! Хотілось полетіти і проконтролювати процес, але я так вже занадто багато часу приділила одній дівчинці.

Дні ставали все теплішими, місто оживало, розквітало, роботи було все більше. Я полетіла до інших киян і гостей столиці.

До Марини залетіла біля шостої ранку, вони лежали повернувшись один до одного спинами, а я пірнула до Марини в її звивини, в її задоволене і виснажене тіло, яке донедавна було спітнілим, а тепер стало сухе і зневоднене. Оу є!!! Вона виконала все те, що я їй казала, усі пошукові запити хлопця за останній місяць, окрім собачок, втілила у життя! Дякую тобі, текіло, ти твориш дива! Щасливчик цей Петро! Нічого не скажеш! Фартить же деяким мужчинкам через те, що інколи Хтивість глючить і підкидає дівчатам гормони розмноження.

На ранок Петро хоч і вдавав, що між ними нічого не було, проте не міг дочекатись, коли Марина знову нап'ється і прилізе до нього повторювати все ще раз. І (о диво!) замість порноакторок тепер у душі він уявляв себе з Мариною, тримаючи у руках свого найкращого друга.

*

Моя улюблена книга — це життя. Обожду його за збіги — точки перетину і криві. Люди могли б по тих точках перетину пізнавати закономірності, глибину життя, але натомість вони назвали їх «збігами обставин», дивуються з них і йдуть своїм шляхом далі.

Лера шукала для себе новий одяг. Вона хотіла купити чорну сукню, здавалось, у ній було легше заховатись від своїх почуттів. Взяла дві і попрямувала до примірочної, аж раптом на її шляху виріс чоловік, у якого вона врізалась.

— Обережніше! — розлючено крикнула вона і побачила

Майстра. Саме того художника, який колись, здавалося, відкрив її очі на життя, натхнення, творчість. Він був її вчителем, а тепер стоїть тут перед нею, тримаючи в руках сорочку і джинси.

— Леро! — здивовано промовив він.

Вони міцно обійнялися.

— Чорні сукні? У тебе хтось помер?

— Помирає моє кохання всередні мене, а з ним і я помираю. — подумала дівчина, але вголос лише промовила щось про тенденції моди.

Майстер взяв її сукні і відклав, поклав зверху свої речі і потягнув Леру за руку з магазину. Вони сіли пити каву, не виходячи з цього ж торгівельного центру. Дівчина була неймовірно щаслива побачити людину, з якою колись було так добре і так чесно. Поруч із ним вона колись вперше відчула, як це бути не дівчиною, бути жінкою. Бажаною, сексуальною, найгарнішою. І тепер поруч із ним це відчуття поверталось. Коли чоловік приніс Лері стаканчик з лате, вона побачила на його пальці каблучку.

— Ти одружився? — з нотками розчарування промовила дівчина. — Але ж ти все життя доводив, що шлюб — це найбільша помилка, яку можна вчинити в житті.

— Люди — істоти такі недосконалі, вони можуть помилятися.

— І хто ж вона?

— Чудова жінка, яка народила мені двох дітей.

— Ти тепер обходишся однією чудовою жінкою?

— Ох Леро! А ти з роками стала ще гарнішою... Класична архетипна білявка, витончена, струнка, доглянута, впевнена в собі... Невже ніхто не зумів одружитися з тобою?

— Я вмю казати «ні», на відміну від тебе.

— Я пам'ятаю, як до мене прийшла моя майбутня дружина. На вулиці був дощ, а у неї потекла туш чи олівець. Її обличчя, волосся, одяг були мокрими. Вона тремтіла. І я спочатку розгнівався, що вона прийшла, бо я тоді взагалі іншу чекав. Ти знаєш, я дуже не любив, коли дівчата приходили не тоді, коли я їх кликав.

— Так, вони псували чергу!

— Приблизно! Але я дивився на неї і не міг відвести погляду. Краса — це ось ця туш, яка стікає по обличчю жінки, яка прибігла до тебе рятуватися під час зливи. І я запитав її, що привело її до моїх дверей, а вона сказала, що безвихідь, адже тепер її життя має змінитись. І ця туш вже набула нового сенсу, бо я раптом розгледів, що по її обличчі стікала не злива з неба, а дощ з очей — вона плакала, очі її були червоними... А потім вона простягнула мені тест на вагітність, він був весь мокрий, я навіть не подивився на ті смужки, я дивився лише на її розмазані чорні очі, у них без тесту можна було все прочитати. І дійсно, її життя тепер мало змінитись, я знав, що така, як вона, яка вірить у карму, у гріхи, у Бога, вона ніколи не зробить аборт, це було написано на ній ще тоді, коли я познайомився з нею вперше. Але я все одно тоді підійшов до неї, я взяв на себе ту відповідальність, знаючи її принципи і погляди, а потім я дав їй завагітніти. Так я стояв і дивився на неї, як вона тремтить, уся мокра, а я ж був сухий, мені було навіть спекотно. Потім я нарешті зрозумів, що я ідіот, що їй холодно, а мені ні, що я стою і нічого не роблю, мені стало за це так соромно, що захотілося в одну мить зробити усе на світі для тієї жінки. Я побіг за пледом, я зробив їй чаю, я підніс до її ніг таз із гарячою водою, стягнув із неї мокрий одяг, перевдягнув у свою сорочку, вмочив ноги у воду. Я мав оберігати її спокій, тому я швидко подзвонив іншій і сказав, що зустрійтесь не вийде. Я грів ноги своєї жінки і раптом відчув, що все це робити мені подобається набагато більше, ніж отак чекати іншу. І що та її туш на обличчі раптом і моє життя змінила, раптом у мене за мить з'явилися вже інші цінності, гріти ноги тепер було приємніше, ніж розпаковувати новий товар у спокусливій білизні. Ось так змінилися наші із нею життя.

— Це дуже романтично. Я була на твоїй виставці три роки тому. Картини жінки з тушшю...

— Так, я намалював десятки тих картин пізніше.

— Минуло років п'ять від нашої останньої зустрічі, а ти мені душу відкриваєш. Чому? Мені іноді здається, що в цьому місті всі ходять надзвичайно закриті, бояться відкритись, бо хтось може плюнути в їх душу.

— Я знаю, що ти цього не зробиш, Лєро. Тепер чекаю твою розповідь.

— Мою? Я тут шукала білизну, але потім подумала, навіщо вона мені, якщо той, заради кого я хочу її одягнути, одружений. От і взяла з горя поміряти чорне, як ти сам помітив. Він чоловік моєї старої приятельки. Він живе в іншій країні, скоро їде. А я закохалась у нього, як ідіотка. Заплющую очі й уявляю, як ми з ним живемо у нашому замиському будинку, як він знайомить мене з його дітьми, як ми ходимо грати з ним у великий теніс. Мене притягує до нього, але я не хочу бути його коханкою. Він не покине свою дружину, а я лише зроблю всім гірше.

— Порадити тобі нічого я не можу, — сумно промовив Майстер. — Але хіба існують у цьому житті помилки? Їх не існує, існує лише життя, в якому кожен із нас має право на щастя.

Так минула їхня коротка зустріч, кава була допита, прощальні обійми, побажання удачі і щастя. А Лєра повернулась до торгового центру, вона зайшла до магазину з дорогою білизною і подумала, що вона має право бути щасливою.

*

Зіна лежала під ковдрою і робила дуже важливий крок у розв'язанні проблем особистого життя. Ліворуч, ліворуч, ліворуч. Праворуч. Ліворуч, ліворуч, ліворуч. Праворуч. Саме так. Зіна шукала хлопця в Tinder.

— Потвора. Задрот. Тупиця. Ой, красунчик. Дебіл. Худий. Гопник. Бабник. Малий. Гопник. Що це так багато гопників сюди налізло? О, бородатий ідіот. Самозакоханий. Занадто прилизаний. Ой, красунчик. Оу, айтішничек. Мм, голландець. Ідіот, ідіот, ідіот. Оу, француз. А цей? Ну таке. Ну, добре, лайкаю. Що? Він мене не лайкнув? Дебіл. Шкода, що тебе не можна разлайкати, мудак! Теж мені, красень. Хачик, хачик, хачик. Що за дебіл, виставив фотку з дівчиною. Пішли до дупи. Хачик. Гопник. Ой, ой. Красунчика прогортала, не лайкнула, блін, дурепа. Невдаха. Оу, гарячий танцюрист. Все. Сил моїх більше немає.

Дівчина кинула смартфон на ліжко, підвелась і підійшла до вікна. Десь там у сусідньому будинку горіло світло, її колись краща подруга, певно, проводила час зі своїм чоловіком. Зіна знову схопила свого телефона і полізла в Інстаграм дивитись на те, де були її закохані сусіди, а заздрість поїдала молоду даму. І ось, коли Зіна нарешті відклала свій телефон і вдягнула піжаму, вона почула, що на телефон прийшло повідомлення. Ні, це не лайк в Tinder чи Інстаграм, це таке рідне і звичайне смс-повідомлення, яких вона давно не отримувала. Зіна неабияк здивувалась, коли побачила, що їй писала її колись така близька подруга Таня.

«Ми тепер з тобою сусідки, а ще жодного разу не бачились. Давай завтра сходимо на каву? Я скучила!» Зіна згадала, як разом з Танею вони сиділи за однією партою в університеті, а потім гуляли після пар. Вони завжди були разом. Разом готувались до іспитів, разом писали шпаргалки, разом влаштовувалися на тимчасову роботу промоутерами, разом ходили на дискотеки. І от на одній із тих дискотек Зіна помітила двох привабливих хлопців. Сказала Тані, що завжди варто бути активними, підморгнула парубкам і пішла танцювати. Того вечора вони обмінялись телефонами з новими знайомими. От тільки наступного дня дзвінок пролунав на телефоні Тані. Зіні ж так ніхто і не передзвонив. І все частіше дівчаче «разом» перетворювалась на «окремо». Таня шалено закохалась, а Зіна відчувала себе зайвою.

«Привіт. Залюбки. Давай о 18.00 на Контрактовій зустрінемось».

Зіна відповіла і відкинула телефон. Що хоче ця принцеса від неї? Похизуватися своїм діамантом, який вона виставила у соціальних мережах? Похвалитися гарною фігурою? Похизуватись своїм крутим чоловіком? Дівчина довго крутилася в ліжку і не могла заснути. Страшенно боліла голова. Заздрість лежала на своєму ліжку в нашій квартирі гріхів і відчувала, як від неї відростають все більші корені, що впиваються в голову своїх жертв, у тому числі в мізки Зіни. Вони висмоктували силу з голови і з серця.

Вони спричиняли появу пухлин, сердечних розладів, підвищували тиск. Вони надавали нашому гріху сили. І поки жертви Заздрості не могли заснути, вона солодко спала і посміхалась уві сні.

Наступного дня Зіна сяяла. Вона зробила найкращий макіяж, вдягнула найновіший одяг. Це мала бути битва. З подругою вони вирушили гуляти на Поділ. Вони радісно обійнялись, поцілувались, обмінялись компліментами і почали прогулюватись по Андріївському узвозі. На здивування Зіни, її подруга Таня нічим не хизувалась.

— Нічого собі! Оце ти щаслива! — промовила вона, коли Зіна розповіла їй про своє чергове побаченні з хлопцем з Tinder.

— Дуже щаслива! — засміялась Зіна. — Чоловік, якого я вперше побачила, лізе лапати мене за груди, ну просто неймовірно закінчення побачення!

— Просто стільки емоцій! Стільки вражень! Такі пригоди! Ми з Максом вже чотири роки разом, мені іноді так не вистачає цих перших емоцій хвилювання, коли відчуваєш себе живою. У нас все так стабільно, а ще цей побут все вбиває.

Зіна лише стонула плечима, і вони продовжили свою ходу вгору.

— Яка ти молодчинка, — знову нахвалявала Зіну Таня. — На роботі тебе дуже поважають.

— Ну, не так вже й дуже. У відрядження відправляють інших, я роблю лише репортажі про київські події.

— Але ж пишеш про серйозні політичні новини, навіть до Верховної Ради ходиш, а не ці дурні статті на жіночі сайти, які щодня пишу я. Як схуднути на три кілограми за три дні? Міла Куніс вагітна. Вражаючи фото зірок без макіяжу. Яке надбання для суспільства! А тебе публікують у таких шанованих виданнях.

І знову Зіна здивувалась тому, що її подруга захоплюється її нудним і звичайним життям, замість того, щоби хизуватись своїм. Десь поділася злоба дівчини, вона навіть взаємністю почала відповідати. Казати, що Тані пощастило з чоловіком, що вони молодці, бо купили

квартиру в новобудові, що фігуру дівчина має бездоганну, Зіні далеко до такої. Вони навіть сфотографувались разом, Зіна швидко виклала фото до Instagram. #bestfriend #kyiv #girls #sunnyday #lovemylife

— Цікаво, де тут аптека? — спитала Таня, коли вони піднялись Андріївським узвозом до самого кінця і дійшли до Михайлівської церкви. — Останнім часом я просто помираю від головного болю.

— Не повіриш, я так само! — зізналась Зіна.

— Певно, це все магнітні бурі.

А Заздрість бачила, як ниточки, що її пов'язували з двома постійними клієнтками поступово слабнуть. Не обриваються, звісно, але слабнуть, і їхній головний біль тепер мав би стати меншим. Адже дівчата раптом одночасно прозріли і побачили, що варто було б цінувати те, що у них є, а не вдивлятися пильно у світло чужих вікон.

*

Кінець квітня. Життя витягало зі сплячки своєю запашною, теплою, яскравою весною тих, хто ще не прокинувся. Квіти, бджоли, метелики, пікніки, велосипеди, білі кеди, яскраві помади, короткі спідниці. А як співали пташки! На майданчиках тепер постійно гралися діти, сміялися, бігали, кричали і билися. На стадіоні побільшало тих, хто згадав про своє здоров'я. Відступала сірість. Яскраві кольори остаточно захопили Київ.

Я мала змушувати людей закохуватися, грішити, зачинати дітей, а вони віддавали мені за це неймовірну кількість енергії, яка давала мені змогу літати ще швидше, ще вище щоб наступного дня змушувати їх грішити ще сильніше. Адже дні ставали довшими. Здається, сонце палало сильніше саме тому, що люди віддавали йому енергію своєї пристрасті. І з кожним днем було все спекотніше. Довелося ховати теплі кросівки і черевики, діставати відкриті босоніжки. Тепер продавці окулярів отримували все більші прибутки, а продавці теплих шапок, рукавичок, светрів та інших зимових речей складали свої товари і ховали далеко до осені.

Знаєте, коли в тобі вирує ця неймовірна енергія, поцуплена у людей за їхні гріхи, світ стає дуже яскравим. Абрикосове дерево пахне божественно. Ластівки щебечуть божественно. Кольори неба на заході сонця божественні. Ти на мить відчуваєш у собі таку силу і космос, ніби ти є Богом, а потім це минає, а на губах лишається лише усмішка, і ти згадуєш ці чарівні миті і розумієш, за що любиш життя і свою роботу. Певно, така у нас, гріхів, зарплата. Ці весняні миті щастя. Небо проливало на Київ свій теплий весняний дощик, потім малювало киянам веселку, а ми пірнали у неї. Веселка на небі буває нечасто. Коли ми бачимо її, одразу ж злітаємось, де би не знаходились, і зустрічаємось у її барвах. А потім летимо назад, до своєї роботи, осяяні сонцем, омиті дощем.

*

Якось уранці я відкрила тумбочку біля свого ліжка, почала шукати там сонячні окуляри, зловила себе на думці про те, що двері тумбочки відкриваються легко, хоча раніше вони трохи хитались. Крім Ліні, у нас такими справами ніхто не займався, але я їй нічого не говорила, бо не хотіла обтяжувати додатковою роботою. Сама ж гріхія не мала звички нишпорити у моїй кімнаті.

— Ти самозцілилась, моя люба тумбочко? — спитала я у меблів.

Пізніше того дня я помітила, що кабель від Інтернету у нашій квартирі почав прилягати до плінтуса дуже щільно, хоча раніше він відходив і висів. Холодильник перестав хитатись, став рівненько, навіть коли відкривались його дверцята. Того дня я навмисно повернулась додому біля третьої дня, щоб подивитись на нашого нового майстра. Тихенько залетіла додому через відчинений балкон, щоб не порушувати інтимності процесу, якщо Сашко раптом знову щось лагодив. Так і було. Він копірсався у розетці. Він робив це впевнено і з такою увагою і теплотою, що не хотілося його відволікати. Здається, він і сам у ту мить був розеткою. Я вилетіла з квартири і спитала у Ліні, чи далеко вона. Гріхія була зовсім близько, тому швидко підлетіла до мене на Саксаганського.

— Я хочу дещо перевірити, — промовила я і повідомила їй про свій підступний план.

Ми відчинили важкі дубові двері і привіталися з нашим майстром. Сашко відклав ремонтні справи і кинувся на кухню.

— Я і не очікував, що ви так рано. Давайте зроблю вам чаю. Чи кави?

— Я б випила холодного чаю, — промовила Лінь і виклала на стіл свіжу м'яту.

— І я, — сказала я. День дійсно був дуже спекотним.

Сашко поставив на плиту чайник, почав шукати у холодильнику лід. Лінь підійшла до нього впритул, немов нахилиючись так само до холодильника, ніби хотіла розшукати той самий лід. Насправді ж вона легенько подула на Сашка, а я уважно спостерігала за його реакцією. Невже ми так і не вип'ємо чаю? Саме такою була мета чарівних лінощів — опромінити його собою і змусити полінуватися щось робити. Та він, немов нічого і не трапилося, витягнув форму з льодом і поклав її на стіл. У заварник поклав м'яту, листя зеленого чаю. Залив усе водою. У склянки кинув скибочки лимону та шматочки льоду. Лінь додала ще трохи своїх чарів, але у чоловіка немов з'явився до них імунітет. Він не став повільнішим ні на мить, продовжував швидко робити нам чай.

— Чекайте, красуні, 5-10 хвилин, чай завариться, а я поки докручу розетку. Щось проводка у вашому будинку дуже старенька, її б не завадило замінити.

— Ти хіба вмієш?

— Не вмів, але робити нема чого, прочитав у книзі, як це робиться. З розеткою вийшло. Можна тепер спробувати і з усією проводкою, якщо придбаєте потрібні для мене прилади і кабелі.

— Маю надію, ти не хочеш накласти на себе руки, вдавши, що це був нещасний випадок від удару струмом? — посміхнулася я, а Саша усміхнувся у відповідь і мило зсунув брови. Було дуже цікаво спостерігати за тим, як у нього знову виростала чоловіча сила і направляв він її туди, куди це було потрібно. Вибір у нашому полоні був невеликим.

Коли чай заварися і трохи охолонув, Сашко перемішав його з льодом. Попивши напою, ми побажали Сашку удачі і полетіли на вулицю.

— Не взяло? — спитала я.

— Ні на грам. Мої чари більше на нього не діють, — зізналася Лінь.

— А ти бачила, що він постійно щось робить? Лагодить, вчить, малює? Він такий заклопотаний. Всередині нього знову вирує життя й енергія. І він знаходить для неї вихід тим єдиним шляхом, який є у нього перед очима.

Того ж дня я попросила підійти до Сашка Заздрість, Ненаситність і Жадобу, так ми переконались, що вони втратили силу перед Сашком. Натомість органи, які опромінили гріхи, потроху оживали і ставали здоровішими. Та емпіричним шляхом дослідження ми виявили й інший факт. Біля Люті Сашко все ж таки починав сердитись, біля Насолоди його тягнуло до випивки, а біля мене у нього прокидалось бажання.

*

Ви знаєте, я дуже ображаюсь на людей, які не люблять моє місто. Моє прекрасне красиве місто Київ. Я видерлася на Замкову Гору, сподіваючись просто там і тієї ж миті схилити закоханих до єднання. Сонце вже майже сіло за обрій, я очікувала побачити на горі художників чи поетів, що оспівували би той прекрасний захід сонця. Хмари ставали кольоровими та лишали свої сліди на вікнах. Але прекрасний захід сонця на Замковій горі ніхто не увіковічнював. На дахи Подолу споглядали інші компанії. Враження складалося таке, ніби ті зграйки людей зібрались на Замковій Горі, щоби взяти участь у конкурсі «Найтупіше бидло». Одна компанія пила пиво і кидала пляшки вниз, реготала щоразу, коли пляшка внизу розбивалась. Інша зграйка, ледь не підлітків, лузала насіння, якась дівчина замість захоплення заходом сонця матюкала своїх батьків, бо ті не дозволили зробити на спині татування у вигляді метелика. Третя компанія вживала наркотики дуже сумнівного походження. А потім усі ці три групи людей

почали синхронно блювати, ніби у конкурсі «Найтупіше бидло» почався фінал і дуже важливо було народити на світ якомога більше випитого пійла і трохи перетравленої їжі. Коли я відлітала, молоді люди почали битись і падати у наслідки своїх випорожнень, залишених на землі. Я з сумом полетіла звідти, мені там нічого було робити, з ними вже попрацювала Насолода. Дарувати пристрасть не було кому, у них були тваринні інстинкти, які того вечора могли спрацювати і без мене. Так, іноді Насолода робить мою роботу за мене...

А знаєте: у нас гріхів так часто буває, коли ми плануємо спокусити когось одного, але не вдається, у нас з'являється азарт. Шукаємо іншу жертву, ту, що вдається спокусити. Шукаємо швидко і завзято. І от я лечу із Замкової Гори на Пішохідний мостик — там завжди є закохані парочки. Бачу милу дівчинку в картатій сорочці й милого хлопчика в картатій сорочці. Така гарна пара, вони точно заслуговували на пристрасть, на ту юнацьку наївну закоханість без тями. І що ж я чую від цих молодят, коли приземляюсь у них за спинами?

— От знаєш, не люблю я це місто. Київ мене гнітить. Львів має душу, Київ же бездушний, — промовляє дівчина з довгим руським волоссям, а хлопець хитає головою.

І не зрозуміло, чи то він щиро погоджується з нею, чи то просто погоджується з усім, бо як такій красуні можна заперечити? А я ж думаю: не бачити вам моєї пристрасті, малята невдячні, нехай буде у вас взаємна суцільна френдзона, раз посміли там, на Пішохідному мостику, там, над могутніми хвилями Дніпра, там, біля пагорбів зелених із золототверхими банями старовинних церков, там, над кораблями з музикою і світлом, яке дивовижним чином падає на воду, казати, що в мого міста нема душі.

Не була я у Львові, звісно, але чула я про це місто не раз. І про те, що там вишукана атмосфера, що там навіть бруківка має душу, і про те, що там старовинна архітектура, і люди начебто там особливі. І що коли бачиш панянку, таку витончену і вкрай жіночну, таке собі уособлення української зрілої жіночності, яка говорить чистою солов'їною мовою,

то начебто вона асоціюється зі справжньою львів'янкою, а не якоюсь там киянкою. А от у Києва нема душі. І тоді мої очі лізуть на лоба. Я думаю: як же це немає у моєму Києві душі? Люди скаржаться, що у столиці дуже багато різних людей, вони змішались, а я кажу: у цьому ж і є особливість мого міста. У тому, що воно таке різне, по-українськи різнобарвне. Це ніби яскрава веселка, це ніби картина, на якій художник використав усю палітру, а не лише певні кольори. А гарні дівчата? Вони прибувають сюди, бачать навколо сотні більш струнких, цікавих, впевнених у собі панянок, і що вони роблять? Вони купляють собі гарні кросівки замість своїх балеток із міського ринку, вони роблять свої брови бездоганними, вони сідають на діету. Вони бачать, що планка тепер вища, тому вони рухаються вперед до краси і примножують її. І тому тут багато гарних дівчат.

А чоловіки? Вони бачать, що їх сусід купив собі нову машину, і що вони роблять? А вони йдуть на курси і отримують додаткову освіту, вони працюють більше, стають ще розумнішими і примножують знання. І вони знають, що їх друзі планують подорож до Чехії, і тому, звісно, планують і для себе мандрівку в іншу країну. Київ — місто європейських стандартів, воно всмоктує у себе все інноваційне і сучасне, хотілось би йому цього чи ні. Поєднує непоєднане, старовину та модерн. І комусь здається, що поєднує незграбно, а я думаю: поєднує так, як уміє, поєднує по-своєму, а тому поєднує прекрасно, навіть якщо вам і не подобається. Київ надихає людей, змушує їх вчитись зберігати рівновагу і не падати у цьому великому потоці змін.

Коли ви виходите на гору, гора віддає вам свої сили, наповнює енергією, щоб ви не здались. Коли ви пливете по морю, море віддає вам свої сили, наповнює енергією, щоб ви не здались. Коли ви живете в Києві, Київ віддає вам свою енергію. Він віддає вам себе, ви стаєте його частинкою. Щоб не впасти, щоб не захлинутись у його хвилях. Він любить кожного, але найбільше він любить сильних, тих, хто навчився не тонути в його хвилях, а балансувати, як серфінгіст.

Ось це і є душа Києва! Прекрасні люди, які поспішають

ставати ще кращими, які лізуть на свою гору все вище і вище і тягнуть за собою всю країну. І хтось каже, що це місто занадто поспішає, а хіба воно неправильно робить? Хіба можна жити у двадцять першому столітті і не поспішати? Ми ніби відчуваємо, що часу все менше, ми ніби на порозі відкриття істини, і тому час так прискорюється. І я не уявляю собі сучасність, вкриту бруківкою. Ні, сучасність — це швидкісне метро, це транспортні розв'язки, це натовп людей, бо лише натовп зможе зрушити з місця столицю європейської держави. Натовп гарний і думаючий, організований, інтелектуальний, натовп, який я так люблю.

А ще я люблю Київ за те, що тут можна починати ще і ще. Тут можна впасти, загубитись, подумати, а потім підняти і почати ще раз. Тут можна помиляти, а завтра про це всі забудуть і ніхто тебе не засудить. І ніхто не буде дивитися на тебе, лузаючи насіння, обговорюючи твоє падіння, бо у них не буде на це часу. Ох, любіть моє місто, хоча б тому, що я його люблю і дарую йому всю себе. Як можна не любити місто, яке просякнуте наскрізь пристрасцю?

Лють

— Ти мене боїшся? — одного травневого дня спитала Лють у Саші, який лежав на дивані й уважно читав книгу.

— Ну, коли у тебе в руках нема пляшки вина, то я боюся менше, — посміхнувся Сашко. — А взагалі, після прогулянки з Ненаситністю я довго боровся з собою, намагався не об'їдатись. За тиждень я винищив ваші річні продуктові запаси.

— Але ще я помітила, що після прогулянки з Ненаситністю ти почав читати. Навіщо людині читати, якщо у неї нема планів жити? Бачу, у твої плани не входить смерть, не входить існування, а входить життя.

— Розкусила, — сумно усміхнувся Сашко. — Шкода тільки, що за цей час із вами у моєму тілі не залишилось здорового органа, а навіть якби лишився, ви б не відпустили мене все одно. А так... Помріяти про життя можна.

— Не мати мрію — гріх. Людям потрібно бачити зірку, до якої буде спрямований їх караван. А я пішла мастити кремом свої туфлі. Якщо надумаєш, то з радістю візьму тебе з собою на прогулянку.

Сашко надумав через три хвилини. Він недовго зважував за і проти. Помітив, що коли він знаходиться поруч з одним із гріхів, йому стає дуже зле, як духовно так і фізично. А з іншого боку, ті прогулянки перевертають усе його життя догори дригом. Саме з Ревністю він побачив ту білявку в білій блузці, яка тепер так часто йому сниться. З Ненаситністю він прозрів до того, що варто продовжувати боротись за життя, творити і навчатись. На прогулянках він може вийти з цієї дев'ятикімнатної клітки, відчути трішки свободи, подихати повітрям, згадати, що на вулиці є інші

люди. Там він може загубитись, на мить повірити, що він звичайна людина, він заклопотаний мешканець мегаполіса, який кудись поспішає. Тож Сашко поклав закладку між сторінками книги і підійшов до гріхині, щоб відправитись разом на роботу.

Вони вирушили на Оболонь. Лють забігала до квартири, а Саша чекав її на лавочках, вислуховуючи розмови місцевих бабусь. Лють залітала до Ощадбанку і змушувала людей грубіянити один одному у чергах. Лють забігала на дитячі майданчики і змушувала мамочок кричати на своїх дітей, а вдома бити їх.

— Що поганого тобі зробили діти? — запитав Сашко після чергової істерики злої матусі.

— Я вважаю, що починати знищувати любов потрібно саме з дітей. Мій прями́й обов'язок — знищувати любов. А сила, крики, ремінь, насилля, диктатура, авторитаризм — це те, що прекрасно знищує усе прекрасне. Пробач за тавтологію. Чудово знищує усе прекрасне. Змушує душу ставати такою крихітною, руйнує впевненість у собі. Впевненість — це такий шлях, по якому може рухатись любов. Нема шляху — нема взаємодії з цим світом, немає обміну добром, немає росту любові. Ось чому я змушую злих мам вихлюпувати свою злість на своїх дітях, — розповідала Лють.

Лють пробігла по заторах, змушувала водіїв сигналізувати, обганяти, поспішати, натискати на газ біля зебри. Лють змушувала бабусь гніватись на дітей, що кричать за вікном. Лють змушувала продавців гніватись на пенсіонерів із хворобою Альцгеймера, які повільно відраховували гроші за покупки. Вона розсипала на всіх чорний пилок, який тік у крові і знищував любов. Вона змушувала повірити кожного, all you need is to yell. Нарешті вона зробила свою роботу і дозволила собі час на перерву.

Вони з Сашком прогулювалися по Оболонській набережній. Саша тримав у руках пакет, у якому лежало чотири шаурми — їх обідня трапеза. Вони сіли біля води, почали їсти і дивитись на Дніпро.

— Хочеш цікаву історію про шаурму? — спитала Лють, прожувавши і проковтнувши шматок «їжі богів».

— Ні, мені вже страшно, — сказав Сашко, відкушуючи шматочок шаурми.

— Один ревнивий чоловічок вбив хлопця-кур'єра, який доставляв його дружині пакунок. Часто вбивства стаються, коли я граю в тандемі з Ревністю. Кур'єр уперше бачив ту жінку. Вона стояла у дверях, він простягнув папір, аби вона підписала його, і усміхнувся, але це побачив із коридору ревнивець-чоловік, подумав, що у них роман, почалася сварка. На жаль, кур'єр був ще тим дурнем, тому під час сварки почав сипати трохи расистськими жартами. І от тут я попрацювала на славу, а потім підсунула ніж під руку ревнивцю. Він вбив молодого хлопця у власному коридорі. Ох, я тоді напилась крові, повернулась додому з червоними очима. А чоловік цей продавав шаурму, тому нічого кращого не вигадав, як розчленувати труп і робити з кур'єра шаурму. Він, до речі, досі на свободі. Йому щодня дякують задоволені клієнти за смачні делікатеси.

Саша шоковано дивився то на Лють, то на лаваш з куркою у своїх руках, то навколо, ніби чекаючи, коли ревнивий і волохатий шаурміст вистрибне і на нього з ножом. Лють посміхнулась і поспішила заспокоїти мого хлопчика:

— Але не хвилюйся. Цю шаурму ми купили в доброго і чесного продавця.

Саша відкусив ще шматочок, а потім ще і ще.

— Цією історією мій апетит не вдалося вбити, — сказав він. Уперше за тиждень відчув, що наївся і не став доїдати свою другу шаурму. Здається, у той момент він остаточно поборов опромінення Ненаситності.

І знову вони поспішили на роботу. Лють пробігла по кількох відділеннях пошти і по супермаркетах, по дитячих садочках і офісах. Чим більше Сашко був поруч із нею, тим злішим він ставав. З усіх сил намагався пояснити собі, що людей потрібно любити, що вони ні в чому не винні, що його злість — діяння гріхині. Він побачив вивіску СПА-процедур, і йому захотілося лягти, розслабитися, забути про все на світі і всіх пробачити. Але Лють перемагала, на лобі Сашка з'являлися зморшки, люди дратували, здавалося, що людей навколо ставало все більше, що вони ділилися

брунькуванням, ходили навколо, ходили прямісінько біля нього, мали на меті зачепити, штовхнути. Люди голосно жували, голосно пили, вони були вдягнуті у дурнуватий одяг, ну хто вигадав цю грубу і товсту платформу на туфлях жінок, коли вже ці чоловіки зголять ті бороди? А ці селяни їдуть у столицю зі своїми манатками, коли вони вже закінчаться, ті селяни. Як же було тісно ходити Києвом, коли поруч крокувала весела Лють. А її посмішка дратувала ще більше. Як можна бути такою підступною, надихати людей злитись, забирати їх добро і посміхатися при цьому? Яка ж вона зарозуміла! Інколи хотілося її вдарити, щоб вона нарешті перестала лукаво посміхатися! Лють помітила, що Сашка зовсім розриває, коли він почав навмисно штовхати перехожих, його очі були схожими на очі буйвола. Вона почала відволікати його історією.

— Одного дня, на мою річницю, дівчата вирішили пожартувати наді мною. Тоді виповнився рівно рік моєї роботи в Києві. Мене привітали з успіхами і повідомили, що переведуть до Європи. Начебто це підвищення. Як же я злякалась! Я ж обожнювала українців, яка Європа? Я б не пережила навіть переводу до Львова, а до Італії чи Португалії і поготів!

— Чим же лякала тебе Європа? І Львів? — сказав Сашко і з усієї сили копнув ногою скляну пляшку. Вона вилетіла на проїзну частину, ледве не влучила в авто.

— Добром. Там люди добріші. Наприклад, у чергах вони не гніваються на волаючих дітей. А в Україні? Кому ж вони сподобаються тут? Ну от навіщо тягати з собою малу дитину у громадський транспорт чи кафе, сиди з нею вдома, правильно ж? Саме такі думки я посилаю в голови людям, а вони гніваються і не розуміють, чому. Вони чекають на трамвай, намагаються залізти у нього, а там ще п'ятдесят конкурентів, але вони усе одно пхаються. Вони намагаються один одного обдурити, але гніваються, коли обдурюють їх самих. Всі намагаються зекономити, гніваються, коли доводиться платити через ту економію вдвічі більше. А чоловіки дивляться на тих жінок, що нависають над ними на своїх підборах у метро, і гніваються, бо ж начебто негарно

сидіти так перед дамою, але ж вони втомлені не менше, а дама могла б вдягнути і кросівки. Вона вдягає ті підбори, щоб звабити якогось спонсора і лише через це він має поступитись їй місцем. У нас всі зляться — сотні приводів можна знайти для цього.

— А що ж у Європі?

— А в Європі люди мають більше грошей. Ось і інший рівень життя мають. І зляться менше. Більше прекрасного бачать навколо, більше прекрасного випромінюють, більше прекрасного створюють.

— Вони створюють херню. Лишень подивись на сучасне мистецтво. Все це повна фігня. Світ деградує і деградація починається з Європи, — пробурчав ніби старий дідусь Сашко, а потім й сам здивувався зі своїх слів.

— Звісно, не все ідеально у тій Європі, просто краще, ніж у нас. Деградує чи еволюціонує, хто ми є, щоб судити? Але куди б ми не рухались, цивілізований європейський і разом з тим американський світ на крок попереду... А з тими, хто попереду, нам важче працювати. От і страшно стало почути, що з мого місця мене перекинуть туди. Але потім дівчата заспокоїли мене. Сказали, що нікуди мене не відпустили б. Дурні жарти, правда?

Замість того, щоб відповісти, Сашко схопив велику гілку, що впала з дерева, і почав бити нею по смітнику. Перехожі сахалися, обходили його десятою дорогою, а Лють зрозуміла, що втрачає над ним контроль. На щастя, вони були майже біля їх будинку... Лють майже дотягнула злого Сашка до провулку, у який потрібно було завертати, аж раптом він побачив дівчину з мініатюрним песиком. На собачці була модна курточка і два хвостики, а його власниця на підборах крокувала за своїм звірятком, тримаючи в одній руці нашійник, а в іншій My Bottle. Краще б вона її не тримала!

— Ідіотки! — почав кричати Саша.

— Перепрошую? — закліпала довгими віями білявка.

— Твоя пляшка! — Сашко підбіг до дівчини, вихопив пляшку і кинув на дорогу, ледве не влучивши в машину, яка проїздила повз. Шокована білявка побігла геть від божевіль-

ного, потягнувши песика за собою. А Сашко продовжував кричати: — Це маркетинг! Ви переплачуєте за маркетинг! Щоб просто фоткатись із цими тупими пляшками! Ненавиджу вас, ідіотки!

Лють потягнула Сашу, як песика, до під'їзду і майже силою запхала на бігову доріжку. Спорт добре очищує від люті. Сама ж гріхія сховалась у своїй кімнаті. Лінь заварила нашому улюбленцю заспокійливого чаю. Чоловік біг і біг, і біг, і біг. Терапія трохи подіяла, але зморшки на чолі так і залишилися.

*

Марина була найщасливішою дівчиною у світі і найнещаснішою водночас.

Як же так сталось?

Зараз розповім. Вже більше тижня минуло з того часу, як її тіло наблизилось до предмета свого захоплення. І звісно, мозок осипав її ендорфінами та іншими наркотичними гормонами — винагорода за те, що вона знайшла собі потрібного самця для продовження роду і створення «ячейки общества»... Знайшла того, з ким їй буде простіше жити далі і з ким вона буде приносити користь Землі, розмножуючись, саджаючи дерева, будуючи будинки, а потім і ракети. Але мозок помилявся. Адже наближення до Петра зовсім не означало те, що Марина знайшла того самого. Запам'ятайте і ви це, дівчата. Інколи так буває: ваш мозок помиляється, бо його отруюють мої гормони. Вибачайте вже, життя недосконале, але якби на Землі була суцільна гармонія, то про що би тоді писали книги і співали пісні? Така от дисгармонія мозку і серця періодично змушувала Марину дуже сильно страждати. Наприклад, коли Петро однієї ночі не повернувся додому ночувати. А після другої ночі, проведеної разом, сказав, щоб Марина йшла спати у свою кімнату. Ця романтика і засинання разом не для нього. І дівчині стало так боляче: у цю найінтимнішу мить одягатись і забиратись геть. Десь там, глибоко всередині, почало зароджуватись у неї істинне бачення ситуації — Петро му... не твоя доля, забий на нього. І от ми знову з

нею зустрілись через тиждень після останньої зустрічі. Весь цей час ми спілкувалися віртуально, тепер же вона просила порад у мене, сидючи поруч з гарним фонтаном напроти театру Франка.

— Ти не сварилася з ним?

— Ні, так, як ти і казала, я жодного поганого слова йому не промовила. Готувала сніданок, який він наминав за обидві щоки і навіть «дякую» не казав. Виконувала все те, про що він мене просив. Не грубила, нічого не просила, казала йому, який він талановитий і чудовий. Але я відчуваю, що я йому не подобаюсь.

— Ти на правильному шляху! Тепер тобі потрібно припинити бути привітною і лагідною. Обрубати все це і зробити так, щоб він ревнував. Тільки тоді він зрозуміє, що втратив, і змінить своє ставлення до тебе.

— Ох, нічого він не змінить. Я тупа курка.

— Марино! Ану припини це скиглення! Ти чарівна дівчина. І я вже знайшла того, до кого Петро буде тебе ревнувати.

Дійсно, за цей тиждень я знайшла чудового хлопця, який переїхав до Києва так само нещодавно, мав потенціал, працював у тому ж колл-центрі, що і Марина, але мріяв стати відомим маркетингологом. Я була дуже задоволена цією знахідкою і переконувала себе: цього разу ми з тим хлопцем будемо дуже обережними. Реалізуємо на ньому всі пікаперсько-відьомські штучки.

— Кого ж ти знайшла? — запитала Марина.

— Це твій колега з роботи. Максим. Пам'ятаєш такого? Такий рудий, середнього зросту.

— Оо, рудий! Ти нікого кращого знайти не могла? Як ти взагалі його знайшла, з чого взяла, що у нього немає дівчини і він нормальний? Та й не потрібен мені ніхто.

— Слухай, я тобі гарантую: після того, як ти трохи віддалишся, твій Петрик зацікавиться тобою більше і сам буде шукати зближення, — проігнорувала я підступні питання. — Невже ти не довіряєш мені? Ані Лорак от теж не довіряла, а тепер заміжня.

— Невже її чоловік теж так жахливо з нею поведився?

— Ще гірше, — далі я почала наговорювати на чоловіка співачки багато неправди, яку тут вам повідомляти не буду, бо ще й ви повірите. Марина лише хитала головою від шоку, але дійсно: чим жадливіша брехня, тим легше у неї повірити. І дівчина вірила, що її щастя залежить від того, чи буде вона виконувати мої накази. Це все одно, що слухати тренера і виконувати всі його настанови для того, щоб накачати м'язи. Важко, боляче, немає сил, не хочеться, але треба — тоді матимеш чарівну фігуру.

Після нашої розмови дівчина вирушила на роботу у другу зміну. Вона приглядалась до рудого Максима, намагалася заговорити з ним, усміхалась, а в цей же час поглядала на телефон, чекаючи повідомлення від Петра. Колега не звертав уваги на Марину. Я підлетіла до нього, хотіла застосувати свої чари, але навколо нього була стіна. Стіна із мрій про кар'єру маркетолога. Кожну вільну хвилину на роботі він проглядав вакансії, читав рекламні статті, записував свої ідеї й обдумував стратегії свого кар'єрного зростання — зовсім не помічав, що за вікном весна. А ще Максим обдумував ідеї для статей, підбирав видання, в які їх можна буде надіслати, а потім згадував, що йому потрібно виконувати обов'язки тут, брав телефонну слухавку і починав проводити соціологічні опитування. Він думав, мріяв, працював, тому усі мої намагання були марними. Марина ж не вважала себе генієм флірту. Не звертає увагу? Ну, й не треба. Дівчина заховалася за офісною загородкою і вдала, що почала виконувати роботу. Але все ж таки того дня я домоглась свого. Вчіться!

Крок 1. Пробитися через байдужість. І це найважливіше. Люди один для одного чужинці, їх страшно підпускати близько до себе, ви ховаєте душі далеко і глибоко в тілі. Щоб змусити іншу людину думати про тебе, варто стати для неї особливою. Інколи потрібно викликати хоча б негативні емоції. Головне, змусити душу прокинутись при думці про вас.

На обідній перерві мені неабияк пощастило. Марина і Максим на мить опинились на офісній кухні разом. Чоловік вже доїдав свій обід, а дівчина вирішила зробити каву і

випити її за своїм робочим столом. З паруючим горням вона попрямувала до виходу. Я, невидима, з усієї сили штовхнула Марину — і кава опинилася на Максимовій сорочці. Марина не на жарт перелякалась, різко розвернулася подивитись, хто ж це її штовхнув, але позаду не було нікого. Тим часом Максим підстрибнув, відкинувши у сторону виделку з котлетою. Кава була дуже гаряча, а сорочка дуже біла. Але... з його голови вилетіли думки про статті, про видання, про все на світі, йому лише хотілося зняти сорочку і щось зробити із опіками.

— Вибачте, мене хтось штовхнув, — сказала шокована дівчина.

— Ви знущаетесь? Крім нас у цій кухні нікого нема.

— Можливо, це полтергейст, — нервово засміялась Марина, а Максим зняв сорочку і підбіг до мийки.

— Як вам допомогти?

— Краще підлогу протріть, тут зараз хтось на цій каві підсковзнетесь.

Поки Марина поралась з витиранням підлоги, Максим пішов з кухні у невідомому напрямку. А дівчина все ніяк не могла позбутись незручного відчуття, вона ж так і не встигла бодай щось зробити для хлопця, щоб загладити свою провину...

Крок 2. Змінюємо полюс небайдужості. Максим радів, що мав у рюкзаку кофту, яку одягнув замість сорочки. На його животі тепер червонів невеличкий опік, що нагадував про незграбну колегу. Він час від часу кидав на дівчину швидкі погляди, адже з його місця було дуже добре видно її профіль. Марина і не думала працювати, постійно дивилася на свій мобільний. Чоловіка дратувало це, адже через таких колег йому доводилося виконувати роботу за двох. Марині ж приходили смс від Петра, вона читала їх, усміхалась, випромінювала світло, яке не могло не змушувати Максима ще і ще піднімати свої очі на це незграбне дівчисько. Ще і ще. Ще і ще. І небайдужість у серці чоловіка починала змінювати кольори з холодних на теплі.

ΡΟΖΔΙΑ ΙΙΙ

Свобода

Сашко стояв на балконі і дивився у небо. Тіло все ще хотіло вдихати дим і відпустати його з думками увись ... Але розум наказував стояти тут, на балконі, спокійно, поволі позбуваючись шкідливих бажань. Чоловік не курило близько двох тижнів. Біля нього стояла Жадоба. Вона розповідала йому про жадібних політиків, а Сашко, як істинний філософ, намагався пояснити їх поведінку ...

— Уявляєш, ту зовнішню рекламу почепили назад, — промовила вона. — Один політик, який цілий рік не брав хабарів, сьогодні знову почав їх брати. У ресторані, на який колись пожалілися відвідувачі за невідповідність об'єму порцій на тарілці та в меню, сьогодні знову почали ті порції робити меншими. А після скарг клієнтів аж три дні страви мали відповідну вагу. Кілька МАФів прибрали із зупинок, а потім привезли назад.

— Ти завжди виграєш?

— Знаєш, коли тут влаштували революцію, я страшенно перелякалась. Приходжу на Майдан, а мене туди не кликали. Хочу змусити людей у супермаркеті не нести ті пакети до Майдану. А що там пакети, їм навіть своїх автівок не було шкода. Їхні машини підпалювали, а вони боролись далі. Я кричала на них, не просто шепотіла, я волила: «Зупинись, тобі зіпсують авто, тобі підпалять квартиру!», а їм нічого не шкода було. Їх навіть страхи за власне життя не лякали, що вже я — Жадоба. І на Майдані кожен ділився з ближнім, кожен був іншому братом, я там була зайва. Я так хвилювалась, так хвилювалась! Думала: невже це кінець? Невже тепер усе зміниться? І що ж ти думаєш? Ні! Я знайшла своїх. І знайшла тих волонтерів, які спокушались пожертвами. Тримали

в руках тисячі доларів для постраждалих від «Беркута», а я посилала їм у голову картинки власної квартири, шуби для дівчини, гаджетів, океанських курортів. І вони клали ті гроші собі за пазуху, десь біля серця. Я приходила до переляканих політиків весною, а вони такі розгублені були. Згадували той мільйон небайдужих людей з Майдану, і рука не піднімалась красти з бюджету, як раніше. І вони радилися з колегами, як же робити, що ж робити. Чекали, коли хтось перший продовжить використовувати корупційні схеми. І чекати довго не довелось.

— Іноді здається, що через тебе ця країна безнадійна. Я ось так дивлюся на них і думаю, що вони знаходяться на примітивному ступені розвитку. Жадоба може чудово показати, хто є ким. Хто є ідіотом, а хто людиною з вищим ступенем розвитку.

— Легко тобі. Ти ж тут стоїш на третьому поверсі, але насправді ти стоїш вище них, бо ти з нами, ти дивишся на всіх звисока. А згадай себе. Яким жадібним був ти. Як ти жадібно стискав у руках цукор.

— Я був скнарою, я знаю. Але тепер у мене з'явилась мрія. І я не маю права бути таким, яким був вчора.

Сашко промовив це так палко і щиро, що Жадоба зрозуміла: мрія Сашка значить для нього дуже багато. І зараз він ніби уперше покаже обличчя свого першого народженого сина. Саме так інтимно, по-батьківськи, з турботою й осторогою збирався Сашко розказати про свою нещодавно народжену мрію.

— Це буде звучати дуже смішно, я знаю, — невпевнено промовив він. — Я дуже хочу побудувати завод в Україні, на якому будуть проектувати та будувати ракети, що будуть літати на інші планети.

І після цих слів Жадоба дійсно засміялась. Але Сашко продовжував.

— Побудувати його в одному з регіонів України, забезпечивши робочими місяцями і гідним рівнем життя тисячі людей. І кожен би землянин мріяв побувати у нас, щоб побачити той завод. Перший на планеті, який побудував таку ракету, на якій би можна було долетіти до

Європи — супутника Юпітера. Можливо, ми б будували не величезні ракети, на запуск яких потрібно багато палива. Ми будували б наноракети — такий бджолиний рій, який би колонізував та досліджував планети, що будуть траплятись на шляху. Цей вулик міг би ділитись і розмножуватись, тобто самовідновлюватись. А ще нам би було потрібно багато вчених. У нас би було багато проблем. Ми би думали над тим, як винайти термоядерну енергію, як побороти гравітацію, як зробити перельоти в космосі безпечнішими, адже рік у космосі дуже змінює тіло і погіршує стан здоров'я. Ми би мали зрозуміти, як створити атмосферу на Марсі для того, щоб повітря не розліталось, а залишалось на його поверхні. Розумієш, у нас би був мільярд задач. Тому ми би фінансували діяльність вчених. Ми би всі відчували себе богами, які на порозі чогось грандіозного. На прибуток я б не купував собі шикарні маєтки, мене спокусити тобі не вдалось би, ні. Бо коли ти відчуваєш себе богом, коли відчуваєш на собі цю відповідальність перед усім людством, тебе не цікавлять гроші. Я б облаштував паркову зону, я би вклав гроші у рекламу зеленого туризму, я би закупив вказівники англійською мовою, які б приводили до нашого регіону тисячі зацікавлених людей. Ну звісно, підлітки по суботах більше не пили би пиво на дискотеці, бо зайнятись у селі більше нема чим. Вони вчилися би, бо знали б: лише так у них буде шанс працювати у нас. А нам були б дуже потрібні вчені, які би вказували маршрут, куди ж нам летіти, де ж є ще життя у цій галактиці, а де є інша галактика, а як би нам туди долетіти. А як би нам за годинку долетіти до Америки? Думайте і над цим, шановні науковці, думайте, дітки над цим, а не над тим, як би стріляти у батьків гроші на пиво. Ну і звісно, довелось би політикою зайнятись, бо наші ракетні інтереси потрібно було би лобіювати. Потрібно було би боротись з бюрократами, які б гальмували наші прагнення, бо ж вони заробляють гарно на тому пиві і на тих церквах.

— Це все звучить дуже нереально, — зачаровано казала Жадоба, слухаючи слова Саші, немов казку.

— Але ж такою і має бути справжня мрія. Як недосяжна гора — дуже висока. Бо чим вона вища, тим більші

м'язи ти накачаєш поки дійдеш до неї, тим сильнішим і витривалішим ти станеш. А для чого ж тобі нам це життя потрібно, як не для того, щоб лізти на гору?

— І що ж далі, після того, як ти побудуєш той завод? — спитала Жадоба, бажаючи і далі пірнати у мрії Сашка.

— Я хочу бути директором того заводу і як почесний борець із цим бюрократичним бур'яном жадоби, я би полетів у нашій першій ракеті. І взяв би з собою кохану. Бо що нам ще треба? Хай би діти наші лишались. Мій син би керував заводом далі. А ми б з коханою летіли в небо і були би щасливі, бо що нам ще треба? Робочі місця ми створили, дітей народили, забезпечили і виховали гідно, діти наші розумні й гарні, а ракета наша схожа на корабель, комфортна і зручна. А за вікном неймовірне. Планети, сонце, а ті кольори, їх ніколи не побачиш з нашої планети. Ми більше не були б обмежені, ми були б вільні. Найвільніші люди, не залежні від тягіння нашої улюбленої планети, не залежні від чарів вельмишановних гріхів. Земля би зрозуміла: ми гідні того, щоби перестати притягувати нас, ми готові відірватись від її обіймів, ми готові до нового, а нове — це не просто нове, це краще, це вище, нова форма існування... А знаєш, чому це буду саме я? Бо я буду першим, хто звільниться від усіх гріхів, насолоду я зможу отримати лише так.

Жадоба відтоді дивилась на Сашка зачаровано. Вона переповіла нам цю історію, ми не знали, як на це реагувати. Ми стали пильнішими до Сашка, постійно наглядали за ним, бо не могли дозволити йому стати вільним від нас, а разом із тим у нас росла повага до його благородства. Інколи я підходила до чоловіка, коли він спав, намагалась вгадати: він щирий чи це така гра? Але не знаходила в його серці брехні, мрії чоловіка були справжніми і, як на мене, прекрасними. Зрештою, я вже давно вважала людство водою, а планету каструлею, що стоїть на вогні. Якщо подивитись на ту воду спочатку, буде здаватись, що нічого не відбувається, але чим ближчою вода буде до кипіння, тим швидше почне рухатись. Молекули все швидше рухались би в каструлі зі сторони в сторону, а потім би тікали вгору. Людство вже почало закипати, от-от і воно почне випаровуватись.

*

Це сталося на початку травня. Артур закрив двері готельного номера і подивився на Леру хижим поглядом. Він накинувся на дівчину відразу. Жадібно і без зайвих слів.

— Ти програв, — сказала я янголу. Я привела цих двох до готелю, а коли залетіла до номера, янгол уже був там. Та він не міг нічого вчинити, тому був надзвичайно засмучений. Не вберіг. Він вже відчував той тягар наслідків, який звалиться на його підопічну.

Янгол нічого не відповів. Він плакав. А потім полетів, бо не мав сили на це дивитися. «Це» тривало довго, адже пристрасті у тій кімнаті було чимало. Двоє людей були неймовірно щасливими тієї миті, здавалось, що це і було справжнім щастям, сенсом життя. Я полетіла з номера невдовзі після янгола і була задоволена собою. Я виграла, Лера не пройшла випробування, її принципи розлетілись, як парашутики кульбабок у різні боки. Це майже знищить її, я знала. Вітер знищує кульбабку, робить її життя закінченим, нікому не потрібним. І не завжди з насіння наступного року проростають нові квіти.

Наркотична Насолода

Саша ще не відійшов від прогулянки з Люттяю, а до нього вже почала чіплятись Насолода. Їй раптом стало образливо, що вона з ним ще не гуляла. Сашко якраз сидів на килимі і спостерігав, як із різних боків до нього тягнеться світло загублених душ. Воно з'являлось з-під шаф і кухонного гарнітуру, вивільнялося з-під паркету. А Сашко сидів у позі лотоса і чекав, коли воно дотягнеться до нього. Знав, це світло полегшить його страждання, воно — його співчуття, його відрада, його радість. Але Насолода не дала туману добратись до чоловіка.

Вона довго експериментувала перед дзеркалом із зовнішністю, приміряла зовсім коротку зачіску, а потім волосся до підлоги, нарешті зупинилась на білявому рівному волоссі. Зробила собі кілька тату, нанесла чорну, коричневу, а потім фіолетову помаду. Її все не влаштовувало. В усіх образах світу вона не могла знайти себе. І нарешті зрозуміла: їй не вистачає одного найважливішого аксесуару, він точно має стати тієї ночі її. Вона мала привласнити Сашка і зробити своїм рабом.

Сашко мовчки спостерігав за світлом на підлозі, аж раптом воно розсіялось, зникло у паркеті, зникло за шафами, за холодильником, за шпалерами, у розетках, за цеглою. Насолода підійшла до Сашка ззаду, торкнулась плеча і він різко обернувся, з острахом поглянувши на гріхину.

— Хочу з тобою погуляти. Зараз, — сказала Насолода і хитро усміхнулась.

Чоловік подивився на годинник.

— Вже так пізно. Але я готовий, — промовив Сашко.

— Але ти ж розумієш, що зі мною ставки завжди ростуть? — спокусливо промовила гріхія. Вона не могла дозволити собі програти тієї ночі з нашим полоненим, тому була налаштована рішуче.

— Не дуже розумію.

— Горілка, вино... Це для тих, у кого немає грошей на щось серйозне. На щось, що дарує справжню насолоду. Відкриває нові грані реальності. Ті, хто має ресурси, купляють саме цю насолоду. Вищу, яскравішу, смачнішу.

— Наркотики?

— Чого ти хочеш? — Насолода поставила біля Сашка свою велику чорну шкіряну сумку.

— Невже не можна без них?

— Як же по-іншому ти зрозумієш, яка на смак моя насолода? Ось тримай, — посміхнулась Насолода і протягнула Саші пакети з білим порошком. Навіть коли вона була одягнута у піжаму, солодкі речовини завжди були біля неї. — Ти раніше не пробував, так? Бачу по тобі, ти не моя цільова аудиторія...

— Який у вас хардкор. Для вас люди — це цільова аудиторія...

— Тримай...

Насолода поклала на килим Сашка журнал, зверху поклала шматочок скла, розсипала на ньому кокаїн і наказовим тоном попросила чоловіка зробити дві доріжки.

— Я ніколи не розумів, чому в цій квартирі нема Пихи, а є ти. Про тебе нічого не написано в Біблії. — сказав Сашко, вагаючись нюхати дари гріха.

— Слухай, ти не перший хто задає мені це питання. Спочатку люди цими питаннями змушували мене комплексувати.

— Ти спілкуєшся з людьми?

— Мені можна. У наркотичному маренні я з ними можу дуже довго розмовляти, що і практикую періодично, коли стає тісно у цій квартирі з моїми колегами... Так-от, до твого відома, Ватикан визнав наркотики гріхом. А пиха не приходить, її копає людина сама у себе, закриваючись від світу. Ти нюхай, а не дурні питання задавай. Після цього я подарую тобі блаженство. Ти готовий?

— Готовий.
— Ну, вперед. Одну ніздрю закриваєш...
— Я дивився «Кримінальне читиво» і «Пуститися берега».
— Ой, ненавиджу Хайзенберга! Через ці серіали мені завжди важко зваблювати новеньких. Закладають у підсвідомість свої праведні установи... Ну, добре вже. Давай! Чого ти дивишся так? Уперед. Тобі сподобається, котику.

І він нахилився. І він вдихнув. І він піднявся, витер ніс. А гріхія так ніжно усміхнулась, поклала йому руки на коліна і поцілувала. Насолода. У нього запаморочилося в голові і почало трохи нудити...

— Має минути час. Але у нас нема часу. Тому давай ще раз, — тихо промовила вона і ще раз пристрасно поцілувала його в губи. Насолода.

— Відчуваєш?

— Так. Відчуваю.

— А тепер пішли. Ти вже не хочеш спати?

— Ні. Не хочу. Хочу жити!

— Ти вже не відчуваєш злості?

— Ні, я відчуваю любов!

— Because all you need is cocaine! А пішли до хіпстерів, га?

— А пішли, — відповів Саша. Насолода потягнула хлопця до своєї кімнати. Там не було хіпстерів, але потрібно було швидко перевдягнутись. Стіни кімнати були обклеєні кольоровими шпалерами з маленькими ромашками. Саша сидів на ліжку і роздивлявся квіточки, він був ніби на ромашковому полі... Не соромлячись хлопця, Насолода перевдягнулась у квітчасту спідницю та майку, взула кеди. Саша побачив на її плечі татуювання білого зайчика. Десь він уже бачив подібне.

— Follow the white rabbit, Neo, — посміхнулась вона Саші.
— Тримай сорочку в клітинку і порвані джинси.

Саша теж швидко перевдягнувся. Він був у тренді, і це ще більше піднімало його настрій. Він відчував себе молодим і живим. Нарешті він вирветься з цієї буденності. Ромашки на стінах тим часом перетворились на листя коки і коноплі — були дуже гарними, справжньою весняною красою,

яка розквітла у квартирі. Наче це зовсім і не квартира, а галявина посеред соснового лісу. На тому осередку природи мали би пастися корівки і давати дуже смачне молоко. Насолода накинула шкіряну куртку, а Сашко підійшов до дзеркала. Він так змінився за ці два місяці, певно, друзі вже і не впізнали б його. Але ж він — Нео, він тепер живе за ширмою.

— Я — Нео, — промовив він і торкнувся дзеркала. По його руці промайнула срібна хвиля щастя, яка ніби доводила, що він дійсно обраний.

Ця парочка швидко дійшла до модного київського бару. Хоча була північ, у закладі було доволі людно, діджей стояв у кутку і грав музику, кілька людей танцювало.

— Подивись! Подивись! Музика! Я її бачу, — кричав Саша.

Let me tell you this story, It was that guy First you loved, then you promised Two of us losing control. Навколо Саші літало світло і букви. Так ось вона яка! Інша сторона життя! Ось що за ширмою! І Саші здавалось, що він наповнився легкістю, немов він літак, що має сили піднятися у хмари. Але замість хмар була мелодія, яку створив музикант. Діджей тієї миті став вищою істотою, він був творцем небесного, прекрасного, за музику можна було чіплятись, на неї можна було лягати, Сашко цим і займався.

— Подивись! — Саша кричав так голосно, що люди почали обертатись на нього і сміятись. Він помітив це, тому близько підійшов до Насолоди і закричав їй на вухо. — Я бачу музику! Це диво! Я відчуваю все! Я живий! Це диво!

— Це кокс, Сашо, — сумно промовила Насолода.

— Це диво! Це прекрасно!

— Ага, — пробурмотіла Насолода, закотивши очі на лоба.

I couldn't hide from the truth Of that insight I'd come to believe There lives a devil in me. Діджей включив наступну пісню, наголосивши, що вечір добігає до завершення і скоро їм доведеться прощатись. Сашко нарешті помітив: навколо нього не лише музика, але й гарний інтер'єр. Але цей інтер'єр був немов сукнею... Дійсно гарним, але таким

неважливим, бо Нео віднині міг бачити глибше. Він бачив крізь картини і штукатурку, лампочки і свічки, стіни і цеглу, бачив, що він посередині неймовірного міста з багато-віковою історією. Музика вмить перетворилася на портал, через який Сашко бачив усе. Минуле і майбутнє. Кочові племена і перші кияни. Князі-язичники. Перші християни. Ці землі освячують, тепер вони назавжди захищені від зла. Це справжній осередок Божої любові. Але звісно, зло ніколи не спить. Ось воно прикидається хробаками і пролазить крізь землю під Золотими Воротами. Ось воно оселяється, буде собі помешкання посеред Києва. Ось і вона — перша квартира Київських гріхів. Іде війна. Війна зовнішня і війна всередині кожного, і триумфує зло, і Київ майже знищено, і він перетворюється на болото, і життя завмирає. Гріхині святкують. Сашко так хотів кричати людям: «Не здавайтеся!» Скоро все зміниться. Розквітне столиця. Добро переможе. І буде незалежність, і буде продовжуватись боротьба. Головне не здаватись. Щодня боротись із цими підступними гріхинями. Боротись зі своїм найбільшим ворогом — не своїм президентом, не президентом сусідньої країни, не з сусідом, не з босом, не з батьками чи синами, не з дружиною. Боротись із собою.

І знову до світу Сашка увірвалася музика. Віднесла його, змусила вийти з трансу, змусила знову повернутись назад, закрила портал крізь стіни.

— Ти чому така сумна? Чому ти не радієш цьому прекрасному вечору? — Сашко побачив Насолоду, що схилилась над телефоном і шукала в Foursquare нові барчики.

— Хіпстери сьогодні занадто ведичні. Ведичні не ведуться. Нема клієнтів. Пішли пошукаємо на вулиці.

— Я не можу! Музика! Подивись! Я її торкаюсь! Я ще ніколи не був таким щасливим!

— Залишу тебе на годинку тут одного і пройдуся нічним Києвом. А ти не загубись! — промовила гріхиня і швидко забралася геть із закладу.

Саша стрибав, він дарував всім свою любов і свою енергію. А потім зупинився. Діджей закінчив грати, йому

аплодували, він почав збирати свою техніку, пакуватись, люди розходились. Але це не стало для Сашка трагедією, бо він раптом відчув, як щось росте з його спини. Крила! Так це були крила. Він полетів. Він на міліметр відірвався від землі.

— Я лечу! Я щасливий! — промовив Саша. Він лежав у тісному туалеті бару, поки охоронець не виніс його на двір, не переніс через дорогу і не поклав на асфальт.

— Тебе підвезти кудись? Гроші є? — спитав таксист, що сидів у машині напроти.

— Крила! У мене є крила! — сказав Саша і підвівся.

— Ааа, — промовив таксист і дістав сигарету з пачки. — Норм накрило чувака.

It was so funny... And now it's time for you to run. Саша пішов вниз до вулиці Артема, його ноги плутались, він шпортався і падав, а потім піднімався і йшов далі. Він усміхався. Sweet serial killer. Деревя навкруги здавалися йому прекрасними витворами мистецтва, вивіски світилися на нього щастям. Це ніби Лондон. Європейська столиця.

— Забирайтесь геть, гріхині! Вам не місце в цьому місті. Очищуйте свої душі, люди! Покайтесь!

Do it for the thrill of the rush. Раптом серед вулиці він побачив її — Леру. Love you just a little too much, much. Вона була ніби янголом. У тій самій блузці, в якій вона колись була в Будинку вчителя. Тільки тепер її волосся було розпущене. Вона нагадувала йому Мерилін Монро. Така ж приваблива, загадкова, сексуальна. Вона мовчала і лише босоніж ступала по асфальту, пропонуючи поглядом бігти за нею. Коли бачиш ці очі, не можеш йти в іншу сторону. Саша йшов за білявкою, він довірився їй і ні на секунду не сумнівався: вона веде його вірною дорогою.

— All you need is...

— Що? Я не розчув.

— All you need is...

— Drugs?

— Oh, no. No, no, no... All you need is... — і знову останнє слово загубилось десь між зірок, у космосі, у тиші, в її очах, які вели за собою.

Вона щось казала про важливе, але Саша не чув цих слів. Лера намагалася пояснити, що про найважливіше складено безліч пісень і віршів, знято чимало фільмів і написано сотні тисяч книжок, але Саша ніяк не міг зрозуміти, про що вона говорить. Він просто швидко йшов за своїм струнким янголом, волосся якого розліталось на всі боки, а потім падало на плечі. Падало ідеально, так, ніби вітер був перукарем янгола. Лера швидко вела Сашу за собою, за межі Києва, а він навіть не підозрював, що варто йому здійснити втечу з мегаполісу, він буде вільним від київських гріхів, буде врятованим. Саші було добре, він не думав, він усміхався і вдихав ранкове повітря сонної столиці. Раптом Лера подивилась убік. У цю мить Насолода якраз зайшла до квартири. Лера ж зрозуміла: часу обмаль. Вона лише крикнула на останок Сашку: run! І розчинилась, ніби її і не було.

Насолода прийшла додому біля четвертої і розбудила мене.

- Не приходив котик?
- Котик? Саша? Ти що загубила його?
- Чорт. Я думала, він вже прийшов.
- Як ти могла його загубити?
- Та ніде не дінеться він.

І ми разом полетіли шукати «котика». Ми не знайшли його у центрі, ми швидко літали навколо Києва, заглядали у кожен дворик, під кожну лавочку, у кожен смітник. Я відчувала: він десь повільно плавиться, розплавляється, зникає. Десь шалено б'ється його серце, заряджене насолодою. Груди роблять подих загазованим брудним повітрям. Він швидко йде. Він скоро буде недосяжним. Ноги відносять його подалі від нас. Він мало що може пояснити собі, мало що розуміє, але все знає. Десь там його мозок давно знав, що потрібно тікати і зараз він так близько до цього. Нивки, Житомирська, Академмістечко. І скоро він буде бігти за межі Києва. Скоро він буде вільним.

Насолода схопила його, як кошенятко за шкірку. Попався.

- Що ти йому дала? — спитала я. Саша вже мало

нагадував Сашу. Він хитався зі сторони в сторону і щасливо усміхався.

— Дала звичайний кокс, а от по крові пустила багато гормонів. Дофаміну, ендорфінів, октоцину. Кінська доза. Побалувати вирішила.

Було сумно дивитися на Сашу. Насолода має найкращу фантазію з-поміж усіх нас. Вона розмальовує світи у яскраві фарби і дає людям щастя. Вона має право давати людям такі дози гормонів, про які Ненаситність може лише мріяти. Її гормони настільки солодкі, що за допомогою них можна побудувати абсолютно інший світ і реальність, відмінну від нашої, щасливу і світлу. Але вона завжди тріскає, як бульбашка. Химерна реальність завжди живе не за законами природи. І з боку це щастя викликає огиду.

Саша нарешті не витримав. Його серце билось шалено, а варто нам було підлетіти, він здався і за мить без сили впав на землю. Сонце повністю вийшло з-за горизонту. Його проміння падало на Сашу, що вткнувся носом у брудний асфальт. Welcome back to reality, baby. Ми зловили таксі і повезли «котика» додому.

*

— Води, — сказав Саша, розплющивши очі і побачивши Насолоду.

— Сам налий, — сухо промовила та.

— Ти вчора була такою привітною і доброю, — сказав Саша. У його роті пересохло, але сил йти за склянкою води не було. — А зараз ти зла і холодна.

— Я Насолода. А ти думаєш, що я любов? — грубо відповіла гріхія. Вона змінювала надзвичайну милість на гнів не лише стосовно Саші. Вона так ставилася до кожної людини, що проявляла слабкість перед її спокусами. Вона дарувала їм любов, а потім різко зневажала. — Хочеш моєї насолоди, люби мерзнути зранку. Люби відчувати цей озноб по тілу, розбитість, тривогу. Відчувай себе нікому не потрібним. Тягнись до мене залишками своєї душі. Тягнись, бажаючи отримати ще, наповнитись щастям.

— Я тебе переможу.

— Всі так кажуть. Але всім хочеться щастя і тепла. Хоча б мого синтетичного. Легкого. Такого, що можна купити. Такого, за яке розплачуються грошима, а не терпінням і добрими вчинками.

Саша думав, що зможе швидко відмовитись від пластмасового щастя Насолоди. Побороти її опромінення, як у випадках з іншими гріхами. Він знав: потрібно лише зачекати. Випив води, втамовуючи сухість у роті. Скрутився на дивані і накрився пледом. Він знав, що йому згодом стане легше. Варто просто перечекати. Але вже через годину він зайшов до кімнати наркотичної Насолоди і почав перевертати все догори дригом, шукаючи білий порошок. У ньому прокинулася не до кінця похована лють, що лишилась після попередньої прогулянки. Він викидав із шафи її футболки і сукні. Розкривав коробки із взуттям. Навіть шкарпетки перевіряв, думаючи, що гріхія тримає свої припаси саме там. Саша ставав усе злішим. Його очі були порожніми. Серце калатало і виривалось із грудей. А потім почало боліти, змушуючи його задихатись. Лють відчула свого клієнта і залетіла до кімнати Насолоди. Та майже в цю ж мить туди забігла Насолода.

— Ей, забирайтеся звідси геть, разом! Що за гармидер ви тут влаштували!

— Це ти почала! А я продовжую, — сказала Лють, яка харчувалась душею чоловіка. Витиснене добро відлітало до неї. Очі Саші були злі, він продовжував викидати одяг із шафи Насолоди, шукаючи хоча б щось.

— Сашо, я все своє ношу з собою! — закричала Насолода. І Саша сфокусував свій погляд на ній, немов бик на червоному. Він був готовий накинутись на Насолоду і обшукати її. У ту мить гріхіяням стало страшно.

— Ліне! — закричала Лють і вибігла з кімнати. Натомість туди забігла Лінь.

Вона накинулася на Сашу, пірнула в його тіло, перетворила його на м'ясо. Саша вмить згас і впав на підлогу. Лише серце продовжувало вириватись із грудей. Через хвилину Лінь вилетіла із чоловіка, і він повільно поплентався до свого килиму біля батареї.

— Мені здається, ви трохи перегнули палицю, — сумно зазначила Жадоба.

— Це наша робота — перегинати палки, — відповіла Насолода.

Через кілька годин залежність у Саші перемогла зернятка ліні, що проростали все вище, пустаки коріння все глибше, прив'язували до підлоги все сильніше. Але тепер він вирішив діяти по-іншому. Сил погрожувати вже не було. Він лежав і тремтів. Хриплим голосом він кликав до себе Насолоду. Кликав довго, поки вона нарешті не підійшла.

— Пробач. Пробач за те, що я розкидав твої речі. Наталочко... Будь ласка... Будь ласка... Забери з мене все це. Або дай мені щось. Будь ласка. Будь-що. Я зроблю для тебе все, що хочеш.

— Вибачай, не можу. Я виробляю залежність, яку не можу потім забрати. Вона навіть належить виключно тобі. Лише ти можеш її перебороти.

— Але як?

Насолода сумно зітхнула.

— Знаю я хороший спосіб звільнити тебе від цього. Але перед тим, як його застосувати, ти маєш прибрати в моїй кімнаті.

Надія надає сили. Саша підвівся і, хитаючись, поплівся за Насолодою. Якби ж він лише знав, який небезпечний цей гріх. Чоловік обережно складав кожну річ на своє місце. А Насолода знущала. Вона викинула з полицки складені футболки.

— Я складаю їх за кольором. І кладу на четверту, а не третю полицю.

І Саша починав знову і знову, поки Насолода лежала на ліжку і гортала журнали. Цей процес тривав кілька годин. І кожен рух давався Саші на силу, потребував такої сили, яку доводилось брати з самого денця, де її, здавалося, вже зовсім не залишилось.

— Ой, яка модна сукня! — коментувала Насолода журнал. — Щоправда, дівчатам, що її будуть носити, буде дуже незручно, але ж тренди важливіші за комфорт. Знаєш, хто надихнув дизайнера?

— Ти.

— Я.

— Кого ти ще надихнула?

— Ох, довго перераховувати.

— Я приберу, і ми підемо до митців?

— Митці в Києві живуть не так добре, щоб я їм приносила наркотики. Насолоді в Голлівуді пощастило більше. Ні, ми підемо в інше місце.

Коли Саша тремтячими руками нарешті склав усі речі вередливої Насолоди так, щоб їй догодити, вона повела його за собою, посадила в авто і відправилась на Троещину. Більше того, Насолода завезла Сашка на край Троещини. В одну квартиру у багатоповерхівці. На останній поверх. Ця квартира пахла пеклом. Запахи гнилі, сірки, бензину, старих меблів, газу і сміття змішалися в одне ціле, їх було важко відрізнити один від одного. Здавалось, ці запахи швидко всмоктувалися в одяг і волосся, ніби пропонували тілу розчинитись у них. У квартирі вікна були заклеєні, а лампочки перегоріли. На підвіконнику в кухні було багато коробок з-під сірників. Навкруги була напівп'ятьма. Наркомани, які мешкали в цій квартирі звикли до півтемряви. Вона їх не турбувала, адже вони і так вже давно були однією ногою потойбіч.

— Бачиш, це Іллюша. Іллюша продав усе, що мав, і все, що мали його батьки. Він позичив гроші у всіх, хто колись називалися його друзями, поки останній не відмовився від нього. Тепер в Іллюші закінчились гроші. А залишилась залежність. Знаєш, що він вирішив зробити? Вихід є завжди. І він його знайшов.

— Він покине?

— Це неможливо. Після стількох доз героїну покинути неможливо. Просто зараз він вколить собі дезоморфін. Ти знаєш що це?

— Ні.

— Зараз побачиш.

— Привіт, Іллюшо, — ніжно промовила Насолода. Вона знову стала солодкою. Її голос став таким лагідним, що і Саша вже готовий був повірити в її щирість.

Її обличчя стало таким привітним і щирим, що Сашко на мить подумав про те, щоб і собі вколоти дезоморфін. І навіть не хотілося дізнаватись про те, що то за наркотик. Але все ж таки хворобливий вигляд напівмертвого наркомана повертав Сашу з небес на землю. Він зазначив, що в житті ще не бачив таких худих людей, як Ілля. Його ліва рука була чорною і дуже смерділа гниллю. Від цього до рота Саші постійно підсувалась нудота. Напевне, якби він їв того дня, то його б уже знудило.

— Привіт, — промовив зайнятий хлопець.

— Він бачить тебе? — прошепотів здивований Саша, який раптом зрозумів, що вперше побачив, як гріх говорить з кимось із людей окрім нього.

— Бачить. Навіть якщо він комусь розповість про мене... Ну, ти зрозумів. Таким ніхто не вірить, — після того гріхиня звернулася до Іллюші. — «Крокодил» — це чудова ідея. Все знайшов по рецепту?

— Я вже зварив. Дякую, що допомогла знайти той рецепт, — якось зовсім без емоцій промовив Іллюша. Його голос лякав. Саша розумів, що перед ним не людина. Це пуста істота, яка загнивала на очах разом із цією квартирою.

— Чувак... Може, не треба? — промовив Саша. — Це ж кінець. Що це ти наварив? — промовив Саша, і сам зрозумів, у цій квартирі вже всі давно знали про те, що Іллюша приречений. Тут його вже нічого не тримало. А там для нього вже знайшли затишне місце, з тим самим запахом, який панував у квартирі.

— Ти не шариш, — байдуже промовив хлопець.

Поки Іллюша продовжував поратись на кухні, Насолода взяла Сашу за руку і провела до сусідньої кімнати. Саша ледве не знепритомнів. На дивані він побачив жінку із однією ногою.

— Ногу їй ампутували позавчора. І вона втекла з лікарні. За дозою. Але Іллюша помре першим. За кілька годин. Його смерть буде швидшою, а її дуже довгою і в муках. Він помре від передозування, а вона не зможе собі зварити дозу. Я не знаю навіть, як їй вдалось на одній нозі втекти з лікарні.

Сашко не витримав і вибіг з квартири. Він летів

сходами вниз, хотів швидше забратись від небезпеки, від іншого світу, про існування якого він знав, але ніколи не ступав ногою до нього. Насолода швидко догнала Сашка... Навчилась на своїх помилках. Лишень вона торкнулась його плеча, чоловік знепритомнів, а до тьми прийшов у нас вдома.

Насолода виявилась одним із найважчих гріхів для Сашка. Він ладен був дертись на стіни, його тіло перебувало в жахливій ломці, а сил боротись не було. Він так довго збирав у собі сили для того, щоб жити, але прогулянки з Люттю і Насолодою майже знищили всю його міць. І бігова доріжка, до якої не було сил дотягнутись, тепер знову була для нього величезним випробуванням.

Сашко лежав на підлозі під пледом. І знову вона. Біле волосся, прозора блузка, рожеві губи.

І знову в тому маренні Сашка рятувала Лера. Вона вела його за собою знову і знову, вона вела його кудись далі від Києва — туди, де світло, а не темно; вони раптом опинялись на краю Землі. Далі був лише космос. У нього можна було пірнати, ніби в море. Плавати між планетами й уникати комет. Лера вела його туди, де нема пристрасті, ліні, заздрості, люті, наркотичної насолоди, ненаситності, жадоби. І там вона завжди була поруч із ним.

*

Травень — місяць, коли я можу купатись у басейнах заможних панів. Вони, зазвичай, вже встигають очистити їх, наповнити водою, але ще не ризикують там плавати, бо вода недостатньо прогрілася. При цьому щоранку вони проходять повз і сповнюють гордістю за себе — вони можуть собі дозволити басейн із прозорою водою. А я полюблю залетіти туди посеред робочого дня, коли я вся мокра від поту і спеки. Я, прозорою та оголеною, пірнаю під воду і розчиняюсь. Дивлюсь на себе і бачу дно басейну і сонце, яке переливається по хвилях, виблискує, тішить око своєю чарівністю. У ці моменти я щаслива, сонце ніби проходить крізь мене, спека вже не мучить мене, піт не заважає, я зливаюсь з водною свіжістю й оживаю, наповнюючись

енергією стихії. А інколи бавлюсь із охоронцями. Стаю на мить видимою, зовсім трошки, охоронці помічають мене чи то у вікно, чи у камеру спостереження, а інколи вони стоять прямісінько поруч, а тут я, змушую повірити в існування русалок. І вони лякаються за своє психічне здоров'я, приглядаються до води, а я вже знову прозора. І десь там трохи видно мій силует, але так розмито, що чоловіки заспокоюють себе, що це сонце винне. А я тішусь, як мала дитина, і в такі моменти думаю, що купання вдалося на славу.

Одного вечора я повернулася з подібного купання, забігла в кімнату до Жадоби за феном, щоб висушити своє волосся. Але гріхиня була зайнята, вона включила Скайп і чекала дзвінка, час від часу позираючи в дзеркало.

— У мене гарний вигляд? — спитала вона у мене.

— Ідеальний!

— Ні, усе одно вона буде гарнішою. Я так хвилююсь. Давно чекала на її дзвінок.

— Не хвилюйся. Тобі є про що їй розповісти. Ти за цю весну постаралася на славу в душах як великих, так і маленьких людей.

— Все одно вона, як завжди, перевершила мене у всьому.

Нарешті ми почули дзвінок, Жадоба швидко натиснула на ноутбучі клавішу і прийняла виклик. Вона була щаслива, їй нарешті подзвонила московська колега.

— Маєш приголомшливий вигляд! — промовила київська гріхиня.

— Люба, хіба у столиці Росії можна виглядати погано? Пробач, що не дзвонила тобі стільки часу, ти ж розумієш, страшенно багато роботи.

— Розумію!

І дійсно, ми розуміли. Жадоба з Москви була нашою особистою богинею, її, як ікону, шанували в усіх країнах і містах. Вона була професіоналкою з великої літери. Скільки ж усього наробила спокуса не лише у своїй країні. Вона зуміла впливати через політиків свого міста на весь світ, вона надихнула на мільйони вбивств, знущань, терактів і війн. Іноді нам здавалося просто неможливим робити те,

що вдавалося робити їй. Ходили чутки про те, що десь там, у квартирі московських гріхів, має бути таємний вихід до пекла, до самого чорта, який дає Жадобі сили. Але Жадоба постійно заперечувала цей факт, казала, що їй просто пощастило. Вона працює на особливих землях, де ще до її народження гріхам вдалося зробити з людей своїх рабів.

Я подивилась на московську красуню краєм ока і пішла до свого ліжка: не хотіла заважати подругам обмінюватись професійними порадами і досвідом. Я точно знала, що завтра київська Жадоба з новою силою буде спокушати наших політиків, вона буде доводити їм, що наживатись на війні — це не гріх. Купляти собі маєтки за гроші, на яких запеклася кров, — це правильно, це шлях успішної людини, а не якогось там бовдура й ідіота, який їздить у маршрутці і купує дешеві товари в АТБ, простоявши в довгих чергах. І вона буде шепотіти бізнесменам про те, що інвестувати в довгострокову перспективу безглуздо. Живемо тут і зараз. Які там гаджети, які там альтернативні види палива, які інформаційні технології? Забудьте, шановні, про це. Це складно, вашому організму потрібно пережити додатковий стрес, вам треба ризикувати, хвилюватись, думати. Забудьте. Бо вам необхідно вкладати мало, отримувати багато і зараз. Отримувати з того джерела, яке ніколи не перестане бити ключем, наприклад, із бюджету.

*

Весна дарувала нам дні, які перемагали один одного своєю тривалістю. Більше сонця, більше тепла, більше зелені, більше яскравих кольорів. Як можна бути нещасним весною? Ми з дівчатами одягали легенькі сукні і гарне взуття, малювали свої обличчя, розпускали волосся, нам так не хотілося сидіти вдома, особливо мені. Весна — це пора пристрасті. Усередині травня Київ омивав теплий дощик, він прибирав до асфальту цвіт, він напоював собою коріння дерев, яке жадібно всмоктувало вологу. Всюди пахне бузком, магнолією й абрикосами, квітнуть каштани і розпускаються кульбабки.

А ми з дівчатами знову зібрались всі у квартирі,

закинули ноги на стіл і пили трав'яний чай. На цей раз не карпатський, а волинський, з чебрецем і липою. Сашко сидів у позі лотоса, підпершись спиною до стіни, він чи медитував, чи спав, чи молився. Я відчувала, як кожен ковток чаю наповнює мене силою полів, силою природи. Споріднює з духом цієї країни. Я смакувала ту насолоду і насолоджувалась симфонією, яку вигравав дощ на нашому підвіконні, немов на роялі.

— А пам'ятаєте, як ми ось так сиділи тут десь місяць тому і казали, що хочемо поїхати кудись із Києва? А знаєте, я сьогодні їхала в тролейбусі і думала, що не зможу звідси поїхати. Я не зможу на своїй пенсії жити на острові. Як я буду без столиці? — промовила Ревність.

— Нещодавно думала те ж саме! — відповіла Жадоба. — Дивилась на підйомні крани і була зачарована ними. Підйомні крани у Києві, здається, ніколи не сплять. Це немов чарівні палички, немов олівці. Вони вимальовують у Києві все нові і нові будови. Будинки зростають, тягнуться в небо, тягнуться до хмар, а потім запалюються в них вікна, і стає так гарно. Я так люблю підйомні крани, вони дарують місту нові житлові квадратні метри. І цей їхній рух немов саме життя. Я дивлюсь на їх роботу і відчуваю, як місто пульсує. І розумію, що нікуди не хочу вириватися з цього потоку життя, хочеш і далі милуватись життям тут.

— Я от теж люблю всістись до когось у машину ззаду або в трамвай чи тролейбус і дивитися на місто, — промовила Ненаситність. — Воно ніколи не спить, у ньому ніколи не буде самотньо тому, хто відкритий для спілкування, у ньому ніколи не буде темно, ніколи не буде сумно. Буває ось так сядеш на двадцять третьому поверсі, а внизу ліхтарі, фари машин, світла з вікон і вітрин, і ти відчуваєш це світло і усміхаєшся. А потім підлетиш високо до хмар, туди, де літають літаки, і це світло притягує тебе, немов метелика. Від цього світла неможливо відірватись, хочеться швидко опуститись назад на асфальт, злитися з тим світлом.

— У цьому місті завжди можна загубитись і почати спочатку. Тут всі всіх знають, а в той же час ніхто нікого не знає. Тому не соромно починати знову і знову, з новими по-новому.

— А знаєте, хто робить це місто живим? — промовила тоді я. — Не новобудови, не ліхтарі, не машини. Люди. Ці прекрасні люди, які живуть у Києві. Люди, які віддали жертву для того, щоб рухатись вперед, люди, які люблять свободу, цінують незалежність, несуться вперед разом із усім світом на одній хвилі, намагаючись позбутися залишків кайданів минулого. І ці люди вселяють у мене віру в прекрасне. Я буду сумувати за киянами. За їх красою, за їх стилем, за їх креативом, за їх почуттям гумору, за їх силою. Вони довели, що вони варті кращого життя. Лише подивіться у їхні очі. Я віддавала їм стільки себе. Лише послухайте музикантів на площі Льва Толстого, в їх голосах і музиці — пристрасть. Лишень погляньте в клуб, де танцюють сальсу, — в кожному русі пристрасть. Постійте на містку закоханих у Маріїнському парку десять хвилин — скільки ж там пристрасті.

Дощ продовжував грати на підвіконні ніжну мелодію теплої весни. А наші ніжки відпочивали від ходіння по не завжди рівному асфальту коханої столиці. Ми ще довго говорили про своє місто, аж раптом до нас підійшов Сашко.

— Привіт, дівчата, — спокійно промовив він, а я зловила себе на думці, що не уявляю вже нашу квартиру без нього. Сашко і не гріх, але так вдало вписався в наш інтер'єр, що став нам ніби рідним.

Сашко набрав собі води з крану, випив, а потім пішов до туалету.

— А він знову бореться, ви бачили? — промовила Лютя. — Він винищує мене молитвами.

— Зі мною він теж бореться, — промовила Насолода. — Думаю, скоро його сил стане достатньо, щоб іще раз підкорити цю бігову доріжку.

Хитаючись, Сашко вийшов із туалету і пішов до свого килима під батарею, ліг на спину, закрив очі. Наші шиї синхронно повернулись ліворуч, ми дивились на чоловіка. І певно, у нас проскочила одна думка на сімох. Коли ми сиділи так само місяць тому на дивані і слухали дощ, Сашко лежав на килимі скручений, опромінений нами, без надії і мети, він був схожий на людину, що скоро полетить в інший

світ. А тепер же, здавалось, що він переживе всіх нас, і ця його духовна сила, боротьба, впевненість, спокій, жага до життя змушувала поважати його. І ми всі відчули, що місце на килимі біля батареї — це вже не те місце, на яке він заслуговує.

— Сашо, — лягай сюди, — промовила Лють. Ми всі різко підвелися з дивану, а Саша розплющив очі і з вдячністю подивився на нас. Він підвівся, підняв плед, підійшов до нас.

— Дякую, дівчата, — сказав він і знову оселився на килимі.

Наслідки

Коли гріхи зробили свою роботу, коли людина зробила свій вибір, залишається лише чекати на наслідки. Інколи їх треба чекати день, місяць. Інколи рік чи два. Інколи десятиріччя.

Лінь завітала до борщагівського чоловіка і не знайшла його вдома. На її подив він повитирав пил і полив квіти, у мийці не було брудного посуду, а в коридорі стояли нові кросівки. Де ж ти, борщагівський чоловічку? Гріхія принесла тобі ще кілька своїх зернятків сумнівів. Лінь швидко знайшла чоловіка у тренажерному залі. За два місяці він став більш мужнім, його організм було атаковано дофаміном, адже справа почала приносити перші успіхи. І ця сила успіху давала йому енергію рости далі. Рости в усіх напрямках. Він нарощував м'язи на тілі, він читав і активізував процеси мислення, які в свою чергу народжували в мозку нові ідеї. Росла і його любов до світу. Жінки почали підморгувати йому й усміхатись, відчуваючи на інтуїтивному рівні: треба брати перспективного чоловіка! Лінь усвідомила свою поразку і тому розсипала насіння своїх сумнівів серед інших, присутніх у тренажерному залі. Гирі стали важчими, сил почало не вистачати, піт заливав, серце вистрибувало з грудей. Хтось зупинився, хтось біг далі. Лінь побігла шукати нових жертв. Хто знає, можливо, зараз вона у вас за спиною. А борщагівській чоловіка не здавався. Було важко, але він піднімав штангу далі. Він ніби заново народився тієї весни, дивувався, чому ж він раніше існував, а не жив?

*

Пам'ятаєте Аліну? Ту саму зірку порнографії? У її серці довгий час росло бажання помсти. Одного дня саме воно перемогло нашу Ненаситність. Гріхія залетіла до Аліни вночі, щоби змушувати її бігти до холодильника, але побачила, що красуня замість того присідає з гантелями. Бажання помсти мотивувало дівчину почати активно займатись собою. Вона ще й сама не знала, що буде робити після того, як її тіло стане бездоганним. Звабить свого колишнього і залишить оголеним у туалеті ресторану. Або ж звабить його кращого друга. Або ж сяде в шикарне автокабріолет, проїде повз коханого, нехай заздрить. У будь-якому випадку, мати бездоганну попу ніколи не завадить. Життя, звісно, мало на Аліну свої плани. Одного разу, коли вона чекала маршрутку, бо на кабріолет їй грошей ще не вистачало, до неї підійшла привітна жінка і попросила приділити їй увагу.

— Ви Аліна? — поцікавилась та жінка.

— Так. — здивовано відповіла дівчина.

— Це справжнє щастя! Зустріти вас! Це доля! — почала волати жінка, а потім схопила дівчину за руку, потягнула в сторону, почала шепотіти. — Ми з вами розбагатіємо. Скільки ви отримали за те приголомшливо дебютне відео? Ви отримуєте набагато більше, якщо погодитесь співпрацювати з нами!

— Що? — Аліна неабияк зашарілась. — Звідки ви знаєте про моє ім'я і взагалі, як ви...

І жінка почала розповідати. Вони сіли на лавочці в парку, Аліна дізналась, що її колишній хлопець непогано заробив на порновідео, а сама вона, виявляється, вже стала зіркою у вузьких колах.

— Ви знаєте, порнобізнес, він як модельний бізнес. Є тисячі дівчат і лише одна з них справжня зірка. У ній є харизма, у ній є талант, вона вирізняється з-поміж інших, вона чомусь має дар подобатись мільйонам. Ви зачепили чоловіків. Ваші великі очі, ваша чудова фігура, а головне те, що ви робили це так відкрито, з душею, так щиро отримували задоволення!

— Ви не розумієте, все це було дійсно щиро, бо я була закохана у нього. Я навіть не знала, що мене знімають.

— У будь-якому разі, передзвоніть мені. Вам все одно вже немає чого втрачати. Наші актори такі гарні, у них легко закохатись і знову щиро отримати задоволення. Але потім ще й отримати непогану зарплатню за це задоволення.

Аліна думала про зустріч увесь день. Спочатку вона була дуже присоромлена, а потім зловила себе на думці, що слухати про свої таланти їй неабияк приємно. Аліна завжди знала, що природа нагородила її ідеальною фігурою, якою інші дівчата похизуватись не могли. Вона дуже любила секс, страждала від його довгої відсутності. Тепер їй дійсно не було чого втрачати. Та й шлях порнозірки — той шлях, який найшвидше б міг привести її до кабриолету.

— Я дуже здивована, що все це було знято таємно. Якість відео дуже висока, все видно чудово. Хлопчина продав це відео на кілька відомих сайтів. В [pornohub](#) у нього тиждень був найвищий рейтинг, купа закоханих коментів. Аліно, якщо ви погодитесь співпрацювати з нами, ми забезпечимо вас кращими умовами, — згадувала дівчина слова жінки, поки вранці їхала в маршрутці.

Того ж дня Аліна звільнилася з роботи. Ніколи не знаєш, коли і де знадобиться твоя накачана попа, але качати її варто у будь-якому разі. Аліна переїхала до Європи тієї ж весни і щоразу, отримуючи зарплатню за свої старання, уявляла, як проїде на дорогому авто біля офісу свого колишнього, а він захлинеться від заздрощів, перечепиться через поребрик, а потім вдариться головою об той поребрик і сам перетвориться на поребрик. А ще дівчина нарешті відчула себе по-справжньому щасливою, здається, вона знайшла те місце, в якому почувала себе собою. А що було з нею далі, ми не знаємо, про це тепер відають гріхи Європи, гріхи тих містечок, у яких знімається наша кияночка, а ми з дівчатами і досі іноді дивимось в інтернеті шедеври кінематографу з нею і кожен раз відзначаємо її талант.

*

Звісно, не всі історії мають щасливе закінчення. Планета влаштована цікаво: хтось рухає її вперед, а хтось назад. А когось планета хоче швидше виплюнути далеко і назавжди. Наприклад, Марка. Він так ненавидів увесь світ, що звісно, і планета його почала недолюблювати. Хтось би сказав, що у нього погана карма, хтось би сказав, що він розгнівав Бога, атеїсти б зазначали — трахатись менше треба. Одного разу, закінчивши свої сеошницькі справи, Марк прийшов до лікарні. У нього вже давно і часто боліло серце, а ще спина, а ще очі. Здавши кров, він почув у приватній лікарні про те, що хворий на СНІД. І до цього страшного слова все йому подобалось у тій лікарні. І відсутність черг, і нове обладнання, і швидкість, і декольте медсестри у гармонії з її привітністю, і комфорт, і дух європейськості, яку Марк так любив. Тут поважали його час. Він і сам здивувався, що у тій лікарні його ніхто не роздратував, як це часто з ним траплялось. А ось слово СНІД — страшний діагноз — не сподобалось Марку. І він весь день думав, як же він міг інфікуватись і коли. А потім йому набридло шукати відповіді на це складне питання, набридло думати, він просто ще більше всіх зненавидів і замовив повію. Хоча щось там і треба було підписати про те, що він несе кримінальну відповідальність за розповсюдження своєї хвороби. Але яка тепер різниця? Тепер нічого не мало значення.

*

А що ж Марина? Вона тонула в обіймах пристрасті поруч із Петром і була неймовірно щаслива через це. Та знаєте, мої чари — це чари специфічні. Буває, борешся з ними, борешся, намагаєшся викосити, позбутись, зменшити силу їх дії — і нічого не виходить. А буває, щось таке стається, або ж промовляється, або ж з'їдається, або ж наснитися — і чарів ніби й не було. Нібито ключик до мозку підібрали, нібито сталось прозріння, ніби ж то Всесвіт нарешті дозволив мозку запрацювати. І от Петро роздягає Марину, а Марина Петра і між ними таке невимовне бажання і пристрасть, і все йде по своїй логічній колії, гудзики розстібаються знизу

вверх, знімаються спочатку штани, а потім ліва і права шарпетки і тут Петро, як ні в чому не бувало, каже Марині:

— Зніми ти цей хрестик. Я атеїст, бісить мене цей хрест.

І Марина завмирає, рукою на шиї шукає свій золотий хрестик і стискає в кулаці. Не те, щоб вона була дуже віруюча, ходила до церкви двічі на рік, а молитися звички взагалі не мала. Але цей хрестик із нею з самого дитинства, і вона дуже бережно до нього ставилась, вірила, що він захищає її. І тут такі брутальні слова, і вона ніби розуміє, де знаходиться. Нібито вперше бачить, що ліжко на якому вона лежить, стоїть посеред темної кімнати, заваленої купою одягу. Всюди брудні чашки. І вона брудна, як і та чашка. А весь цей процес, що зараз тут відбувається, він їй на користь не йде, лише знижує її самооцінку, лише пригнічує її і заважає бути щасливою. І тхне у цій кімнаті чимось не дуже приємним, а ось там, на столі, досі стоїть тарілка з тістом від пельменів. І цей чоловік вимагає вже зараз від неї позбутись хрестика, а що накаже він їй завтра? Як це бридко, вульгарно, грубо, обурливо. Захотілось, щоби вся ця сцена відбувалась в Америці, щоб цього нахабу посадили за ґрати за релігійну нетерпимість.

— Ти чьо сидіш молчіш? — Петро порушив мовчання і роздуми дівчини.

А вона мовчки встала і пішла до своєї кімнати. Закрила двері і зрозуміла, що вона, дійсно, тупа курка, але все це дуже легко виправити. Варто лише вдягнутись і поїхати геть із цієї квартири, забути все те, що сталося за цей місяць, як страшний сон. А разом з тим Аліна відчула, що є одна людина в Києві, біля якої це нестерпне відчуття всередині зникне, вона буде відчувати себе гарною і цікавою. І хоча було вже біля десятої ночі, Марина подзвонила Максиму і спитала, чи не хоче він із нею зустрітись. Бо вони вже давно стали друзями, на диво, дуже близькими друзями. Нібито та гаряча кава й опік були навмисно послані на них небесами.

А я, дізнавшись про цю історію, полегшено зітхнула. Марина ж у травні переїхала з Дарниці на Відрадний, оселилась у Максима і ще довго дивувалась своїм глюкам.

— Чого ж ти переїздиш? — спитала у дівчини господиня квартири.

— Та просто якимось із сусідом у нас не дуже збігаються погляди.

— Які саме?

— І релігійні. І гігієнічні, — делікатно натякнула Марина господині про те, що їй би варто було хоча би раз зазирнути до кімнати хлопчини, а не просто забирати гроші і квитанції у коридорі.

І після цих слів господиня почала підозрювати, що за дверима кімнати хлопця не просто безлад. Раніше він не пускав її туди, бо запевняв, що там творча атмосфера і її не можна порушувати спогляданнями. Тепер же жінка нарешті увірвалась до кімнати і стало їй дуже зле. Марина навіть швидко викликати хотіла, але допомогла звичайна водичка і думка про те, що скоро цей уродженець Сумської області залишить її житлову площу назавжди, забере з собою це тісто від пельменів, на якому вже давно зародилося нове життя. І ви знаєте, так і сталось. Він поїхав назад додому, доводив всім у своєму смт, що Київ — місто жахливе, з постійними заторами і тупими людьми, які не вміють розгледіти митця.

А я якимось забігла до Максима й Аліни, подивилась на те, як їм добре разом, і замислилась, а чи насправді тоді розсипала я свої гормони в тій шавасані випадково? Звичайно, ні, яка ж це дурість думати, що випадковості існують.

Наслідки чекали і на Скарлет із Джорджем. Після тієї готельної зустрічі вони жодного разу більше не бачились. Жінка повернулась до Чернівців і стала для свого чоловіка ідеальною дружиною. Джордж вирішив покинути свою жінку.

*

Звісно, наслідки чекали і на Леру. Кожна дівчина знає, що питати про майбутнє стосунків із чоловіком треба вкрай делікатно. Деякі жінки так бояться почути не ту відповідь, що просто уникають цього питання. Та Лера знала, що літак Артура злетить у небо за кілька днів. Вона дуже сподівалась, що вже скоро він прилетить до неї знову. Лера лежала поруч з Артуром у черговому готелі і намагалась підібрати

правильні слова, та того дня у чоловіка не було часу на довгі обійми. Він без питань відповів на всі питання, коли сказав:

— Мені вже час йти. Багато чого потрібно купити в дорогу, збирати валізи. Тобі було добре сьогодні?

— Так, — усміхнулась Лера.

— Це добре. Мені теж було добре, — посміхнувся він.

І ось вони — наслідки. Чоловіки Лери, зазвичай, не йшли самі, а коли йшли, їй було байдуже. Але тепер їй боліло. Вона дуже не хотіла, щоби він йшов.

— Лишись ще на трохи. Ти ж летиш лише через три дні.

— Не можу. Там же Марта чекає. Вагітні дружини стають просто скаженими. Почне кричати, що валізи не зібрані, подарунки не куплені.

— Вагітна?

— Так. Вона не казала тобі? Вагітна, так. Секс зараз для нас проблема. Але дякую тобі.

Я любила перемагати, але спостерігаючи за наслідками своїх діянь, не завжди була щасливою. У ту мить Лериного відчаю хотілося стати її подругою, підійти й обійняти, підтримати. Але ж вона сама зробила свій вибір. Попрощалась із Артуром і раптом зрозуміла, що це була їх остання зустріч. Лера пішла у бар. Вона багато пила, намагаюься зробити так, щоб не боліло. А через кілька годин почула вібрацію на телефоні. Їй писала Марта. Писала небагато, але дуже влучно. З нецензурними словами і бажаннями смерті. Лера все ніяк не могла зрозуміти, чому іншим щастить, а їй ні. Чому в інших є діти, гарні чоловіки, близькість, а вона може бути виключно брудною шльондрою. І ніяке це не вільне життя самодостатньої і сильної жінки. Це просто неспроможність бути коханою. Ніби щось у ній від народження не так. Ніби все прекрасне цієї планети створено не для неї.

— Мені, будь ласка, ще одну «Криваву Мері», — попросила Лера бармена.

— За мій рахунок, — посміхнувся Лері хлопець із татуюванням лева на плечі. Саме той сеошник, який тиждень тому дізнався про свій страшний діагноз. — Мене звати Марк, а вас?

— Лера.

За мить янгол дівчини вже був у барі. Цього разу він мав врятувати її. Не могла ж вона заслужити все і відразу. Я теж сиділа в тому барі. Було дивно, але Лера прийшла саме в те місце, де я вперше побачила Сашу. А я в людській подобі сіла за той самий столик в кутку, де ми з ним провели наш час. У людській подобі до мене підійшов і її янгол.

— Забери з неї свою хтивість, — грубо сказав він мені. — Вона точно не заслуговує компанії цього хлопця.

— Вона сама його притягнула. Невже ти не відчуваєш: зараз у ній нема хтивості. Лише спустошення. Я й сама маю надію на те, що вона не поїде до нього додому.

Ми подивились на барну стійку. Лера і Марк якраз підводились і прямували до дверей. Ми встали і швидко послідували за ними. Марк ловив таксі, а Лера стояла, опершись на стіну. Її нудило від великої кількості випитого.

— Зроби щось. Думай, — сказала я янголу, і він підлетів до неба, помчався по вулиці вгору, побачив таксі і направив всю свою силу на те, щоб машина загальмувала.

Таксист раптом подумав, що йому треба поїхати до клубу, ніби відчув, що там його чекають клієнти-іноземці, з яких можна попросити більше грошей. Лишень машина звернула назад, як янгол полетів до іншої вулиці і змінив маршрут іншої машини. А я тим часом непомітно підійшла до Марка і витягнула з задньої кишені готівку. На жаль, Марк ніби щось відчув і почав шукати гроші по кишенях. Не знайшов готівку, але витягнув картку. Ти не змерзла? — спитав Марк зовсім п'яну Леру, що стояла біля стіни.

— Ні.

— А не охолола? — Лера відповіла поцілунком, а я скривилась. — Слухай, щось машин нема. Зараз я зніму гроші з банкомату і подзвоню в якусь службу — так буде швидше.

Янгол якраз приземлився і підбіг до банкомату. Той вмить зламався, але картку з грошима Марк витягнути встиг.

Вони мають простояти тут довше, їй вже хочеться спати і з'являються думки про те, щоби поїхати додому, — промовила я янголу.

Але тут на дорозі знову засвітили фари. Марк швидко підбіг до дороги і підняв руку вгору. Машина зупинилась. Парочка сіла ззаду, янгол на передне сидіння, а я біля Марка.

— Чорт, краще б я сіла біля тебе, — сказала я, розуміючи, що торкаюся сеошника. Я намагалась відсунутись якомога далі, притиснулась до дверей, але він відчував мене і ще пристрасніше цілував Леру.

— Я зараз втрачу свідомість. Або ж обріжу собі крила і стану людиною, щоб врятувати її, — ледве не плакав янгол.

— Радіо. Ти можеш на радіо знайти якусь пісню? Наприклад, Земфіри «СНІД»?

— Цей таксист вже десять років слухає виключно шансон, — сумно зітхнув янгол.

Ми швидко приїхали до будинку Марка. Вони забігли до під'їзду, а ми послідували за ними. Янгол не знаходив собі місця. Він кинувся на поверх вище, облетів усі крани, намагався поламати їх для того, щоб затопити квартиру Марка, але янголи не можуть зробити все.

— Замало сили, а крани занадто міцні. І всі сили я витратив на те, щоб зупинити ті машини. Треба було відразу летіти сюди. Чому я не зрозумів?

Лера вже зняла з себе куртку і спідницю, впала на ліжку і спостерігала за тим, як Марк знімає з себе одяг. Він стрибнув на ліжку і почав цілувати дівчину.

— В тебе ж є презерватив? — прошепотіла йому на вухо Лера.

— Закінчились. Але не хвилюйся. Все буде добре.

— О ні, — Лера різко зупинилась. — Треба сходити купити.

— Та ну! Забий!

— Ні-ні! — знову промовила Лера, а ми з янголом полегшено зітхнули. Марк сів на ліжку і підпер голову руками.

— Зараз пошукаю. Може, десь завалились.

— Не завалились? — спитала я янгола.

— Сподіваюсь, ні, — сказав янгол і підсів до Лери. Він почав шепотіти їй на вухо: — Вдягайся і забирайся. Швидко. Вдягайся і швидко йди.

Лера раптом роззирнулася довкруг, відчувши небезпеку. Сіра кімната здалась їй підозрілою, вона з острахом почала шукати на підлозі кофту, зазирнула під ліжку, сподіваючись не побачити там труп повії. До голови почали лізти неприємні думки. Я тим часом попростувала за чоловіком, щоб при потребі підставити йому підніжку, змусити презервативи кудись закотитись. Дівчина швидко вдягнулась, схопила сумку і пішла взуватись.

— Ти вже йдеш, маленька? — сумно провив Марк, заставши її в коридорі. — Не йди.

— Вибач. Час йти. Ще побачимось, — промовила Лера, взуваючи кросівки.

— Як тебе знайти?

Лера сумно усміхнулась, глибоко зітхнула і вийшла. Ми з янголом провели її додому. На цей раз таксі приїхало швидко. Мить — і Лера вже вдома. Вона заснула у своєму ліжку, а її янгол підлив до пляшки мінеральної води, бо вона вже майже закінчилась. Він вкрив її плечі ковдрою, щоб вона не змерзла, розрядив її телефон, щоб вранці її раптом ніхто не посмів розбудити, послав їй солодкі сни.

— Мені здається, що вона заслужила на те, щоб ти стерла з її лоба свою бридку помаду, — прошепотів янгол до мене. І він був правий. Тому я навшпиньках підійшла до Лери і стерла свою червону помаду.

Атлантида

Два місяці у нашому полоні. Саша залишився живим. Дивовижно. Він ходив і дихав. Їв і пив. Відчував. Його пальці все ще лишались ніжними. Його губи все ще були чутливими. Ми звикли до його нічного сопіння. Як ми будемо без твого грішного тіла на нашій канапі, Сашо? Був такий час, коли його очі перетворилися на безодню, в яку можна було падати цілу вічність. А потім він поступово позбувся страху, ненависті, заздрості, жадоби, образ, ненаситного бажання, лінощів. Колись мені здалось, що він і душі позбувся. Але ж ні, ось вона. Якщо довго дивитися в його очі, то десь там, у глибині, було його світло. А з часом це світло заповнювало його яму більше і більше. Два місяці у нашому полоні — і світло перемогло кожну з нас. Ні, воно не летить зараз із нього, як це було у Будди чи буває у монахинь. Але воно є, а в серці можна побачити його безсмертну надію, яка так хоче перетворитись у любов і политись через вінця.

Одного травневого ранку в моїй кімнаті сталося дещо неймовірне. Я саме стояла перед дзеркалом і поглядом видовжувала своє волосся сантиметрів на п'ять. Аж почула голос, який ніколи до того не чула, але відразу зрозуміла, кому він належить.

- Привіт, — промовив він із небес.
- Це Ти? — здивувалась я. — Заговорив зі мною?
- Відпусти його сьогодні, — прошепотів Він.
- Можна?
- Можна.
- Відпущу. Дай нам ще один день. Попрощатись.
- Так.
- Дякую.

— Дякую тобі, прекрасна Богине — моя помічнице. Ти все зробила правильно, — лагідно промовив мені Бог.

Я відчула на своїх вустах посмішку Бога. Дивовижно. Він приходив до мене в той день вперше. Це сталось так несподівано. Він подарував мені свою теплу похвалу. Коли до тебе приходять Бог, усе стає прекрасним навколо. Музика, природа, картини, люди. Все наповнюється благом. Я розквітла, а троянди на столі стали ще прекраснішими та ароматнішими.

— Ти сьогодні дуже гарна, — сказала мені Ревність, яка на кухні заварювала собі чай. — А головне — ти така вільна.

— Так. Прекрасне відчуття всередині мене, — усміхнулась я, знаючи, що Ревність не проведе більше зі мною жодної ночі.

Я підійшла до Саші. Кажуть, що для закоханого чоловіка всі жінки — це просто жінки, лише кохана — людина. А для закоханої жінки всі інші — просто люди, і лише він — чоловік. Того дня я дивилась на нього виключно як на людину. Людину сильну. Людину, яка заслужила бути вільною.

— Я запрошую тебе на прогулянку травневим Києвом, — усміхнулась я.

Саша мовчки підвівся. Останнім часом він мало говорив. Ніби зрозумівши цінність кожного слова. І тому беріг їх. Я взяла його за руку.

— Ти літав з іншими?

— Ні, я ходив за ними слідом. Гріхи вели мене за собою.

— Сьогодні нам із тобою можна все. Навіть літати. Зараз я зроблю тебе невидимим, і ми полетимо.

— Хіба це не проти правил?

— Сьогодні я зрозуміла, що не існує правил. Інколи сам Бог схвалює те, як ти їх порушуєш. Вірний шлях лише той, що у твоєму серці.

— Але ж я всього лише людина. Як можу я літати?

— Після місяців війни з гріхами ти лишився живим і твої очі сяють. Ти більше, ніж людина. Та й я поруч. Ти забув, які крила може надати хтивість? Я наповню тебе такою енергією, яка підніме тебе дуже високо. Вірю, що тобі

вдається спіймати все, що я дам і перетворити мій хаос на космос, приручити мене і зробити своїми крилами.

Я усміхнулась і підійшла до Саші дуже близько. Наші губи вперше торкнулись і ми злились у солодкому поцілунку. Він зумів створити це диво. Взяти з мого хаосу рівно стільки, щоб вистачило на крила, але не перетворити внутрішній космос на хаос. Ми вийшли на балкон, а потім перелізли через нього і взяли за руки. Ми стояли на самому краю, Саша так часто уявляв, як ось так перелізе і стрибне вниз. Але тепер він міг стрибнути вгору. Ми полетіли.

І от ми знову порушуємо всі правила. Я підняла Сашка до самих хмар. Це було настільки ризиковано, що я заплющила очі. А він нічого не боявся. Коли я розплющила очі, щоб контролювати свій рух, я побачила, що він став таким же прозорим, як і я. Зітхнула з полегшенням: нас ніхто не міг бачити. А внутрішній спокій Саші не похитнувся ні на секунду.

Ось вони, хтиві погляди, розбиті серця, сподівання, пристрасть. Жадібні губи, збуджені тіла, стогін, швидкі і повільні рухи. Ми летіли до хмар, швидко опускались, я змушувала людей божеволіти, залишала в них себе і забиралася геть. Тягнула в небо за собою Сашу і усміхалась. Ми купались у хмарах і різко падали вниз, зупиняючись перед самим асфальтом. Дивовижно, в одну мить Саша став тягнути мене за собою, а я покійно рухалась туди, куди він мене вів. Я насолоджувалась кожною миттю. Здається, Саша теж вбирав у себе максимальну кількість нових вражень. Як у небі, так і внизу серед людей, які тепер були для нього такими по-милому примітивними і слабкими.

Ми кружляли над Києвом, полетіли на Софійську площу, на Пейзажну алею, спустились Андріївським, не ступаючи на його підступну бруківку. Ми летіли, і сонце пекло в наші потилиці і спину. А нам було весело. Вітер дув в обличчя, Саша сміявся. Ми летіли над Дніпром, як вільні птахи, а під нами вітер грався із річкою, малюючи на ній хвилясті візерунки. Ми летіли над Трухановим островом, а потім опинились на Лівому березі, покружляли над Троєщиною, повернулись на Оболонь. Ось вони — очі, що дивляться

без тям, тіла, що втрачають глузд. Погляди і губи, що шепочуть «ще». Ось вона насолода, що протікає струмом. Шкіра, вкрита мурашками. Вологі тіла, волога постіль, волога шкіряна канапа, зупинені ліфти, закриті туалети, колючі кущі, запотілі вікна машин. Розпатлане волосся, сплетені пальці. Вода одним струмком на два тіла. Полетіли далі. Ще і ще. Далі і далі.

Ми творили, ми змушували людей грішити і засипали їх щастям хтивості. Того дня я не шкодувала посмішок і гормонів. Сонце сяяло так, що люди роздягались. Птахи співали так, що хотілось жити. Я працювала так плідно, що була певна: через дев'ять місяців київські пологові будинки будуть переповнені, але ще раніше — через місяць — у київських лікарнях почнуть вбивати ненароджені плоди моєї роботи.

— Тобі не страшно, — спитала я Сашу, взявши за руку, коли ми розігнались дуже швидко. Вітер дув у наші обличчя, а сил летіти було все менше.

— Ні, мені цікаво. І я дуже радію тому, що нарешті я і ти разом. Ще й у небі.

— Ти вже не злишся на мене?

— Знаєш, я на тебе більше не тримаю зла. Хоча Лютя сильна. Я знайшов у собі сили відпустити. Я розумію, що тоді свій вибір зробив я. Раніше звинувачував тебе і твої очі. Але ж це я і мої ноги пішли за тобою. Тепер я відчуваю до тебе лише вдячність.

І ми знову літали. Того дня я хотіла встигнути всюди, звабити кожного, звести з розуму всю столицю, показати Саші свою могутність, довести, що я дійсно не просто жінка, я навіть не просто гріхія, я — Богиня. Принаймні саме так мене того дня назвав голос із небес.

Коли ми сіли перепочити на хмарі, Саша задав мені одне питання, дивлячись вниз, бовтаючи ногами:

— Як відрізнити кохання від пристрасті? Як не зробити помилки знову? У першу нашу зустріч ти сказала, що колись розповіси мені. У барі було недоречно говорити про кохання. А на небі доречно?

— Доречніше не буває, — посміхнулась я. — Але нас-

правді, гріхи не люблять говорити про кохання, бо не мають жодного уявлення про нього... Я можу розповісти тобі про хтивість. Про кохання я можу лише уявляти. Наприклад, я змушую людей пити один одного. Жадібно ковтати, брати, насолоджуватись. А після того лишатись спустошеними. Кохання ж наповнює. Завдяки мені, на світі народилося багато прекрасних людей, але й багато життів було зруйновано, бо одного разу я пірнула в їх тіла. Фома Аквінський застерігав вас від мене, як від найбільшої з насолод, що поглинає розум більше, ніж будь-який інший гріх. Кохання ж вважають найбільшим благом. Як же впізнати мене? Я не знаю. Мене ніяк не розпізнати. Мене потрібно просто відчути. Впустити або відпустити.

— Ти прекрасна, — промовив Сашко, дивлячись мені в очі і поправляючи пасмо мого волосся. А я згадала, що вже чула сьогодні ці слова з неба.

— Дякую тобі за цю весну, — тихо промовила я.

І ми полетіли їсти лимонне морозиво. Приземлились у дворику, зробились видимими, гуляли Хрещатиком, немов закохана парочка.

— А на Богдана Хмельницького є дуже смачні бургери. Коли я їх їм, у мене все випадає з рота.

— Пам'ятаю смішний випадок. У бороді якогось хіпстера застряг огірок. А я змусила дівчину поряд звернути на нього увагу. Вона вже була готова його поцілувати. Аж тут огірок. І вона така: «Фу, какая мерзость! ». А він не зрозумів, до чого це. Думав, це вона про нього каже. Так смішно було.

— Весела у тебе робота. Але дуже важка. Ти ще не втомилася гуляти по Києву?

— Ні, — я подивилась на годинник і зрозуміла, що час на перерву закінчено. — У мені багато натхнення спокушати людей грішити.

І ми знову піднялися в небо. Було вже прохолодніше. Думки мої ставали бруднішими. Чому б не поділитись ними з киянами? Ми знову як божевільні літали з усіх сил, неслись так, немов скоро мав початися кінець світу. Ось вони! Покусані губи і синці. Згвалтовані, побиті і принижені тіла. Ось вона! Жага в очах, яка вимагає ще і ще. Ось вона! Справжня

хтивість, яка випиває кожну краплю до останньої. Студенти і викладачі, тренери і спортсменки, начальники і підлеглі, директори заводів і касири, офіціантки й офісні менеджери, дизайнери і моделі, актори і режисери, танцівниці і глядачі, іноземці й українці, талановиті і бездарні, худенькі і гладкі, добрі і злі, руді і біляві, всі-всі-всі. Ніхто не міг схватись від мене. Всі мали дізнатись тієї ночі про те, що all you need is sex. Я робила Київ брудним, я дарувала його мешканцям грішні фантазії. Вже й сонце зайшло за обрій, а губи Сашка зовсім обвітрились від польотів. Втомившись, ми знову прийняли людську подобу і присіли на лавку майже без сил. Я поправила своє мокре від поту волосся.

— Як давно ти працюєш хтивістю?

— У цьому місті років десять. Я почала працювати в Києві ще тоді, коли проїзд у метро коштував п'ятдесят копійок, а гамбургер у «Макдональдсі» — три п'ятдесят. Коли я прийшла на цю роботу, я не любила людей, ставилась до них зверхньо, вважала їх примітивними. Але з часом я зрозуміла, що люди прекрасні і заслуговують на любов. Бо ті, від кого не очікуєш, стають на ноги і піднімаються високо, сяють, вражають внутрішньою силою. Бо там, на небі, сидить геніальний або ж дуже накурений копірайтер. Він вигадає для людей такі історії, які розкривають їх сутність. І найголовніше те, що ти ніколи не знаєш, хто з них виграє, а хто програє.

— А щодо сценаріїв? Ти можеш читати ці сценарії?

— Ну як я можу? Я всього лише одна з акторок у п'єсі Бога. На початку здається, що всі історії однакові і ти експерт, що може прошепотіти щось чоловіку в барі і знати чим закінчиться його історія, але ж ні. Люди дивують, сценарії дивують.

— І все ж... Якщо Бог пише сценарії, то людина не робить вибір?

— Він пише сценарій, у якому кожен має право на вибір. А зробивши вибір, сценарист нашого життя швиденько створює новий сценарій, основою якого і є той вибір. Але... це лише моє припущення. А як є насправді, я не знаю і не хочу знати.

Ніч. І знову ми летимо. З останніх сил. Здається, що сил

вже нема. Але ми знаходимо. Я намагаюся пристосуватися до вітру і летіти за його допомогою, тягнучи з собою Сашу. Ось вони, київські повії, які будуть вбиті сьогодні або через кілька тижнів. Ось вони, повії, які щасливо вийдуть заміж за олігархів. Ось вони, незаймані підлітки, які цієї ночі спробують губами смак насолоди. Подружні пари, зрада, коханці, коханки, службові романи, дружній секс, п'яні оргії, оргії під кайфом, ніч наодинці з порнографією. Біль і ніжність. Спонтанність і спланованість. Очі, губи, сідниці і груди. Виноградар, Борщагівка, Солом'янська площа, Нивки, Берестейська, Лук'янівка, Контрактова, Позняки, Харківський масив, Дарниця і Троєщина, Оболонь, Шевченківський район, Голосіївський район, Теремки. Ми облетіли увесь Київ. Я ледве дійшла до третього поверху. Коли я повикидаю всі ці підбори і зміню їх на зручні кеди? Ніколи. Я ж хтивість.

Коли ми прийшли додому, я випила з Сашею компоту із сухофруктів, що зварила Лінь. Втамувала спрагу. Дівчата вже спали. Ми без сил сиділи на дивані і мовчали. Як же я люблю це мовчання. Нам було про що говорити, між нами існувала ще тисяча і одна тема для розмови. Але нам так хотілось просто мовчати. Коли на годиннику була майже дванадцята ночі, я нарешті спромоглася промовити три слова і нарешті виконати прохання Бога. Думала, що зробити це буде легше.

— Ти можеш йти.

— Що? Правда? — не повірив мій хлопчик.

— Правда. Ти вільний.

— Що ж тепер буде з моїм життям? Я навіть не знаю, куди мені йти.

— Знаєш, ти мене сьогодні питав про кохання. І я ось зараз згадала слова однієї дівчини. Вона казала про те, що серцю не накажеш, бо йому наказує Бог. То ж йди туди, куди підкаже тобі серце, цей шлях буде правильним.

— На хмарі ти, до речі, так і не розповіла про кохання.

Я опустила очі. Він був абсолютно правим. Ми рідко говорили про кохання, бо ніколи не зустрічали його.

— Ну от. Я тебе відпускаю, ти можеш бігти, але замість цього задаєш питання тій, яка не має жодної відповіді на нього.

— Мені ще важко повірити в те, що я вільний від гріхів. А можливо, я так звик до вашої квартири гріхів, що не уявляю, як це піти звідси назавжди.

— Я про кохання нічого не знаю. Знаю лише, що воно дуже прекрасне, дуже небезпечне і дуже непередбачуване.

— Як же так? Розкажи одну зі своїх історій.

— Ці історії не мої, а його. Але... Розповім. Наприклад... Та жінка, в якій ми сьогодні купляли лимонне морозиво, може, пам'ятаєш її? Вийшла заміж, бо завагітніла. До одруження вони зустрічалися два місяці. Після пологів вона ненавиділа своє життя, його і дитину. Пройшла свій шлях випробування нами, зробила висновки. Він теж. Через десять років до них прийшло кохання. У вересні. Через десять років її сліз, терпіння, суму, сірості. Вона поверталась під дощем з донькою, а там злива. Вона забігла на зупинку, подзвонила чоловікові, згадала, як він просив її вранці покласти парасольку в сумку. А він приїхав швидко на авто, забрав її. А вона подумала, що він — її принц. Він навіть не дорікнув їй: «Я ж казав, бери парасольку». І вона так довго думала про це. Стала уважнішою, турботливішою, вдячнішою. Ось так до неї прийшло кохання. А буває по-іншому. Пам'ятаєш ту дівчину, яка перебігала дорогу на червоне світло?

— У шкіряній курточці і кедах?

— Та дівчина їхала в електричці, незнайомиць поруч із нею відкривав свій томатний сік, і кілька крапель полетіло на її білий-білесенький світшот. Вона промовчала, але зненавиділа його. І от минає три дні, вона зустрічає його у клубі. Її очі палають, вона замовляє криваву мері і «випадково» виливає йому на штани. Тієї ночі закінчилося все сексом у туалеті.

— Ха-ха!

— Чекай, це ще не найцікавіше. Вона прокидається вранці, і їй дуже соромно. Вона пише всім подругам «я як шльондра, я як повія, що я наробила». Ну знаєш, такі повідомлення з великою кількістю знаків оклику і CapsLk. Вона вважає, що після цього випадку заміж їй не вийти. Наслухалась там про карму, подумала, що віддатись у туалеті — це стати на шлях розпусти.

— Не для цього мама квіточку ростила!

— Так! — засміялась я. — І от вона знаходить чувака в соціальних мережах і пише йому: «Я не така, як тобі могло здатись. Те, що сталося, це помилка, мені дуже соромно, я прошу, не розповідай про це нікому і не вважай мене шльондрою». Надсилає. Перечитує. Червоніє. Думає: «Яка я ідіотка, навіщо я взагалі це писала?» Він, мабуть, забув мене, а тепер побачить мою сторінку і точно всім покаже. Пише йому знову: «Навіщо я все це написала??? Забудь».

— І він вчинив навпаки: замість забути — закохався?

— Так! Його розчулили її докори сумління, сподобалась фотка у горах, і він запросив її на побачення. Так до них прийшло Кохання вже через десять днів. Прийшло з кількома краплями томатного соку і досі не відпускає.

— Кохання цікаве.

— Знаєш, всі гріхи трохи задрять коханню. Воно дивовижне, але й шлях до нього непростий. Інколи кохання використовує мої історії для початку своїх. Інколи я його історії перетворюю на свої. Але ми з ним ще жодного разу не бачились. Не знаю, чому так. Кохання, як Бог. Його ніхто не бачив. У нього можна лише вірити або відчутти.

— А може, кохання це і є Бог?

— А може, і так.

Я мовчки дивилася на нього. Здається, на цьому вже остаточно закінчились всі наші слова, а разом з тим і наша історія. Очі Саші світилися. Надія в його серці розквітала. Він починав розуміти, що за дверима його чекає свобода, можливості здійснити свої мрії, на нього чекає життя і... кохання. Він наповнювався світлом. Ось його душа, що піднімається із самісінького дна. Він перемиг, а я була щиро рада за нього. Я очима вказала йому на двері. Він із вдячністю кивнув головою, підвівся з дивану і повільно пішов геть.

З невеликою осторогою вийшов із квартири, не прощаючись. Все ще боявся, що я жартую. Повільно йшов по сходах. А потім побіг. Він нагадав мені Ендрю Дюфрейна. Він біг, розправив руки, сміявся. Не вистачало лише дощу. Саша був вільним.

Кодання

— Впустиш мене? — спитав Саша Леру. Вона побачила його вперше. Бліда і худа. Відкрила двері своєї квартири і розгубилась.

— Хто ви? Ми не знайомі.

— Я мало що знаю про вас, Леро. Я лише знаю, що ви і я — ми пройшли всі кола пекла, і тепер ми заслуговуємо на щастя. Я знаю, що нам була дарована одна мрія на двох. Ми зробимо цю планету кращою. Разом зробимо. Але перед тим ми маємо право трохи побути щасливими одне з одним.

— А мені здається: вам потрібно трохи побути щасливими на Фрунзе. А може, й не трохи. Знаєте, там є така чудова клініка, а в ній палата. Думаю, там ви знайдете не одного однодумця і разом з ними ви можете навіть нірвани досягнути, — сказала дівчина і мала б за логікою речей гримнути дверима перед Сашиним носом. Але вона продовжувала стояти босоніж і дивитись на нього.

— А може, поїдемо до Львова, Леро?

— Я не ловлю мейнстримних оргазмів від цього міста.

— А закордон?

— Мій закордонний паспорт вже не діє, і мені лінь робити новий.

— Ми би могли медитувати на березі океану.

— Помедитуєте на Фрунзе. У гамівній сорочці вам буде важкувато, але ви зможете. Ви ж сказали, що ви пройшли всі кола пекла, то що там гамівна сорочка?

— Добре-добре. Але хоч у космос ви зі мною полетите? Не зараз? Після того, як ми виховаємо трьох дітей?

Лера нарешті захлопнула двері. Але звісно, потім відкрила, бо він чекав під її вікнами не один день. Вона

спочатку винесла йому води і пиріжків, попросила піти. Але він стояв.

— Слухайте, це вже не смішно. Я зараз сфотографую вас і викладу в «Instagram». А у мене там більше трьох тисяч підписників.

— Вас фоловлять гопники, які віджимають телефони? Навіть якщо й так, телефон я втратив вже давно.

— Ви не втомилися так стояти? Може приляжете?

— У вас?

— У себе.

— Я, як Сіддхартха, буду стояти поки ви не погодитесь вийти за мене заміж.

— Сіддхартха стояв так перед батьком, дружину він завойовував по-іншому.

— Яка ви кмітлива.

— Краще йдіть до себе додому. Де ви живете?

— У мене нема дому. Я би хотів тимчасово пожити у вас.

Лера засміялась і повернулась до квартири. У той день вона пригощала Сашу супом, гуглила про божевільних і маніяків. Інколи знову виходила до Саші, щоб вмовити піти.

— Що ви думаєте про Бога? — спитав якось Саша Леру.

— Так ви свідок Іегови? У вас нові методи психологічного тиску і затягування людей до своїх сект? Я атеїстка. Думаю, лише про себе.

— Ви не вважаєте себе грішною?

— Я думаю, що якщо Бог — це програміст, то він запрограмував людей бути схильними до гріхів. Бо лише так стала можливою еволюція. А його баг — це почуття провини людей через ці гріхи. Звільнишся від почуття провини і відчуєш повну свободу. Розумієш: пізнати Бога іноді можна лише пізнавши гріх. А не пізнавши гріх, не можна викопати у собі місця для Бога.

— І ви ще кажете про те, що ви атеїстка? Ви неатеїстичний вид атеїста, якщо вважаєте, що еволюцію хтось програмував.

— А ви що думаєте про Бога?

— А я думаю, що ніхто не має права засуджувати Бога за те, що життя неідеальне, бо нам самим у майбутньому

доведеться стати одним цілим духом і запрограмувати нову еволюцію. Тоді ми зрозуміємо, що вона можлива лише тоді, коли Єва скуштує заборонений плід і почне рухати життя вперед. Єва — транзистор номер один в електричному ланцюгу нашого життя й еволюції на цій Землі.

Лера була шокована чути начебто божевільні речі з вуст незнайомця, які здавались їй цілковитою істиною. Але вона мовчки йшла до своєї квартири, кожні десять хвилин підходила до вікна, намагалась непомітно визирнути і подивитися на Сашу. А він кожен раз її помічав, відчуваючи, що зараз її погляд торкнеться до нього. Їх погляди завжди зустрічались, Лера перша відводила очі і ховалась у квартирі.

— Слухайте ви! Нахабо! Ще ніхто так не напрошувався жити у моїй квартирі. Я зараз викличу поліцію. — закричала Лера з вікна о шостій ранку.

Всю ніч вона не могла заснути і раптом зрозуміла, що зможе це зробити, лише коли він піде з-під її вікон. Лера визирнула і прокричала з повною впевненістю (зараз вона позбудеться цього божевільного релігійного фанатика раз і назавжди):

— Забирайтесь!

І саме у ці секунди з неба полив дощ.

Побачивши, як дощ робив одяг чоловіка все мокрішим, а град ранить його тіло, Лера побігла вниз, схопивши парасольку. І поки вона бігла вниз по сходах, вона згадала Майстра, який так само рятував від дощу свою майбутню дружину.

— Вам же холодно. Ви божевільний. Йдіть додому, — сказала Лера, ховаючи себе і його від крапель дощу під парасолькою.

Дівчина усміхалась. Вона вже майже здалась. Її слова тепер нічого не важили, бо Саша відчував її тепло.

— Ну що мені той дощ. Він очищує мою грішну душу.

— Ви захворієте на запалення легень. І тоді на Фрунзе вам буде не так цікаво.

— Я не піду, поки ви не запросите мене до себе назавжди.

— Фу-фу-фу! У вашому пеклі були феї, які обсипали вас ваніллю?

— Якби я написав про те, що було в нашому пеклі, то я б занизив самооцінку сценаристів «Санта Барбари». Чи які там зараз серіали в тренді? «Ігри Престолів»?

І Лера торкнулась його руки. І він пішов за нею. На третій поверх. У квартиру однієї київської білявки, схожої на янгола. Вона дала йому сухі речі, підсмажила яечню з сосисками, зробила обліпиховий чай з медом і лимоном. І вона усміхалась, бо, звісно, цей божевільний і наполегливий чоловік Лері теж сподобався. Коли? Вона й сама тепер не пам'ятає. Чи тоді, коли вона відкрила йому двері вперше, чи коли він заговорив із нею про Бога, чи під дощем і парасолькою, чи коли вони вперше пили обліпиховий чай на її кухні, чи в утробі матері, чи ще до свого зачаття.

Твої шляхи незбагненні. Твої історії прекрасні. Якщо ми, гріхині, і зможемо стати чиймись жінками, то лише твоїми. Ти геніальний. Ти справедливий. Ти прекрасний. Я люблю тебе. Твоя усмішка і досі на моїх устах.

Because all you need is love.

ЗМІСТ

Розділ I

Магнетизм	5
Лінь	19
No man, no cry	39
Жадоба	49
Ревність	65
Саша	77
Вибір	95

Розділ II

Get what you want. Мешканці Києва	111
Сеошник Марк	129
Нічні прогулянки	133
Ненаситність	143
Лють	189

Розділ III

Свобода	201
Наркотична Насолода	207
Наслідки	225
Хтивість	235
Кохання	245

Літературно-художнє видання

Маргарита Сурженко

КВАРТИРА *Кіївських* ГРІХІВ

Відповідальна за випуск *Оксана Карп'юк*
Редагування *Ольга Деркачова, Ігор Мочкодан*
Дизайн обкладинки *Тетяна Боднар*

На 251 сторінці фото *Маргарити Сурженко*
авторства *Юлії Романовської*
На звороті обкладинки
фото *Олександра Барабошка (Круса)*
авторства *Володимира Бугаєнка, geometria.ru*

Підп. до друку 16. 01. 2017 р.
Формат 60x84/16. Друк офсетний.
Гарнітура PT Serif, Romul. Наклад 1 500.
Ум. друк. арк. 14, 88.
Зам. № 0107.

ТОВ «Дискурсус»
Івано-Франківська область, Косівський район,
село Брустурів, присілок Грунь, буд. 43.
e-mail: ladiscursus@gmail.com
www.discursus.com.ua

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи:
ДК № 4523 від 14 квітня 2013 року

Надруковано у ПП «Юнісофт»
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13 б
www.ttornado.com.ua
Свідоцтво ДК № 3461 від 14. 04. 2009 р.

Маргарита Сурженко народилася у Луганську. Переїхавши у 2006 році до Києва на навчання, дівчина зрозуміла, що знайшла своє улюблене місто. Та доля подарувала їй невеличке випробування, яке пізніше стало джерелом натхнення для написання художніх творів.

У 2012 році Маргарита повернулася до рідного міста й стала свідком подій, які почали загострюватися навесні 2014 року. Влітку вимушено покинула місто, в статусі переселенки побувала в Кривому Розі, Луцьку, Києві, селі Головно на Волині... Усі ці події надихнули на написання книжок «АТО. Історії зі Сходу на Захід» та «Нове життя», які видала Літературна агенція «Discursus».

Нині письменниця мешкає у Києві. Працює копірайтером, втілює власні проекти, одним з яких є сайт інтерактивних казок pochdobra.com та чарівні коробочки з побажаннями на ніч для солодких снів. А ще намагається не пропускати заняття на «Pole Dance», в спортзалі та басейні.

«Квартира київських гріхів» — третя книжка письменниці. На відміну від попередніх, цей роман розповідає про сучасне життя киян, спокуси, бажання отримувати насолоду, та наслідки, які доводиться за неї платити.

Для когось АТО — просто три букви. Для когось — справжнє випробування. Що зробили б ви, якби одного дня залишились без нічого? Чи змогли б знайти в собі сили боротися далі, бо рідне місто виштовхнуло вас зі своїх обіймів і змусило починати все заново?

Герої цієї книги, вже маючи певні здобутки в житті, опинились на новому старті, тримаючи в руках лише невеликі рюкзаки. Молоді люди залишили місто, яке було для них уособленням упевненості та стабільності. Позаду — робота, налагоджене життя, власне житло й така обожнювана зона комфорту. Попереду — невідомість і Україна, якої вони ніколи по-справжньому не знали. Із собою вдалося взяти небагато: свої мрії, страхи, стереотипи, комплекси, віру й надію. Саме це й стало їхньою цеглою для фундаменту нового життя, їхньою зброєю для боротьби із випробуваннями. А ще — спорідненість із рідною землею, зі своїм народом, всю велич і благородство якого вони тільки почали пізнавати. Чим закінчились пригоди героїв, дізнаєтесь, прочитавши цю книжку.

«Нове життя» — це спроба зрозуміти тих, хто опинився по той бік фронту й захотів там лишитися. Які мотиви і які ідеали? Яка любов і яка ненависть? Адже відчуття і почуття в усіх однакові. Адже кожен вміє відрізнити зло від добра. Але завжди хтось опиняється по той бік, а хтось — по цей.

НАШІ КНИГИ,
ЯКІ НАЙБІЛЬШЕ ПОЛЮБИЛИСЯ ЧИТАЧАМ

NON-FICTION

Юрій Андрухович «Тут похований Фантомас»
*Тарас Прохасько, Іван Ципердюк, Юрій Андрухович, Сергій Жадан, Юрій
Винничук* «Євромайдан. Хроніка відчуттів»
Сергій Трохим «1986. Чорнобильські хроніки»
Андрей Шептицький «Послання любови»
Степан Бандера «...коли один скаже: Слава Україні!»
Юрій Шевчук «Мовна шизофренія»
«Радість контакту. Розмови з Тарасом Прохаськом»
«Переселенці. Люди, які не загубили себе»

ПЕРЕКЛАДНА СЕРІЯ

Семюел Беккет «Мерсьє та Кам'є»
Клер Кіган «Виховання»
Мюріел Спарк «Помічники та підбурювачі»
Моріс Панич «7 історій та інші п'єси»

ХУДОЖНЯ ЛІТЕРАТУРА

Павло Ар'є «Баба Пріся та інші герої»
«Лісові хлопці. Проза про УПА»
Степан Процюк «Інфекція»

ВИДАВНИЦТВО «БРУСТУРИ»

Іван Франко «Терен у нозі»
Петро Мідянка, Назар Федорак, Василь Зеленчук «Карпати на трьох»

ЗНАЙДИ УЛЮБЛЕНУ КНИГУ ВІД «DISCURSUS» У СВОЄМУ МІСТІ

Вінниця

Книгарня «Є»,
вул. Соборна, 89

Володимир-Волинський

Книгарня «Є»,
вул. Ковельська, 6

Дніпропетровськ

Книгарня «Є», Глінки, 15

Книгарня «КнигоЛенд»
вул. Титова, 29
бульвар Слави, 5ж
пр. Карла Маркса, 60
вул.Набережна Заводська, 99а

Житомир

Книгарня в ТЦ «Глобал-UA»
вул. Київська, 77

Івано-Франківськ

Книгарня «Є»
вул. Незалежності, 31

«Сучасна українська книга»
Вічевий майдан, 3

«Лілея НВ»
вул. Незалежності, 18/2

«Букініст»
вул. Незалежності, 19

Київ

Книгарня «Є»
вул. Лисенка, 3
вул. Спаська, 5
пр. Повітрофлотський, 33/2
вул. Льва Толстого, 1
вул. Велика Васильківська, 63

Книгарня «КнигоЛенд»
Харківське шосе, 152
вул. Будівельників 43/12
(перехрестя з вул. Попудренка),
ст.м. «Дарниця»

«Київський будинок книги»
вул. Льва Толстого, 11/61

«Українська народна книгарня»
ТЦ «Навігатор», пл. Слави

«Київська криївка»
ТБК «Метроград», ст.м. «Льва
Толстого»

ТРЦ «Аеромолл», м. Бориспіль, вул.
Київський шлях 2/6 (2 поверх)

«Знання України»
вул. Велика Васильківська, 55/35

Книгарня «Літера»
вул. Артема, 103

Ринок «Петрівка»
10 ряд, 10 місце
37 ряд, 4-5 місце
46 ряд, 7-8 місце

Книгарня «Смолоскип»
вул. Межигірська, 21

Книгарня «Сяйво книги»
вул. Велика Васильківська, 6

Кременчук

Книгарня «КнигоЛенд»
вул. Леніна, 7
вул. 50-річчя Жовтня, 39

Луцьк

Книгарня «Є»
вул. Лесі Українки, 30

Книгарня Волинської друкарні
пр. Волі, 27 (вхід із вул. Сенатора)
вул. Винниченка, 28а (біля бізнес-
центру «Директорія»)

Львів

Книгарня «Є»
вул. Галицька, 9
вул. пр. Свободи, 7

«Українська книгарня»
пр. Шевченка, 8

«Книжковий Лев»
вул. Шевська, 6

Книгарня «Літера»
пр. Княгині Ольги, 106
пр. Червоної калини, 36

«Книгарня на Федорова»
вул. Ставропігійська 4, (вхід із вул.
Федорова)

Мукачево

Книгарня «Літера»
вул. Пушкіна, 2

Одеса

Книгарня «КнигоЛенд»
вул. Преображенська, 82
вул. Катерининська, 91
вул. Генерала Петрова, 9

Полтава

Книгарня «КнигоЛенд»
вул. Жовтнева, 50

Рівне

Книгарня «Є»
вул. Короленка, 2

Тернопіль

Книгарня «Є»
вул. Валова 7-9

Харків

Книгарня «Є»
вул. Сумська, 3

Книгарня «КнигоЛенд»
вул. 23 Серпня, 47
пр. Гагаріна, 167
вул. Чернишевська, 14
вул. Плеханівська, 66
проїзд Стадіонний, 11
вул. Проскури, 5
вул. Блюхера 15/17
вул. Енгельса, 33
ТРЦ «Україна», 2 рівень, пр.
Тракторобудівників, 59/56
вул. Грицевця, 296
вул. ТРЦ «Французький бульвар»,
вул. Академіка Павлова, 446
вул. Фрунзе, 26

Чернівці

Книгарня «Букініст»
вул. Головна, 31

Інтернетні магазини

«Всі книги» vsiknygy.com.ua

«Онлайн Криївка» kryivka.net

«Якабу» yakaboo.ua

«Буколики. Смачна книгарня»
bookolyky.com.ua

«Книжкова хата» bookopt.com.ua

За найнижчими цінами замовляйте
книги на сайті видавництва:
discursus.com.ua